

PUNAISEN
AMMATILLISEN INTERNATIONALEN
I:N KONGRESSIN

TEESIT JA PÄÄTÖKSET

KUSTANTAJA:
SUOMEN AMMATTIJÄRJESTÖ R. Y.

PAINETTU 1921,
TYÖVÄEN KIRJAPAINOSSA TAMPEREELLA

Esipuhe.

Yksitoista kuukautta ennen punaisten ammatillisten järjestöjen I:n kongressin alkamista syntyi Väliaikainen Kansainvälinen Neuvosto, jonka tehtävänä oli asettaa vallankumouksellisen luokkataistelun ja yhteiskunnallisen vallankumouksen aatteet niitä luokkain yhteistoiminnan aatteita vastaan, joita Amsterdamin Internationale edustaa. Nämä 11 kuukautta olivat voimain kokoamisen ja tarmokkaan agitatsionin aikaa. Kaikkiin maihin muodostui huomattavia vähemmistöjä, jotka jyrkästi ja päättävästi esiintyivät vanhojen ammatillisten järjestöjen politiikkaa vastaan. Vallankumouksellinen ammatillinen liike oli hyvin kirjavaa. Ei yhtenäistä ohjelmaa eikä yhtenäistä taktiikkaa. Esiintyi mitä erilaisimpia aatteita ja virtauksia, joita yhdisti viha riistäjiä vastaan, mutta jotka olivat erimieltä yhteiskunnallisen vallankumouksen tiestä ja työväenluokan nyt edessä olevista tehtävistä. Tämä kirjavuus, jonka on synnyttänyt eri maiden työväenliikkeiden erikoisuudet, oli kiertämätön tänä ensimmäisenä uuden ammatillisen liikkeen itsenäistymiskautena sen nousussa vanhaa vastaan. Mutta tämä moninaisuus, joka epäilemättä ehkäisi toiminnan eheyttä, oli voitettava löytämällä yhtenäinen, yleiseen velvoittava suunta-
viiva. Vallankumouksellisten ammatillisten järjestöjen I:n kansainvälinen kongressi on täydelleen suorittanut tämän tehtävän. Se kokosi hajalliset kumoukselliset voimat, varmisti yhtenäisen suunnan ja pani vanhan pohjan lujalle vallankumouksellisten luokkajärjestöjen järjestölle. Seuratessamme tarkkaavasti kongressin pöytäkirjaa ja päätöksiä, näem-

me kuinka vallankumouksellisen ammatillisen liikkeen kollektiivinen ajatus on pitkien ja kiihkeitten keskustelujen, keskenäisen taistelun ja keskenäisten myönnytysten kautta saanut ilmaisunsa. Kongressin päätökset sisältävät kaikkien maitten työväenliikkeen keskitetyn kokemuksen. Kokouksessa vedettiin ammattiyhdistysliikkeen kokonaisen kehityskauden johtopäätökset maailman mitassa. Käännettiin maailmanhistorian sodan edellisiä ja jälkeisiä lehtiä ja tehtiin tilinpäätös kaikkien maitten työväenliikkeen myönteisistä ja kielteisistä kokemuksista.

Päätös, joka määrittelee kansainvälisen ammatillisen liikkeen kehityssuunnan, on epäilemättä, Kommunistisen Internationalen ja Punaisen Ammatillisen Internationalen suhteita koskeva. Kongressi ei voinut eikä saanut vaieta tässä asiassa. Ennen vallankumouksellisten ammatillisten järjestöjen I kongressia oli kommunistinen liike kaikissa maissa ja Kommunistinen Internationale vallankumouksellinen tosiasia. Kuinka „riippumattomia” monet edustajat halusivatkaan olla, mitä ennakkoluuloja heillä olikaan politiikkaa ja poliittisia puolueita vastaan, tosiasioita ei voitu kieltää ja kongressin täytyi kysyä itseltään: lähtevätkö vallankumoukselliset liitot taisteluun kapitalismia vastaan käsikädessä Kommunistisen Internationalen kanssa vai jonkun muunko voiman? Kongressin täytyi vastata kysymykseen, onko ylipäänsä mitään vallankumouksellista luokkavoimaa, joka kulkee samaa tietä, minkä Punainen Ammatillinen Internationale on itselleen suunnitellut. Ja tästä asiasta hyväksyty päätös, joka asettuu Punaisen Ammatillisen Internationalen itsenäisyyden kannalle korostaa ehdotonta toiminnan yhteyden ja mitä läheisimmän yhteistyön välttämättömyyttä taistelussa. Tätä kantaansa perustelee kongressi osottamalla porvariston voimien

keskittämiseen, joka on yhdistänyt poliittiset ja taloudelliset järjestönsä yhteiseen taisteluun. Taistelun tarpeet, yhtenäisen rintaman luominen vallankumouksellista hyökkäystä varten pani ei vain kongressin enemmistön, vaan myös sen vallankumouksellisen, itsenäistä liikettä puolustavan syndikalistisen vähemmistön tunnustamaan, että on solmittava mahdollisimman läheiset suhteet Kommunistisen Internationalen koko mailman vallankumouksellisen työväenliikkeen etujoukon kanssa keskenäisen edustuksen pohjalla niiden toimeenpanoelimissä, järjestämällä yhteisiä neuvotteluja j.n.e., ja että tällä yhteydellä on oleva orgaaninen ja asiallinen luonne sekä on sen ilmentävä yhteisissä vallankumouksellisten liikkeitten valmisteluissa ja niiden toimeenpanossa kansallisessa ja kansainvälisessä mitassa, että on mitä toivottavinta käytännöllisen yhteyden järjestäminen punaisten ammatillisten järjestöjen ja kommunistisen puolueen kesken joka maassa kummankin kongressin ohjeiden toteuttamista varten.

Tämä päätös suhteesta Kommunistiseen Internationalen loi suunnan kaikille seuraavillekin päätöksille, ja tämän kysymyksen eri kohdista sukeutunut keskustelu vain edelleen kehitti ja täydensi jo alkukeskustelussa varmistunutta kantaa.

Mutta kysymys Kommunistisen ja Ammatillisen Internationalen suhteista on vain yksi puoli toiminnan yhtenäistytämisen ja läheisen kosketuksen asiasta. On myös määriteltävä ne erikoiset tehtävät, jotka kaikissa maissa ovat vallankumouksellisen ja ammatillisen liikkeen edessä, jonka tarkoituksena on kapitalismin kukistaminen. Tästä asiasta vallitsi miltei täydellinen yksimielisyys, sillä 9/10 syndikalisteista, jotka ovat ottaneet opikseen sodan ja vallankumouksen kokemukset, asettuu proletariaatin diktatuurin kannalle, jota he kuitenkin pyrkivät kä-

sittämään omalla tavallaan, syndikalistisesti. Eri-
mielisyyksiä, jopa huomattaviakin, ilmeni ryhdyt-
täessä määrittelemään konkreettisia taistelutehtäviä
ja tunnussanoja esittämään työväenjoukkojen huo-
mioon eri maissa. Ensinnäkin kysymys taisteluta-
voista. Keskustelut siitä, oliko pyrittävä hajotta-
maan vaiko valtaamaan vanhoja ammattiliittoja, oli-
vat hyvin kiihkeät. Kongressissa oli eräitä periaat-
teellisia hajaannuksen kannattajia. Heidän mieles-
tään ovat vanhat reformistiset ammatilliset järjestöt
kaikkien paheitten alku, niin että vallankumoukselli-
silla pyhimyksillä ei pidä niissä paikkaa olemassa, ja
sen takia pitävät he niiden hävittämistä vallanku-
mouksellisen taktiikan välttämättömänä perustana.
Tähän kysymykseen samoin kuin järjestämiskysy-
mykseen nähden otti kongressi varman kannan. „Ei
hajottaa, vaan vallottaa” — sanoi kongressi, ja sanoi
sen miltei yksimielisesti huolimatta muutamista seka-
päistä, jotka yrittävät peittää pessimismiansä ja avut-
tomuuttaan teoreettisten lauselmain taa. Erikoises-
sa pykälässä „taistelumetoodeista” korostaa puolue
joustavan taktiikan välttämättömyyttä niin hyök-
käyksessä kuin puolustuksessa.

Ei ole ehdottoman oikeita taistelumetoodeja, sa-
noi kongressi, vaan muuttuvat ne ajan, paikan ja
olosuhteiden mukaan. Yhdistyneen Ammatillisen In-
ternationalen kannattajain ei ole oltava mestareita
vain vallankumouksellisen kantansa, vaan myös sit-
keytensä ja kylmäverisyytensä puolesta. Menestyk-
sen koko salaisuus on jokaisen toiminnan jokaisen
liikkeen systemaattisen, suunnitelmallisen ja huolel-
lisen valmistuksen taidossa. Otteluiden nopeus ja
iskuvoima saavutetaan vain olojen ja taistelu-
ehtojen yksityiskohtaisen arvion perusteella sekä tarkoin tut-
kimalla vihollisvoimien järjestyneisyyden astetta.
Luokkataistelussa täytyy, kuten rintamallaakin osata

sekä hyökätä että myös peräytyä suljetuin, säilynein rivein. Niin hyökkäyksessä kuin puolustuksessakin on aina muistettava yksi seikka: „voittaa laajojen joukkojen sympatia ottamalla huomioon ne yhteiskuntataloudelliset olosuhteet, joissa taistelua käydään.” Tämä taistelukeinojen ja -tapojen suhteellisuus on myös alleviivattu siinä taktiikkateesien osassa, jossa osotetaan kuinka ei pidä käsittää hyökkäystä kaikissa oloissa oikeimmaksi taitelutavaksi. Meidän taistelumme täytyy olla rohkeata ottaen huomioon kaikki vaikeudet.

Erikoisena kysymyksenä käsiteltiin Italian Ammattijärjestön (Työväen Konfederationin) suhdetta kongressiin. Perinpohjaisen keskustelun jälkeen hyväksytty päätöslause lausuu kongressin kiertämättömän selvän kannan italialaisten kaksoispeliä vastaan. Muutamat liitot ja ammattijärjestöt eivät näy vielä voivan käsittää, että Amsterdamin Internationale on olemukseltaan proletaarisvastainen järjestö, huolimatta siitä että sen johdossa on työläisiä. Työväen tehtävänä ei näin ollen voi olla yrittää sovittaa keskenään sovittamattomia asioita, vaan ottaa varma kanta ja kysyä, kenen kanssa asianomaisen maan ammattijärjestö haluaa mennä, Punaisen vaiko Keltaisen Internationalen kanssa.

Mutta näiden Internationalein erotusta, niiden kesken käyvän kuilun syvyyttä eivät Italian Ammattijärjestön johtajat käsitä. Sen takia kongressi, asian tarkoin harkittuaan, italialaisten antaman virallisen selityksen johdosta, erityisessä päätöslausunnossa esitti suuntaviivansa ja käsityksensä vallankumouksellisen ajankohdan tehtävistä. Päätös ei ole kohdistettu Italian amatillisia järjestöjä vastaan, sillä kongressi käsittää varsin hyvin, että Italian proletariaatti amatillisine järjestöineen ei tosin muodollisesti ole meidän kanssamme, mutta olemuk-

seltaan kuuluu Punaiseen Ammatilliseen Internationaleen. Tätä on kongressi päätöksessään halunnut korostaa ja on se lausunut sen vakaumuksen, että Italian proletariaatti on sängen pian asettava kunniapaikalleen kaikkien maitten kumouksellisten ammatillisten järjestöjen joukossa.

Erikoista huomiota pani kongressi toimintaohjelmaansa, joka käy täydelleen yhteen Kommunistisen Internationalen toiminnan kanssa. Tämä käytännöllinen ohjelma on tuleva jokaisen liiton taistelun tunnuksiksi. Siihen on koottu työväenliikkeen viime vuosikymmenten koko kokemus, kuten myös sodan ja vallankumouksen ajan. Vain se ammatillinen järjestö tulee tosiasiasa Punaisen Ammatillisen Internationalen elimelliseksi osaksi, joka ei sanoissa vaan teossa toteuttaa tämän ohjelman. Sen perustana on edellytys, että kapitalismia vastaan on nyt välittömän välttämätön suora vallankumouksellinen joukkotaistelu. Siihen perustuu koko ohjelma, kaikki kysymykset joita se käsittelee, kaikki tunnussanat jotka se asettaa — kaikki tämä voidaan panna liikkeelle ja toteuttaa vain vallankumouksellisella joukkotaistelulla ja suoranaisesti puristamalla porvaristoa. Koko ohjelman läpikäyvä perusajatus on suora vallankumouksellinen joukkotoiminta. Tätä toimintaohjelmaa ei ole vain luettava, sitä on tutkittava, se on toteutettava ja tulee siitä siten joukkojen taistelukasvatuksen ja järjestäytymisen väline.

Taktiikkapäätöksestä johtuvat loogillisena tuloksena organisatsioonipäätökset ja teesit, jotka yhdessä kongressin hyväksymäin sääntöjen kanssa luovat selvän suuntaviivan. Organisationskysymys on erikoisesti perustavalle kokoukselle hyvin mutkikas kysymys, sillä käsillä on suunnaton määrä mitä moninaisimpia työväenliikkeitä, eikä sen ole otettava huomioon ainoastaan järjestöjä, vaan myös niiden

osiakin. Tämä vaikeutti järjestökysymyksen ratkaisua ja organisatsioonisuunnitelman laadintaa.

Siitä huolimatta on kongressi osannut osottaa selkeän suunnan järjestäytymiskysymyksessä ja antanut pääkysymyksessä ohjeen, että on rakennettava liitot tuotanto-alain perusteelle ja niiden pohjaksi työpaikkaneuvostot. Vanhojen ammatillisten järjestöjen valtauskysymyksessä otti kongressi käytännöllisen kannan ja antoi kutakin maata kohti koko joukon konkreettisia neuvoja. Niinpä varotettiin muodostamasta kansallisia järjestöjä erikielisiin maihin, kehoitettiin yhdistämään sulkeutuneita liittoja keskenään, määriteltiin kanta naisten ja lasten työhön nähden, vahvistettiin pääsyehdot Punaiseen Ammatilliseen Internationaleen ja hyväksyttiin sille järjestyssäännöt.

Vakavaa huomiota kiinnitti kongressi kysymyksen tuotantokontrollista, joka nykyisellä yhteiskunnallisen taistelun asteella on erittäin käytännöllinen tunnussana kaikkien maiden työläisille. On selvää, että Venäjällä on tästä asiasta suuri kokemus, ja luonnollista että venäläisten tovereitten kokemus, tarkistettuna muissa maissa tehtyjen käytännöllisten havaintojen mukaan, tuli päätöksen perustaksi. Kongressi ei tyytynyt vain asettamaan työväenkontrollin tunnussanaa, vaan antoi se myös konkreettisia ohjeita, jotka kiinnittävät työväen huomion kontrollin muotoihin sekä siihen tapaan, miten siihen päästään. Myös valmistettiin käytännöllinen toimiohjelma, joten tämä kysymys tuli varsin perusteellisesti käsiteltyä.

Kongressin muut päätökset, jotka koskevat sodan uhreja, työttömyyttä, naisen asemaa tuotannossa ja ammatillisessa järjestössä j.n.e., ovat saman yhteisen päätöksen läpikäymät, sen että vallankumouksellisten ammatillisten järjestöjen tehtävänä on järjestää

joukot jokapäiväisen valtiollisen taistelun perustalla hyökkäykseen kapitalismia vastaan. Tämä päämäärä oli kongressilla alituisen silmämääränään. Siihen pyrki se kaikilta tahoilta, alkaen Kansainvälisen ammatillisen Neuvoston toimintaa koskevasta päätöksestä niihin julistuksiin saakka, joilla kongressi kääntyi koko kansainvälisen proletariaatin kuten myös eri maitten työläisten puoleen.

Vielä on mainittava päätös, joka koskee läheisen ja kaukaisen idän sekä siirtomaiden ammatillisia järjestöjä. On pidettävä mielessä, että niissä maissa on ammatillinen liike viime vuonna päässyt aika pitkälle, samalla kun Euroopan kapitalismin riistämässä siirtomaissa vallitsee yleinen syvä kuohunta. Tämän liikkeen luonteessa on kaksi puolta: vallankumouksellis-natsionalistinen, jonka pohjana on usein rotuvihan tunnussana, ja proletaarinen, joka kohdistuu kotimaisia ja ulkomaisia riistäjiä vastaan. Kongressi korosti Javan edustajan osottamaa välttämättömyyttä, että tämä rotuviha on muutettava luokkavihaksi ja saatava noille riistetyille joukoille selväksi, kuinka välttämätön on vallankumouksellinen luokkataistelu ja yhteiskunnallinen vallankumous.

Ammatillisen järjestön jokainen jäsen, kuten johtajakin, joka huolellisesti perehtyy tehtyihin päätöksiin, on löytävä niistä vastauksen kaikkiin nykyhetken polttaviin kysymyksiin. Kongressi antoi selvän kannanoton ohjeen. Se osotti konkreettiset tunnussanat, antoi järjestöille kouriintuntuvat tehtävät, suunnitteli järjestömuodot ja yhdisti ammatillisen liikkeen vasemmiston suunnat, sellaisetkin, joita on tähän asti ollut vaikea yhteen liittää. Se tosiasia, että kansainvälisten järjestöjen hajaannuksen ja vanhojen ammatillisten järjestöjen historiasa kuulumattoman romahduksen jälkeen ja huoli-

matta työväen tietoisuutta sekottavista valtiollisista ja taloudellisista luokkain yhteisistä toimintatavoista, kuitenkin onnistuttiin yhdistämään 17:n miljoonan työläisen edustajat samain käsitysten ympärille ja järjestämään nämä joukot hyökkäyskolonneiksi kapitalismia vastaan, se on suunnattoman valtava saavutus. Kongressi loi vankan järkkymättömän perustan todella kansainväliselle ammatilliselle järjestäytymiselle. Kompromissi-Internationalea vastaan asetettiin taistelun Internationale, toimettomuuden internationalea vastaan vallankumouksellisen hyökkäyksen internationale, Amsterdamin keltaista Internationalea vastaan Punainen Internationale. Kertakaikkiaan on saatu perustetuksi Punainen Ammatillinen Internationale ja nyt keskustellaan kaikissa maissa niistä kysymyksistä, joita sen ensimmäinen kongressi käsitteli. Tämä kongressi ei salaillut mitään. Ei se lähtenyt amsterdamilaisten teille eikä peitellety erimielisyyksiä. Se asettui sille kannalle, että taistelu vaatii ennen kaikkea selvyyttä, jolle vain voidaan yhtenäisyys ja rivien eheys rakentaa. Kongressin osanottajat tekivät toisilleen varsin suuria myönnytyksiä. Mutta näihin päästiin vasta pitkien ja kiihkeitten keskustelujen jälkeen sekä perin pohjin selvittämällä joka kohta erikseen. Kaikki yhtyivät seuraavan ohjelman perustalla: yhteiskunnallinen vallankumous, proletariaatin diktatuuri ja mitä läheisin elimellinen yhteistoiminta Kommunistisen Internationalen kanssa. On vielä vaikea täysin käsittää tämän ensimmäisen kongressin koko merkitys. Sen työn tulokset ja sen päätösten vaikutus näkyy vasta muutaman kuukauden kuluttua. Mutta nyt jo voi sanoa että Moskova on suorittanut suuren historiallisen työn. Hajalliset järjestöt ovat löytäneet toisensa, ovat perustaneet maailmankeskuksen, yhdessä harkinneet taistelukeinot ja tavat ja käyvät

nyt kymmenkertaisella tarmolla työhön. Siinä on punaisten ammatillisten järjestöjen I:n kansainvälisen kongressin suuri mailmanhistoriallinen merkitys.

Moskova 20 p:nä heinäkuuta 1921.

A. Losowsky.

Vallankumouksellisten teollisuus- ja ammattiliittojen ensimmäisen kansainvälisen kongressin julistus koko maailman työväelle.

Euroopan ja Amerikan kapitalistien käymä hirvittävä maailmansota joka on järkyttänyt vanhan maailman perustuksiaan myöten, on loppunut. Mutta vasta nyt näyttäytyvät koko laajuudessaan tämän hirvittävän rikoksen kauheat seuraukset. Monet miljoonat tapetut makaavat haudoissaan ja heidän ruumiinsa ei enää häiritse niitä, jotka pakottivat heidät kuolemaan. Mutta miljoonia liikkuu yltympäri vaivaisina mailmankapitalismin äärettömän rikoksen elävinä todisteina.

Saarto on lakkautettu ja n. k. rauhansopimus on tehty arvojen sotilaallisessa tuhoamisessa, arvojen, jotka työläiset ovat hiellään ja verellään luoneet. Ken voi kuvata tulevien vuosien vaikeudet, sairauksien, nälän ja kurjuuden hirveydet, joilla työtätekevään kansanjoukkojen täytyy maksaa tuhotut arvot!

Sota on loppunut, mutta yhtäkaikki on kaikissa maissa suuria sotilasjoukkoja aseissa. Lopen köyhätyneiden maiden sotilasmenot ovat nyt paljon merkittävämmät kuin ennen sotaa. Kansat eivät menettäneet sodassa ainoastaan 16 miljoonaa ihmistä, ne joutuivat myös jatkuvaan kurjuuteen ja rappioon. Lyhyen keinottelun aikaansaaman nousukauden jälkeen kaupan ja teollisuuden alalla seurasi imperiaalistisen sodan epäsuorana seurauksena *mailman tuhodellinen luhistus ja teollisuuspuola* niin vakava, ettei moista ennen milloinkaan historiassa.

Sota ei ole ainoastaan kaivanut pohjaa mailman-imperialismin tuotantovoimain alta ja hävittänyt kapitalistisen talouden tasapainoa. Suurten teollisuusmaiden kapitalistit, Amerika etunenässä, eivät tiedä mistä löytäisivät menekin tuotannolleen, köyhyyneet maat eivät kykene ostamaan ja työläisillä ei ole varoja hankkia itselleen edes kaikkein välttämättöimpiä elintarpeita ja kulutustavaroita.

Tuloksena näemme nyt koko maailmassa työttömyyden ja tuotantovoiman hävityksen sellaisena, ettei koskaan ennen. Kymmenen miljoonaa ammattitaitoista työläistä on viskattu kadulle. Koneet ruostuvat rikki, miljaardienarvoiset tavaravarastot turmeltuvat taikka tuhoavat kapitalistit ne tarkoituksellisesti pitääkseen hintoja korkealla.

Miljoonat ihmiset on annettu alttiiksi nälän ja sairauksien kurjuudelle. Mutta samaan aikaan on kapitalismi ryhtynyt raivoissaan rynnäkköön sitä työväenluokan osaa vastaan, jonka se armollisesti sallii edelleen työskennellä hyväkseen. Kaikissa maissa on ryhdytty palkkainalennuksiin, työ käy ankarammaksi ja sen tuottama voitto kasvaa. Kapitalismi nojaa näissä pyrkimyksissään porvarilliseen valtiotaltaan, sen armeijaan, sen politikoitsijoihin, sen lakeihin ja sen turmeltuneeseen lehdistöön sekä sen keltaisen Amsterdamin Internationalen lakeihin.

Mitä siis tehtävä?

Veljet ja luokkatoverit! Teidän puoleenne, jotka seuraatte Amsterdamin Internationalea, kääntyy Punaisen Ammatillisen Internationalen perustava kongressi niiden monien miljoonien järjestyneiden vallankumouksellisten työläisten nimissä kaikissa maissa, joita se edustaa, joiden kanssa te ahertelette samoissa työpajoissa ja joiden kanssa te — siitä olemme vakuutettuja — mielite käydä viimeiseen taisteluun kapitalismia vastaan.

Löytääksenne vastauksen edellämainittuun kysymykseen pyydämme teitä: Luokkaa tarkkaava ja selvä katse ympärillenne! Katsokaa mitä Amsterdamin Internationalen johtajat ovat tehneet ja pariaikaa tekevät! Sodan puhjetessa vaativat he Toisen Internationalen johtajain kanssa yhdessä teitä lähtemään taistelukentille. Sodan kestäessä taistelivat he linnarauhan puolesta estääkseen jokaisen lakon, jotta te olisitte ponnistanut voimanne äärimmilleen karttarajojen ja kapitalistisen voiton turvaamiseksi. Äänekkäämmin kuin itse kapitalistit ja näiden ostetut sanomalehdet huusivat he teidän korviinne, että sodan jälkeen odotti teitä palkinto ja elinehtojenne parannus.

Palkinto annettiin, mutta alennettujen palkkain, sulkujen ja työseisausten, lakonrikkurijoukkojen järjestämisen ja väkivallantekojen muodossa vallassaolijain puolelta. Työläiset, he olivat voitettut, petetyt, sorretut.

Mitä tekevät nyt Amsterdamin kannattajat tämän johdosta, nuo porvaristolta patentin saaneet työväenluokan suojelijat? Kehoittavatko he nyt kapitalistiluokkaa maksamaan työläisille? Eivät! Nämä herrat eivät tuhlaa aikaa moisiin asioihin. Sen sijaan ottavat he saman kannan kuin kapitalistitkin: Työläisten on raadettava entistäkin enemmän kaiken sen elvyttämiseksi, mitä sodassa tuhottiin. Mutta *kun petturit vaikenevat, on petettyjen puhuttava*, puhuttava tähän tapaan: Alas keltainen Amsterdamin Internationale! Alas porvariston herruus!

Kapitalismi heikontaa huomattavalla työttömäin armeijallaan erä erältä työväenluokkaa ja tekee tämän saavutukset tyhjiksi. Proletariaatti on itsepin-taisella taistelulla pakotettu puolustamaan asemaansa. Onko Amsterdamin Internationale kuka-ties hankkinut työväenluokan luottamuksen talou-

dellisessa taistelussa? Onko se hyvillä tuloksilla voinut johtaa työläisiä tässä taistelussa? Nämä ovat kysymyksiä, joihin jokaisen järjestyneen työläisen, vaikkapa hän olisikin välinpitämätön sosialismin ja vallankumouksen suhteen, on tärkeimpäin elinetsijensä takia vaadittava selvä vastaus.

Amsterdamin Internationale on tähän memessä luovuttanut työväenluokan asemat ilman taistelua kapitaalivallalle, minkä asema vain lujittuu amsterdamilaisen pelkurimaisen taktiikan ja työläisten jatkuvain tappioiden johdosta. Englantilaisten kaivostyöläisten viime sankarillinen taistelu on selvänä esimerkkinä siitä, kuinka suuret työväenjoukot, jotka mielivät torjua kapitalismin hyökkäykset, tulevat johtajainsa taholta petetyiksi. Sen sijaan, että olisivat tukeneet kaivostyöläisiä, joiden kimppuun oli hyökätty, jouduttamalla taisteluun uusia järjestyneitä voimia ja tuottamalla tuhon viholliselle luomalla yhtenäisen rintaman, siirtyivätkin ammatilliset johtajat ratkaisevalla hetkellä linjalle missä työnsivät proletaarireservejä taapäin valmistaen täten kapitalismille tilaisuuden voittaa työläiset ryhmittäin.

Mutta kuinka voisi toisinkaan olla niin kauan, kun ammatillisesti järjestyneitä työläisiä johtavat miehet sellaiset kuin *Compers, Jouhaux* ja *Henderson*?

Me olemme nyt joutuneet kärjistyneimmän luokkataistelun ajankohtaan.

Niistä johtajista, jotka pelkäävät taistelua, jotka vapisevat sellaisen puhjetessa enemmän kuin kapitalistit, jotka eivät uskalla eivätkä niinmuodoin tahdo, että työväenluokan koko voima viskattaisiin taisteluun, näistä johtajista tulee työläisten pettureja. Työläiset, ammattiyhdistyskassoihin säästämänne varat, jotka kerättiin, kun teillä vielä oli työtä, käyte-tään nyt työttömyysavustuksiin taikka hyödyttömiin taisteluihin. Kiitos siitä keltaisten johtajain petolli-

sen taktiikan. Nämä herrat jatkavat samaa puuhaa, missä he askartelevat kapitalismin rauhallisemmissa kehitysvaiheissa, nimittäin käyvät kauppaa järjestyneellä työvoimalla. Ja tätä politiikkaa harjoitetaan juuri silloin, kun työväenluokka eniten tarvitsisi kunnollisia taistelun johtajia. Työpalkat säädetään eri maiden teollisuuskuninkaiden, Morganin, Stinnekseen ja Crousseauun, määräysten mukaan. Amsterdamin Internationale, joka estää proletariaattia luomasta yhteistä rintamaa, ei ole mitään muuta kuin *kansainvälinen rikkurijärjestö*.

Päivästä toiseen kasvaa niiden lukumäärä, jotka eivät mieli odottaa, että petos ehtisi heihin asti, ja jotka senvuoksi astuvat vallankumoukselliseen taisteluun. Nämä työläisryhmät, jotka seuraavat tervettä luokkavaistoa, rikkovat amsterdAMILAISTEN YLÄPITÄMÄN kurin, rikkovat kapitaalisen kurin ja toimivat sen proletaarin pyhän oikeuden pohjalla, ettei ole antauduttava kamppailutta. Tämä merkitsee petollisten johtajain viraltapanemista järjestötietä.

Punaisen Ammatillisen Internationalen kongressi kehoittaa kaikkia työläisiä, jotka ovat liittyneet Amsterdamin Internationaleen, ravistamaan niskoiltaan työväenluokan byrokraatit ja kavaltajat sekä liittymään vallankumouksellisten ammattiyhdistysten kansainväliseen yhtymään. Kaksi kolmannelta koko mailman järjestyneistä työläisistä lukeutuu jo Punaiseen Ammatilliseen Internationaleen. On jo aika, että kansainvälinen työväenluokka kokonaisuudessaan astuu proletaarisen vallankumouksen punaisten lippujen alle.

Siinä katkerassa kamppailussa työn ja kapitaalisen välillä, joka yhä enemmän ja enemmän leviää yli mailman, esiintyy porvaristo päättäväisemmin ja paremmin järjestyneenä kuin proletariaatti. Selvimmin ilmenee tämä siinä seikassa, että kapitalismin on

onnistunut pitää miljoonia työläisiä sorrossaan näiden omien johtajain avulla. Tämä myös riistää proletariaatilta mahdollisuuden suoristaa köyryniskansa ja päästä vapaaksi kapitalismista.

Kun kapitalismille onnistui kaikkein kriittisempänä hetkenä sodan päättyessä ja aseistariisuttaessa pitää valtaa käsissään ja kun sama luokka on nyt onnistunut lyömään työläisryhmän toisensa jälkeen, niin on kapitalistiluokalla sen johdosta syytä kiittää Amsterdamin ja Toisen Internationalen „sankareita”. Mutta kaikella on loppunsa, ja mailman työläiset tulevat päivä päivältä yhä vakuutetuimmiksi siitä, että *kapitalismi ei ole kaikkivaltias* ja että se voi pysyttäytyä vallassa vain työläisten rajattoman kärsivällisyyden ja luokkataistelun vähemmän tarkoitusta vastaavan järjestämisen nojalla. Punaisella Ammatillisella Internationalella on pian oleva takanaan mailman työläisten suuri enemmistö. Tällöin tulevat kaikkien maiden proletaarit esittämään kapitalistiluokalle lopulliset tinkimättömät vaatimuksensa.

Luokkatietoisilla työläisillä ei ole menetettävänä muuta kuin kahleensa. Kun työväenluokka astuu ratkaisevaan, vallankumouksellisesti järjestettyyn taisteluun, kukistuu myös kapitalistivallan herruus.

Mailman työläiset!

Vallankumouksellisten ammattiyhdistysten ensimmäinen kongressi kääntyy teidän puoleenne miljoonain silvottujen ja kaatuneiden nimessä, kaiken sen kärsimyksen ja alennuksen nimessä, minkä työväenluokka on kokenut ja tulee kapitaalidin diktatuurin aikana edelleen kokemaan; porvarillisen valkoterroirin uhrien nimessä; petollisten työväenjohtajain aiheuttamain tappioiden nimessä; teidän tulevain, vallankumouksen punalippujen alla saatavain voittojenne nimessä, ja vihdoin Venäjän työväenluokan

nimessä, joka on nyt jo neljättä vuotta pitänyt punalippua korkealla neuvostotasavallassa ja joka luottaa toverien apuun punarajain toisella puolella — kaiken tämän nimessä kutsumme me teitä riveihimme, kutsumme teitä viimeiseen ratkaisevaan taisteluun!

Kaikkien maiden proletaarit liittykää yhteen!

Eläköön proletaarinen vallankumous!

Eläköön proletariaatin diktatuuri!

Eläköön kansainvälinen neuvostotasavalta!

Eläköön kommunismi!

Päätös Kansainvälisen Neuvoston toiminnasta.

Kuultuaan toveri Rosmerin antaman selostuksen Kansainvälisen Neuvoston toiminnasta tunnustaa kongressi:

1) että Kansainvälisen Punaisen Ammattiyhdistysneuvoston perustaminen vastasi vallankumouksellisten työläisjoukkojen tarvetta heidän taistelussaan kapitalismia vastaan,

2) että Kansainvälinen Neuvosto on toimintansa alussa omaksunut todellisen vallankumouksellisen kannan suhteessaan porvariston diktatuuriin senkautta, että se on sitä vastaan asettanut proletariaatin diktatuurin tunnuslauseen,

3) että Kansainvälinen Neuvosto on oikein käsitellyt sen osan, mitä Amsterdamin internationale, joka on suhteissa Kansain Liiton Työtoimiston kanssa, esittää, ja että Neuvosto oikein on aloittanut leppymättömän taistelun näitä molempia järjestöjä vastaan,

4) että Kansainvälinen Neuvosto niiden yhden-toista kuukauden aikana, jotka se on ollut olemassa, on, huomioonottaen vaikeat olosuhteet, erinomaisella tavalla johtanut agitationia päätehtäviensä toteuttamisen puolesta,

5) että 36 maan monien miljoonien työläisten liittyminen Kansainväliseen Neuvostoon on osoittanut Neuvostolla ja sen tunnuslauseilla olevan mahdollisuuden vetovoiman ja voimakkaasti puhuu sen työn merkityksen puolesta.

Kaikkkeen tähän katsoen päättää kongressi:

hyväksyä toveri Rosmerin antaman selostuksen sekä sen kannan, minkä Kansainvälinen Neuvosto on ottanut vallankumoukselliselle työväenliikkeelle vahingollisiin ja sen kanssa mitä suurimmassa ristiriidassa oleviin suuntiin nähden, joiden tarkoituksena on hajoittaa ja hävittää vanhat reformistiset joukkoammattiyhdistykset.

Punaisen Ammatillisen Internationa- len ja Kommunistisen Internationalen keskinäiset suhteet.

Katsoen siihen:

että taistelu työn ja pääoman välillä on maailmanpulan seurauksien johdosta muuttunut erinomaisen kiivaaksi, sovittamattomaksi ja jyrkäksi;

että tämän taistelun aikana laajat työläisjoukot päiväpäivältä yhä enemmän älyvät välttämättömäksi poistua porvariston tuotannon johdosta, ja niinmuodoin myöskin poliittisesta vallasta sekä että tämä voidaan saavuttaa vain proletariaatin diktatuurin voimaansaattamisella ja sosialistisen järjestyksen toteuttamisella;

että taistelessaan porvarillisen diktatuurin voimasapysyttämisen puolesta kaikki hallitsevat kapitalistiset kerrokset ovat jo päässeet kansallisten ja kansainvälisten, poliittista ja taloudellista laatua olevain järjestöjensä mahtavaan keskitykseen ja yhdistymiseen, ja että he asettavat proletariaatin hyökkäystä vastaan porvariston lujan puolustus- ja hyökkäysvoiman;

että nykyaikaisen luokkataistelun logiikka (johdonmukaisuus) vaatii lujasti yhteenliittymään proletariaatin voimat ja yksimielisyyttä proletariaatin vallankumouksellisessa taistelussa ja siksi välttämättömyys pakoittaen vaatii, että vallankumouksellisen työväenliikkeen eri muodot Kommunistinen ja Punainen Ammatti-Internationale toimivat mitä likeisimmässä yhteistyössä, niinkuin asian-

omaisten maiden Kommunistinen puolue ja punaiset ammattiliitot,

päyttää kongressi:

1) käyttää kaikkia keinoja kootakseen kaikki vallankumoukselliset ammattiliitot lujarakenteiseksi taistelujärjestöksi, jolla on kaikkia näitä koskeva yhteinen kansainvälinen keskusjohto, Punainen Ammatti-Internationale;

2) ruveta mahdollisimman likeiseen yhteyteen Kolmannen Internationalen, mailman vallankumouksellisen työväenliikkeen etuvartion kanssa olemalla molemmat edustettuina toistensa toimeenpaneivissa komiteoissa, pitämällä yhteisiä neuvotteluja j.n.e.

3) antaa tälle yhteydelle elimellisen ja asiallisen luonteen, minkä täytyy ilmetä yhteisten vallankumouksellisten toiminnoiden valmisteluissa ja toteutettaessa niitä yhtenäisesti kansallisessa ja kansainvälisessä mittakaavassa;

4) kongressi pontevasti viittaa siihen, että on välttämätöntä panna alulle punaisten ammattiliittojen ja kommunististen puolueiden kesken todellinen ja likeinen vallankumouksellinen yksimielisyys molempien kongressien päätösten toteuttamiseksi.

Päätös Italian kysymyksestä.

Sitten kun Punaisen Ammattiyhdistysinternationaalen ensimmäinen kongressi oli ottanut selvän ja keskustellut Italian maajärjestön edustajien Bianc'in ja Azzimontin selostuksesta, toteaa kongressi seuraavaa:

1) Italian maajärjestö, joka yhdessä Yleisvenäläisen Ammattiyhdistysten Keskusneuvoston kanssa allekirjoitti Punaisen Ammattiyhdistysinternationaalen perustamista koskevan sitoumuksen, ei ole tästä huolimatta ottanut osaa punaisten ammattiyhdistysten kansainvälisen järjestön luomiseen, vaan sensijaan jatkuvasti kuulunut Amsterdamin Internationaleen ja ylläpitänyt yhteyttä sen johtajien kanssa. Italian maajärjestö otti osaa Amsterdamin Internationaalen Lontoon kongressiin täydellä äänivallalla eikä edes vastustanut sitä päätöstä, joka oli suunnattu Punaista Ammattiyhdistysinternationalea vastaan. 2) Sensijaan että olisi katkaissut yhteyden Amsterdamin Internationaalen kanssa, on Italian maajärjestö solminnut ne lujemmiksi senkautta että se huhtikuussa kääntyi Amsterdamin Internationaalen puoleen avunpyynnöllä fascisteja vastaan. 3) Maajärjestön kongressi Livornossa oli päättänyt: „että ilman ehtoja liittyy Punaiseen Ammattiyhdistysinternationaleen ja katkaisee välinsä Amsterdamin kanssa yhdenmukaisesti niiden päätösten kanssa, jotka Moskovan Kongressissa tullaan hyväksymään.” Tällaisesta ehdottomasta päätöksestä huolimatta on maajärjestö lähettänyt edustajansa opettavassa (ohjaavassa) tarkoituksessa. He luulevat

voivansa ottaa osaa Amsterdamin Internationalen Kongressiin täydellä äänioikeudella, mutta sen järjestön pitämään kongressiin, johon Livornon kongressi on „ilman ehtoja liittynyt”, lähettävät he sitä vastoin edustajansa ainoastaan opettavassa tarkoituksessa. 4) Pitkittääkseen asiaa vielä pitemmälle koetti maajärjestö saada viimeisellä hetkellä kongressin peruutettua, sillä he ehdottivat, että kongressi sijoitetaan Rääveliin tai Tukholmaan sillä tekosyyllä että siellä voitaisiin paremmin konrolleerata kongressin osanottajat.

Samalla kun vallankumouksellisten ammattiyhdistysten ensimmäinen kongressi toteaa ylläolevan, lausuu se käsityksensä, ettei Italian proletariaatti ole syyllinen tähän kaksimieliseen ja Italian proletariaatin sekä maailmanvallankumouksen pyrkimyksille niin vahingolliseen politiikkaan, vaan että vastuu lankeaa maajärjestön johtaville piireille, jotka pyrkivät pitämään Italian proletariaattia loitolla kansainvälisestä vallankumouksellisesta ammattiyhdistysliikkeestä.

Sellaista tilannetta, että joku maajärjestö sanoilla liittyy Punaiseen Ammattiyhdistysinternationaleen, mutta todellisuudessa kuuluu Amsterdamin Internationaleen, ei voida suvaita. Sentähden kääntyy kongressi Italian vallankumouksellisen proletariaatin, kaikkien paikallisten ammattiyhdistysten, työpörssien ja kansallisten liittojen puoleen kehoituksella asettaa itselleen kysymyksen: Mihin tahtovat Italian vallankumoukselliset ammattiyhdistykset liittyä? Siihenkö, mikä tahtoo yhteiskunnallista vallankumousta ja proletariaatin diktatuuria, vai siihenkö, mikä tahtoo yhteiskunnallista rauhaa ja porvariston diktatuuria? Punaiseen Ammattiyhdistysinternationaleen vaiko Amsterdamin Internationaleen?

Kongressi lausuu käsityksensä, että Italian pro-

letariaatti tekee valintansa mahdollisimman pian ja seuraavaan kongressiin mennessä Italian maajärjestö on vallankumouksellisen ammattiyhdistysliikkeen mukana, jonka Italian vallankumoukselliset proletariaatit ovat niin kunniallisesti ansainneet.

Ammatillisten järjestöjen tehtävä ja taktiikka.

I. Taistelun ehdot.

1 §. Ammattiyhdistysten tehtävät ja menettelytavan määräävät luokkataistelun tila ja jännitys, niin kansallisessa kuin kansainvälisessä mittakaavassa. Lähtökohtana on se tosiasia, että nykyinen yhteiskunta on joutunut vanhojen kapitalististen suhteitten ja olojen sortumisen ja seisauksen ajankohtaan. Tämän rappeutumisen tunnusmerkit ovat seuraavia: velkaantumisen suunnaton kasvu, yksityisten teollisuushaarojen ajoittainen kukoistus, jota seuraa nopea ja ankara pula, useilla rintamilla kestävä taistelu, taloudellinen tilapäisyys Europan vanhimmissa kapitalistisissa maissa, maatalouden rappioituminen, työpalkkojen alentuminen työehtojen huonontumisen ohella, ja vihdoin, ehdoton mahdottomuus palauttaa jälleen taloudellinen, poliittinen ja yhteiskunnallinen tasapaino kapitalistisen riistännän säännöllisillä menettelytavoilla.

2 §. Kasvavan taloudellisen pulan sekä monivuotisen sodan synnyttämien, suunnattomien hävitysten johdosta kärjistyy yhteiskunnallinen taistelu kaikissa maissa ja joille on tunnusmerkillistä ennennäkemätön katkeroituminen. Lakot, jotka eivät koskaan ole saaneet sellaista laajuutta, valtaavat maan toisensa jälkeen, koska köyhälistö on koettanut lakkojen kautta puolustaa valtaamiansa asemia hyökkäävää pääomaa vastaan. Köyhälistö käy kuitenkin tä-

tä taistelua yksinäisissä ryhmissä, kahakoissa ja saattaa siten parhaat järjestyneet voimansa alttiiksi tuhon ja tappion vaaralle.

3 §. Työväenluokan ja sen järjestöjen taistelua vaikeuttaa vielä se, että porvaristo on käyttänyt hyväkseen sodan ja vallankumouksen kokemuksia ja luo ja lujittaa omia järjestöjensä vallankumouksellisen liikkeen tuhoamiseksi. Ei ole sitä porvarillista maata, jossa ei vlassaoleva luokka olisi tavallisten säännöllisten suojeluselimien (armeijan, poliisien, oikeuden j.n.e.) lisäksi luonut uusia järjestöjä, hallitsevan luokan edustajien vapaita yhdistyksiä, tukahuttamaan työtätekevien asevaltaiset nousut.

4 §. Tässä taistelussa joukkojen kasvavaa tyytymättömyyttä vastaan, esiintyy porvaristo suljetuissa riveissä, syösteessään taisteluun paraimmat talousjärjestönsä. Se tietää, että vain suurin yksimielisyys ja voimienkeskitys, vain keskitetty organisaatio, sen valtiokoneiston siveellinen ja aineellinen tukeminen, sekä erikoisten taistelujärjestöjen muodostaminen voivat, joskaan ei kokonaan pidättää, niin ainakin viivytellä lähestyvää yhteiskunnallista vallankumousta. *Porvaristo ei koskaan eroita politiikkaa taloudesta.*

5 §. Ammattiyhdistysten tehtävät kapitalistisen yhteiskunnan rauhallisen, elimellisen kehityksen aikana olivat: parantaa joukkojärjestymisellä työläisten aineellista hyvinvointia ja parantaa työehtoja, jotta sitten, näihin saavutuksiin tukien, ryhdyttäisiin tulevaisuudessa rakentamaan sosialistista yhteiskuntajärjestystä. Reformistiset ammattiyhdistykset pitivät mahdollisena verkkaista ja vähittäistä siirtymistä kapitalismista sosialismiin porvarillisen demokratian muuttamisella sosialistiseksi demokratiaksi. Sitävastoin vallankumoukselliset ammattiyhdistykset ovat sitä mielihpidettä, ettei ilman kapitalismin

väkivaltaista kukistamista työväenluokka voi hävittää palkkaorjuuden järjestelmää.

6 §. Vallankumoukselliset ammattiyhdistykset ovat asettaneet päätehtäväkseen joukkojen yhdistämisen, kurinpidon ja kasvatuksen kapitalismin väkivaltaiseksi kukistamiseksi. Näillä tehtävillä on kapitalistisen yhteiskuntajärjestyksen luhistumisen nykyisenä ajankohtana aivan erikoinen merkitys. *Ammattiyhdistys on kommunismin ammatti- ja työkoulu.* Sen tehtävänä on valmistaa joukkoja kapitalistisen järjestyksen kukistamiseen. Koko kysymys on siinä, millä työkentällä tulee tapahtumaan joukkojen yhdistäminen ja valmisteleminen, mitkä kysymykset tullaan asettamaan työväenluokalle, kuinka sen jokapäiväinen taistelu on järjestettävä ja työväenluokan yleisiin tehtäviin yhdistettävä, jotta se saatettaisiin lähemmäksi ratkaisutaistelua luokkavihollisensa kanssa. Taisteluehdot ja asema ovat nykyään tulleet paljon monimutkaisemmiksi, yhteiskunnallisten voimain suhde on kerrassaan toinen kuin asianlaita oli sotaan saakka ja sen aikana; siksi on myöskin ammattiyhdistysten tehtävä nykyään toinen ja senmukaisesti tulee taistelumenetelmien ja välineitten olla toisenlaisia.

II. Ammattiyhdistykset ennen sotaa.

7 §. 19-vuosisadan aikana ja 20-vuosisadan ensimmäisenä kymmenenä vuotena syntyi yleensä kolme ammattiyhdistysliikkeen perusmuotoa, kolme pääryhmää nim. anglosaksilainen (tradeunionismi), saksalais-itävaltalainen (sosialidemokraattinen reformismi) ja ranskalais-espanjalainen (vallankumouksellinen syndikalismi). Nämä kolme kansainvälisen ammattiyhdistysliikkeen pääryhmää eroavat

toisistansa niin toimintansa tavan puolesta kuin menettelytavoissansakin. Ne loivat erilaisia aatesuuntia kolmine erilaisine toimintaohjelmineen.

8 §. Anglosaksilaisen ammattiyhdistysliikkeen pääpiirteinä oli tiukka korporatismi, ei-poliittisuus (apolitismus) ja puolueettomuus sosialistisiin puolueisiin nähden ja koko huomion keskittäminen välittömiin, konkreettisiin päivän-tehtäviin. Tradeunionismi katseli yhteiskunnallista taistelua korporationsa kannalta ja lähtien siitä, se lähestyi kaikkien yhteiskunnallistaloudellisten kysymysten ratkaisua. — Tradeunionismi yhdisti etupäässä parempiasemaisten työläisten kerrokset ja sen ideologia, aatesuunta, on työläisaristokratian filosofia. Pääomaa ja työtä eivät tradeunionismin teoretikot ja praktikot, toteuttajat pitäneet kahtena kuolinvihollisena, vaan kahtena toisiaan täydentävänä inhimillisen yhteiskunnan tekijöinä, jonka kehitys on työn ja pääoman välisessä sopusoinnussa sekä kaikkien yhteiskunnallisten ja yhdyskunnallisten omaisuuksien oikeudenmukaisessa jaossa.

9 §. Anglosaksilaisen jälkeen syntynyt saksalais-itävaltalainen ammattiyhdistysliike, joka kehittyi toisissa ehdoissa, oli alkuaan sosialististen aatteitten läpätunkema. Saksan ja Itävallan ammattiyhdistysliikkeen kehdon ääressä seisoivat sosialidemokratia, josta syystä koko ideologiakin oli sosialidemokraattisen hengen kyllästävä. Sosialidemokraattinen ohjelma ja menettelytapa, sen jälkeen kuin kumpikin kokivat ammattiyhdistysliikkeen kautta erään muutoksen, on saanut reformistisen sosialismin luonteen. Saksan ammattiyhdistykset olivat reformismin lähteitä, jonka olemus, kuten tunnettua, on seuraavassa: rauhallinen, vähittäinen kehitys demokratian kautta sosialismiin, kaikkien luokkavastakohtien tasoittaminen, luokkaterroristisen vallanku

mouksen pelko, toivo, että demokratian kehitys tulee johtamaan sosialismiin aivan automaattisesti, ilman järkkömyksiä ja vallankumousta, lisäksi, puhtaasti ammatillisella alalla, ammattiyhdistykset pitelevään loitolla poliittisesta vallankumouksellisesta taistelusta, puolueettomuuden saarnaaminen vallankumouksellista sosialismia vastaan, henkiheimolaisuus reformistisen sosialismin kanssa ja vihdoin joukkosopimusten vallan liian suuri arviointi ja kanssamääräämisoikeuden ajatus s.o. sellaisten yhteiskunnallisten suhteitten luominen, joiden vallitessa työläisen tasa-arvo työnantajan kanssa poliittisella ja taloudellisella alalla vahvistetaan riistämän viireilläpidolla.

10 §. Vallankumouksellisella syndikalismilla, joka syntyi vastavaikutuksena Ranskan sosialistisen puolueen opportunistille, oli olemuksessaan vallankumouksellisia peruspiirteitä. Se julisti suoran toiminnan, joukon välittömän taistelun ajatusta, propageerasi yleistä lakkoa, kannatti kapitalismin väkivaltaista kukistamista, johti antimilitaristista agitatiota ja propagandaa samoin kuin teoriaa, että ammattiyhdistykset ovat ainoat järjestöt, jotka tekevät yhteiskunnallisen vallankumouksen ja itse tulevat rakentamaan sosialistisen yhteiskuntajärjestyksen. Tämän liikkeen teoretikot esittivät myöskin vaatimuksen, että vallankumouksellinen syndikalismi olisi proudhonilaisuuden ja marxilaisuuden synteesi.

11 §. Vallankumouksellinen syndikalismi esitti joukon ajatuksia — siinä on sen ansio — jotka sen lähentivät paljon korkeampien ammattiyhdistysliikkeen muotojen ympärille ja vallankumouksellista sosialismia. Sellaiset ajatukset kuin suora toiminta, joukkojen vallankumouksellinen painostus pääomaa ja valtiota kohtaan, kapitalismin kukistaminen, yhteiskunnallisen kumouksen ajatus, kaikki nämä ovat

syndikalistien ansiota ja koko vallankumouksellisen syndikalismin positiivinen puoli. Toiselta puolen näemme syndikalismissa riippumattomuuden ja puolueettomuuden aatteen kaikkiin poliittisiin puolueisiin m.m. köyhälistön poliittiseen puolueeseen nähden, vieläpä itse proletaarisen valtion kieltämisen, vastalauseen jokaista valtiomuotoa, proletaarinen mukaan luettuna, vastaan, suurlakon liian suuren arvioinnin ja väärän suhtautumisen työläisten yksityisiin vaatimuksiin. Talous ja politiikka ovat vallankumouksellisille syndikalisteille kaksi eri asiaa, politiikan ollessa kuten tiedetään „keskitettyä taloutta”. Näitä jälkimäisiä ajatuksia, huolimatta niiden vallankumouksellisesta näöstä, käyttävät tosiasiallisesti hyväkseen porvaristo, joka itse ei milloinkaan eroita taisteluissansa taloutta politiikasta.

12 §. Ammattiyhdistysliike kehittyy ja muodostuu pääasiassa kapitalistisen yhteiskuntajärjestyksen rauhallisen, orgaanisen kehityksen aikana ja on sillä siitä syystä piirteitä, jotka antavat porvaristolle mahdollisuuden käyttää niitä luokkaetuihinsa, valiankin sodan aikana. Nämä korporatismiin varsinaiset piirteet: ammattiyhdistysten eristäytyneisyys, erään ammattiyhdistysten osan taistelu naistyötä vastaan, kansallinen rajoittuneisuus, syvä uskollisuus isänmaallensa, kansalliselle teollisuudelle, saivat voimakkaimman ilmauksensa sota-aikana, kun luokkaedut sulivat kansallisten etujen kanssa.

§ III. Ammattiyhdistykset sodan aikana.

13 §. Maailmansota, joka oli yksityisten kapitalististen kansakuntien välisten vastakohtien seuraus, osoitti porvarillisen yhteiskunnan koko vaikutusvalan työväenluokkaan ja sen järjestöihin. Sodan julistamisen jälkeen lakkasivat Euroopassa useimpien

huomattavimpien valtojen ammattiyhdistykset ole-
masta luokkataistelujärjestöjä ja muuttuivat soti-
laallis-imperialistisiksi järjestöiksi, joiden tehtävä oli
avustaa hallituksia ja porvaristoa yksissävoimin tu-
hoamaan kilpailijat maailman markkinoilla. Ammat-
tilyhdistysliikkeen entiset ryhmittymiset katosivat.
Huolimatta siitä, että ammattiyhdistykset taistelivat
rintaman vastakkaisilla puolilla, toimivat ne, muuta-
min poikkeuksin, kaikissa maissa yksissä neuvoin
porvariston kanssa; kansallisen porvariston edut ase-
tettiin luokkaetujen yläpuolelle.

14 §. Maailmansodan aika on ammattiyhdistysten
siveellisen hajaantumisen aikaa kaikissa kapitalisti-
sissa maissa.

Ammattiyhdistysjohtajain valtava osa on hallituk-
sen apureita; he ottavat huolekseen jokaisen vallan-
kumouksellisen protestirytyksen tukahuttamistoi-
minnan, he hyväksyvät työehtojen huonontamisen,
työläisten kahlitsimisen porvariston hyväksi tehtais-
sa ja hyväksyvät niiden saavutusten hävittämisen,
jotka pitkän taistelun kuluessa saatiin — sanalla sa-
noen, he täyttävät vastaansanomatta kaiken mitä
vallitsevat luokat määräävät.

15 §. Tyytymättömyyden sotaan ja tällä pohjal-
la jo sodan kuluessa kasvavan työläisten toiminnan
tukahuttivat etupäässä vanhojen ammattiyhdistysten
johtajat. Vallankumouksen pelko, joka monien
vuosien kuluessa oli pidättänyt vallassaolevat luokat
sotatoiminnoista ja seikkailuilta, katosi, koska ei ai-
noastaan porvaristo vaan myöskin amatillisesti jär-
jestyneet työläiset vastustivat vallankumousta. Tä-
tä ammattiyhdistysjohtajain muuttumista kapitalis-
min kahlekoiriksi, on pidettävä hallitsevien luokkien
suurimpana siveellisenä voittona ja samalla myös
työväenluokan suurimpana tappiona maailmansodan
aikana.

16 §. Ammattiyhdistysliikkeen johtajain nationalistinen työ on synnyttänyt syvän erimielisyyden työläisjoukkojen keskuudessa. Useitten vuosien kuluessa kehoittivat työväenluokan edustajat vain kaikkien voimien ponnistukseen kansakunnan viholista vastaan, sen sijaan että se olisi kehoittanut levittämään luokkavihan ja -taistelun aatetta. Tämä petollinen työ, jota porvarillisen sanomalehdistön ja hallituksen rahallisella avustuksella suoritettiin, oli pääsyynä pitkittyvään sotaan ja lukemattomiin uhreihin, joita työväenluokka on kärsinyt kansainvälisen teurastuksen tuloksena. Sota ilmaisi kaiken kolmen ammattiyhdistysliikkeen valtaisen suunnattoman vararikon. Englannin ja Amerikan trade-unionien, Saksan ja Itävallan ammattiyhdistysten ja Ranskan vallankumouksellisten syndikalistien johtajat liittyivät keskenään työväenluokan etujen petoksen perustalla.

IV. Ammattiyhdistykset sodan jälkeen.

17 §. Eri maiden ammattiyhdistysjohtajain politiikka osoittaa sodan jälkeenkin samoja kuvaavia tunnusmerkkejä kuin heidän sodanaikainen politiikkansakin. Ne ovat: sodan aikana alkanut luokkien pyhän sovittamisen jatkaminen ja työläisetujen alistaminen kapitalistisen talouden jälleenrakentamisen etujen alle.

18 §. Ranskassa on tämä politiikka saanut ikilettävän luonteen, sillä tuon politiikan kannattajat ovat eilisiä vallankumouksellisia syndikalisteja, valtiiovihollisia ja antimilitaristeja. Yleinen työnliitto (Ranskan ammattijärjestö, — Suom. huom.), sen johtajien persoonassa, kosiskelee kunniaa saada myötävaikuttaa Versailles'n rauhansopimuksen laa-

timiskomiteoissa, se ryhtyy aloitteeseen pakottaakseen Saksan työläiset suorittamaan sodan aiheuttamat kustannukset, se estää vallankumouksellista liikettä, se taistelee yhdessä koko porvariston kanssa yhteiskunnallisen vallankumouksen aatetta vastaan; se edustaa kapitalismin jälleenrakentamisperiaatetta aikamme yhteiskunnan „kaikkien toimivien voimien”, s. o. työnostajien ja -antajien ja hallituksen edustajien yhteistyön pohjalla. Sellainen taktiikka jossakin maassa johtaa porvariston uuteen rohkeuteen, köyhälistön tietoisuuden turmeltumiseen, siihen, etteivät joukot tahdo uskoa enää vallankumouksellisiin tunnussanoihin ja -lauseisiin. Kuta enemmän Yleinen työliitto on tosiasiallisesti riippuvainen porvaristosta, sitä äänekkäämmin se huutaa ammattiyhdistysliikkeen riippumattomuudesta ja itsenäisyydestä kommunismista, vetoamalla Amiens'in päätöslauselmaan.

19 §. Sellaisten ennenkuulumattomien petosten ja alkeellisimpien, vallankumouksellisten luokkaperiaatteitten häpeemättömän loukkauksen maaperällä on Ranskassa syntynyt huomattava vastustusliike joka on saanut vallankumouksellisen ilmauksensa vallankumouksellisten syndikalistien keskuskomitean perustamisessa. Tämä vallankumouksellinen vastarinta käsittää jo noin puolet Yleisestä työliitosta, mutta kuitenkin lukumäärän kasvustansa huolimatta heikko riittämättömän sisäisen yksimielisyytensä johdosta.

Koko vastustus, oppositio, yhtyy taistelussa työväenluokan etujen avointa ja peiteltyä petosta vastaan ja käymällä tätä taistelua ja kiitos sen yhtenäisen rintaman, tässä taistelussa voittaakin, ei vastustuskaan ole vielä riittävän selvästi määrännyt kiinteitä tehtäviään, ohjelmaansa ja taistelutunnussanoja. Oppositio, jonka anarkistit, vallankumouksel-

liset syndikalistit ja kommunistit muodostavat, on antanut tämän tunnuslauseen: „Takaissin Amiens'in sopimukseen”. Tunnuksena on kuitenkin tehoton jo siksi, koska Yleisen työnliiton enemmistökin vetoo tähän sopimukseen.

20 §. Amiens'in asiakirja, joka oli työläisjoukkojen vastalauseen tulos sosialistisen puolueen opporunismia vastaan, ei voi olla toiminnan perustana, ei yksin siksi, koska se 15 vuotta sitten, siis jo ennen sotaa ja vallankumousta, laadittiin, vaan koska se aikoinaan ei voinut vastata kaikkiin työväenluokan ratkaistavina olleisiin kysymyksiin. Maailmansota, kapitalismin luhistuminen, vallankumous — kaikki nämä säätävät Ranskan Yleisen työnliiton vähemmistölle välttämättömyyden olla sulkeutumatta Amiens'in vanhentuneen sopimuksen tiukkiin puitteisiin, ja luomaan uusi, aikaa vastaava ohjelma.

21 §. Saksan ammattiyhdistysliittojen johtajat ovat sodan jälkeen oleellisesti näytelleet Saksan porvariston pelastajan ja Saksan sotilaspuolueen osaa. Vuoden 1918 vallankumous oli Saksan porvaristossa herättänyt tuskaa ja kauhua siinä määrin, että se kääntyi Saksan ammattiyhdistysliittojen puoleen saadakseen tukea niistä porvarillisen vallankumouksen muuttumista vastaan sosialistiseksi. Ammattiyhdistysliittojen johtajat solmivat Saksan porvariston kanssa sopimuksen työyhteyksistä, jotka myöskin olivat Saksan ammattiyhdistysten sodan jälkeen aloittaman toiminnan perustana. Samanlainen oikeus yhteiskunnallisia reformeja koskevaan keskusteluun, oli tämän sopimuksen perustana. Porvariston herruus politiikassa ja taloudessa ovat tämän „yhtäoikeutetun”-filosofian tuloksia. Ammattiyhdistysliittojen aktiivinen apu joukkojen vallankumouksellisen liikkeen tukahuttamisessa oli tämän sopimuksen seurauksena. Saksan ammattiyhdistysliik-

keen johtajat itseuhrauksella pysyvät visusti kapitalismin uudelleenrakentamisessa, eivätkä kammoksu vissää väkivaltatoimenpiteitäkään työväenluokkaa vastaan.

22 §. Ammattiyhdistysbyrokratian vallankumouksellinen osa, joka byrokratia sotakurjuuden johdosta oli senlisäksi vielä asettunut miljoonissa laskettavan työläisjoukon etunenään, on herättänyt esille työläisjoukkojen syvimmän vastalauseen.

Ammattiyhdistysliikkeen sisäpuolinen vastalause ilmeni vastarintasolujen, kommunististen ryhmien perustamisessa, joiden koko verkko levisi yli Saksan ja jotka saivat joukkoluonteen. Vanhoja ammattiyhdistyksiä koskeva toivoton käsitys sai ilmauksensa tunnuslauseessa: „ammattiyhdistysten hävitys” tunnuslauseessa, joka on ristiriidassa työväenluokan etuihin ja yhteiskunnalliseen vallankumoukseen nähden. Paitsi vastarintaa vanhojen ammattiyhdistysten sisäpuolella, on olemassa vielä erikoisjärjestöjä (m.m. yleinen työläisunioni ja syndikalistit), jotka kukin viettävät itsenäistä elämää eivätkä käy min-käänlaista yhtenäistä, yhteistä taistelua kapitalisteja ja heidän apulais-apurejaan vastaan ammattiyhdistysliitoissa. Näitten jo olemassaolevien ryhmitysten lisäksi tulevt vielä poissulettu liitot, koska ammattiyhdistysbyrokratia kommunististen solujen ja vastarinnan kasvamisella ammattiyhdistysliikkeessä joutuu ahdistukseen, ryhtyy eroittamaan keskusliitoista niin yksityisiä henkilöitä kuin kokonaisia paikkakunta- ja piiriliittoja.

23 §. Englannissa alottivat ammattiyhdistykset heti sodan jälkeen sitkeän taistelun työehtojen parantamiseksi ja taistelulla saavutetun aseman säilyttämiseksi. Kivihiihtyöläisten ja eräitten muiden työläisryhmien valtavat lakot ovat todistuksena sii-

tä, kuinka voimakkaasti ja itsepintaisesti Englannin köyhälistö voi taistella. Sodanjälkeinen aika on osoittanut kuinka kiinteästi osa Englannin ammattiyhdistysliikkeen johtajista on liittoutunut porvariston kanssa. Jokainen lakko, jokainen huomattava selkkkaus kohtaa ensiksi vastarinnan järjestöjen sisäpuolella ja muitten ammattiyhdistysten puolelta. Nämä Englannin ammattiyhdistysliikkeen erikoisuudet ovat, joskin epäselvästi ymmärrettyjen mutta sittekin Englannin ammattiyhdistysliikkeelle tunnusmerkillisten vallankumouksellisten aatteitten ilmeisessä kasvussa, jotka ennen sotaa vallinneeseen aikaan verraten ottivat eittämättömiä edistysaskeleita.

24 §. Sodan kuluessa syntyneet tuotantokomiteat, joilla vuosina 1917 ja 1918 oli suhteellisen suuri vaikutusvalta, ovat menettäneet sen, vaikka vallankumoukselliset aatteet ja vallankumouksellisen taistelun kiertämättömyys ovat Englannin köyhälistössä saaneet huomattavia edistysaskeleita. Vastarintainesten heikkous Englannissa on selitettävissä siten, ettei se ole rinnastanut työtänsä joukkojen keskuudessa. Kaikkien näiden vallankumouksellisten ainesten yhdistäminen voidaan saavuttaa työläiskomiteain toiminnan laajentamisella ja syventämisellä. Tehtävä ei ole siinä, että yksityisiä huomattavia työläisjoukon työläisiä temmataan ammattiyhdistyksistä, jotta niistä sitten muodostettaisiin muita järjestöjä ammattiyhdistysten ulkopuolelle, vaan että tietoisimmat, vallankumouksellisesti toimivat ainekset vaikuttavat joukkojen keskuudessa tehtaissa ja tuotannoissa, liittojen alkusoluissa, miehittämällä, alhaalta alotettuna, vähitellen edesvastuulliset, johtavat paikat ammattiyhdistysliikkeessä. Vain sellainen järjestelmällinen, sitkeä työ voi jossain maassa, jossa on jättiläismäisen suuri, vanhojen perintätappain ja vanhoillisuuden kyllästävä ammattiyhdis-

tysliike, jollainen on englantilainen, tuottaa todellisen ja pysyvän tuloksen.

25 §. Amerikassa, jos missään, näyttelevät ammattiyhdistykset ja niiden johtava perusaines pääoman välittömien apurien osaa. Compersille ja hänen sakillensa, jotka ovat Amerikan työnliiton johdossa, on Amsterdaminkin internationale liian vallankumouksellinen; ja tästä syystä eivät he pidä mahdollisena ottaa osaa tähän internationaaleen. Amerikan työnliitto luottaa kokonaan porvariston oikeudenmukaisuuteen eikä tahdo kuulla mitään taistelusta uuden järjestyksen puolesta. Tämä on eräs klassillinen, sangen tyypillinen esimerkki siitä, kuinka työväenluokan ylemmät kerrokset ovat kasvaneet yhteen kapitalistisen valtion kanssa. Vain tämä riippuvaisuus porvaristosta ja amerikalaisista miljardöreistä on Compersin ja hänen hengenheimolaisten taktiikan perussyynä, jotka niin äänekkäästi huutavat ammattiyhdistysliikkeen itsenäisyydestä ja riippumattomuudesta. Amerikan työnliitto on porvariston paras apuri vallankumouksellisen liikkeen tukahuttamisessa. Mutta sekin vedetään taisteluun koska porvaristolle ei riitä yksistään tämä uskollisuus, se tahtoo saada siitä vielä enemmän hyötyä kuin mitä se tähän saakka on voinut koota.

Joskaan Amerikan työnliitto ei vielä itse ota osaa taisteluun, niin sattuu kuitenkin jo yhä runsaammin yhteenottoja sen yksityisten ryhmien ja paikallisten järjestöjen välillä toiselta puolen ja valtiokoneiston ja pääoman välillä toiselta puolen. Vaikkaakaan ei organisaattorisesti, niin joka tapauksessa luopuvat ne aatteittensa suhteen Amerikan työnliiton peruseriaatteista.

26 §. Amerikassa oleva „Maailman teollisuustyöläisten” itsenäinen järjestö edustaa tähän asti liian vähäpätöistä voimaa korvatakseen vanhat am-

ammattiyhdistykset. „Maailman teollisuustyöläiset“ omaavat puhtaasti anarkistisia ennakkoluuloja poliitikasta ja poliittisesta taistelusta. Sellaisessa pääkysymyksessä kuin köyhälistön diktatuurissa, jakaantuvat he sen vastustajiin ja kannattajiin. Näiden kahden järjestön rinnalla olevat riippumattomat ammattiyhdistykset ovat monissa suhteissa muodollisesti riippumattomia Amerikan työnliitosta, mutta ideologisesti ovat riippuvaisia sen vastavallankumouksellisten johtajain ajatuksista ja käytännöstä. Vallankumouksellisten solujen ja ryhmien muodostamiskysymys Amerikan työnliiton ja riippumattomien liittojen sisällä on siellä kaikessa jyrkkyydessänsä. Muuta keinoa kuin käydä järjestelmällistä taistelua vanhojen liittojen sisäpuolella, ei Amerikan työläisjoukkojen valtaamiseksi ole.

27 §. Italiassa on tilanne sangen omituinen. Italian köyhälistön suuri enemmistö on vallankumouksellisen taistelun ja köyhälistön diktatuurin kannalla. Italian työnliiton johtava ydin epäilee suuresti vallankumouksellisia taistelumenetelmiä ja on teoriassa ja käytännössä lähempänä reformistista kuin vallankumouksellista sosialismia. Yleisen työnliiton ohessa on Italiassa eräs syndikalistinen unioni ja muita riippumattomia järjestöjä, jotka Amerikan riippumattomista liitoista eroavat siten, että ne ovat syvän, vallankumouksellisen, kommunistisen hengen läpikutkemia. Käytännöllisessä toiminnassaan ovat ne III:n kommunistisen internationalen ja Punaisen ammattiyhdistys-internationalen kannalla.

28 §. Muissa Euroopan ja Amerikan maissa on ammattiyhdistysliike edistynyt huomattavasti. Useimpien maitten vanhoissa ammattiyhdistyksissä on muodostunut vakava vastustusvähemmistö (Tsekko-Slovakiassa, Puolassa y.m.). Toisissa maissa (Bulgariassa, Jugo-Slaviassa, Norjassa j.e.p.)

muodostavat enemmistön yhteiskunnallisen vallankumouksen ja köyhälistön diktatuurin kannattajat. Nämä omituiset suhteet kaikkien maitten ammattiyhdistysliikkeissä osoittavat sen mullistuksen koko syvyyttä, joka laajoissa työläisjoukoissa on tapahtunut. Sodan ja Venäjän vallankumouksen opetukset eivät ole jääneet laajoille joukoille hyödyttömiksi. Ammattiyhdistysten vallankumouksellistuminen on asioitten objektiivisen kulun tulos.

Punaisten ammattiyhdistysten johtajain tehtävänä on tämän tietoisuuden muodostusprosessin helpottaminen ja yhä kasvavan itsestään syntyvän vallankumouksellisen liikkeen ohjaaminen päättäväisen taistelun raiteille, porvaristoa vastaan ja köyhälistön diktatuurin puolesta.

V. Puolueettomuus, riippumattomuus ja sosialismi.

29 §. Sosialismi on kasvanut esille abstraktisten tutkistelujen tiukista puitteista ja on nyt työväenluokalle käytännöllisenä päivän tehtävänä, jonka tähden jokaisen työväenjärjestön täytyy ottaa tähän kysymykseen määrätty kanta. Yritys olla antamatta minkäänlaista vastausta käskeviin luokkavaatimuksiin, muuttaa työväenjärjestöt paraimmassa tapauksessa ratkaistun taistelun toimeksi katselijaksi s. o. vihollisluokan apulaiseksi. Jokaisen ammattiyhdistyksen tulee määrätä mitä se seuraa: reformistista sosialismia, vaiko vallankumouksellista sosialismia, s. o. kommunismia. Tästä seuraa puolueettomuuden ja riippumattomuuden ajatuksen valheellisuus.

30 §. Vallankumouksellisten ammattiyhdistysten itselleen asettama päämäärä on kapitalismin kukistaminen ja sosialistisen järjestyksen rakentaminen.

Saman päämäärän asettaa itselleen köyhälistön vallankumouksellinen puolue, kommunistinen puolue. Koska sen päämäärä ja taistelun menettelytavat ovat samat eivät köyhälistön poliittiset ja taloudelliset järjestöt, jotka eivät taistelussa tule kohtaamaan toisiansa, voi olla olemassa. Niiden taistelu tapahtuu jokapäivä rinnan ja on toisiinsa kiinteästi punottu. Ilman pysyvää, alati kasvavaa molemminpuolista yhteyttä ja tukemista on mahdotonta edes yhtäkään taistelua johtaa loppuun saakka; eristetyt toiminnot ovat alunperin tuomitut epäonnistumaan ja tappioon.

31. §. Vallankumoukselliset ammattiyhdistykset ovat siksi aina vastustaneet puolueettomuuden ja riippumattomuuden ajatusta, koska ne tiesivät, että puolueettomuuden ja riippumattomuuden lipun alla vallankumouksellisen sosialismin suhteen, piilee puhtaasti porvarillinen, reformistinen köyhälistön taloudellisen ja poliittisen taistelun hajaantumisen ajatus työläisjoukkojen heikontamiseksi ja demoralisoimiseksi. Ammattiyhdistysten puolueettomuus ja riippumattomuus vallankumouksellisesta sosialismista kuuluivat ja kuuluvat edelleenkin kaikkien maitten ammattiyhdistysliikkeen takapajuisimman osan tunnussanoihin. Viimeisten vuosien kuluessa ovat ammattiyhdistysten johtajat puolustaneet riippumattomuutta kommunistisesta internationaalesta sitä jyrkemmin, mitä tiukemmin he ovat sidotut kansainliittoon ja mitä enemmän he ovat riippuvaisia porvaristosta. Tämän seikan edessä on ammattiyhdistysliikkeen riippumattomuusajatus kommunismilta hylättävä jyrkästi ja kategorisesti.

32 §. Ammattiyhdistysten tehtävä on taistelussa puolueettomuuden aatesuuntaa vastaan, joka työläisten ja työläisten järjestöjen riveihin tuo tuhoa ja turmelusta. Mikäli joku ammattiyhdistys puut-

tuu yhteiskunnallisen taistelun kulkuun, sikäli se taistelee kapitalismia ja sen herruutta vastaan, sikäli kadottaa se puolueettomat riippumattomuusennakkoliulot kommunismiin nähden. Vallankumouksellisten ammattiyhdistysten ja kommunistisen puolueen toimintojen yhtenäisyys yhteiskunnallisen vallankumouksen ja köyhälistön diktatuurin puolesta käytävän taistelun pohjalla, on nykyhetken imperatiivinen, käskevä tehtävä. Mutta toiminnan yhtenäisyys kumoaa käytännöllisesti vanhan puolueettomuus ja riippumattomuusteorian, jota teossa ei koskaan toteutettu.

33 §. Nykyään muuttuu jokainen taloudellinen taistelu poliittiseksi taisteluksi. Näissä ehdoissa voi joku taistelu, kuinka laajoja kysymyksessä olevan maan työläiskerroksia se panisikin liikkeelle, vasta silloin olla todella vallankumouksellinen ja tuottaa suurinta hyötyä koko työväenluokalle, kun vallankumoukselliset ammattiyhdistykset toimivat käsikädessä ja mitä läheisimmässä yhteydessä maansa kommunistisen puolueen kanssa. Työväenluokan taistelun hajoittamisen teoria ja käytäntö kahteen itsenäiseen puoliskoon on tavattoman vahingollinen, vallankin nykyisellä vallankumouksellisella hetkellä. Jokainen toiminta vaatii suurinta voimainkeskitystä, joka on ajateltavissa vain työväenluokan koko vallankumouksellisen energian s. o. kaikkien kommunististen ja vallankumouksellisten aineiden suurimmalla ponnistuksella. Kommunistisen puolueen ja punaisten vallankumouksellisten ammattiyhdistysten eristetty esiintyminen on alusta alkaen tuomittu epäonnistumaan ja tappioon. Tästä syystä ovat kommunistisen puolueen ja ammattiyhdistysten välinen toimintayhtenäisyys ja elimellinen yhteys menestyksen ensiehtona taistelussa kapitalismia vastaan.

VI. Amsterdamin internationale.

34. §. Sotaikäypien maiden ammattiyhdistysten työväenluokan etuja vastaan suunnattua sotapolitiikkaa on pidettävä kaikkien tähän saakka olleitten kansainvälisten suhteitten särkymisen syynä. Luhistunut on kansainvälinen sihteeristö, jonka johdossa oli Legien; sama kohtalo on kohdannut myöskin yksityisiä kansainvälisiä yhdistyksiä (esim. tekstiili- ja metallityöläisten liittoa y.m.) jotka maansa mukaan, joissa ne sijaitsivat, julistautuivat joko ententen tai keskusvaltojen kannattajiksi.

35 §. Sodan synnyttämä kurjuus, luokkavastakohtien kärjistyminen, varattomuus, tulevan päivän epävarmuus, työttömyyden kasvaminen ja syvä pettymys sodan tuloksista, aiheuttivat laajojen joukkojen tulvaamisen ammattiyhdistyksiin. Sota on nostanut esille uusia työläiskerroksia, herättänyt niissä rauhattomuutta ja epäilystä omiin yksilöllisiin voimiinsa ja on pakottanut takapajullejääneimmät työläiset ajattelemaan ihmiskunnan kokeman katastrofin syitä ja seurauksia. Sodan yksityisiin kansallisiin ryhmiin särkemissä työläisjoukoissa kaikissa maissa, on herännyt uusin voimin kansainvälisen solidarisuuden tunne ja se ilmenee vaistomaisessa, kansainvälisten suhteitten ennalleenpalauttamisvaatimuksena. Tämän kiertämättömän välttämättömyyden tuntevat vieläpä työväenluokan kaikkein jällejääneimmätkin kerrokset.

36 §. Tästä syystä ovat ammattiyhdistysliikkeen johtajat koettaneet tarttua internationalen parantamisalotteeseen ja asettua sen johtoon. Sen jälkeen kuin (Leedsissä v. 1916) yritettiin perustaa entente-ammattiyhdistysinternationale, ovat Ententen ammattiyhdistysliikkeen johtajat heti sodan päättymisen jälkeen pyrkinet kansainvälisten suhteitten

„kuntoonsaattamiseen” ottamalla osaa komissionin töihin, joka laati Versailles'n sopimuksen lisäkohtia. Siten jatkavat he kansainvälisessä mittakaavassa samaa petollista työtä, jota he harjoittivat porvarillisen isänmaan sisäpuolella.

37 §. „Demokratian” voitto kansainvälisessä sodassa on aiheuttanut kansainvälisen työtoimiston muodostamisen kansainliiton ohelle, tuon rauhallisen kehityksen ja luokkien työyhteisyyden ajatuksen selväpiirteisimmän ilmauksen. Tuon viraston, jonka muodostavat 6 työläisjohtajaa, 6 työnantajaa ja 12 porvarillisen hallituksen edustajaa, tarkoituksena on, ei ainoastaan yhteiskunnallisten taistelujen tutkiminen, vaan myöskin niiden johtaminen rauhallisen kehityksen ja sovinnon väylään.

38 §. Bernissä (tammik. 1919) ja Amsterdamissa (heinäk. 1919) on ammattiyhdistysinternationale, jota voidaan pitää kansallisen politiikan jatkamisena kansainvälisessä mittakaavassa, muodollisesti korjattu entiseen kuntoon. Uusi internationaale aloitti työnsä ilmaisemalla kannattavansa kansainvälistä työtoimistoa ja sitomalla johtajansa pysyväisesti maailmanimperialismiin. Sen ohjelmana on: rauhallinen kehitys, luokkien työyhteisyys, vähittäinen juurtuminen sosialismiin ja joukkojen vallankumouksellinen kuolon pelko ja viha.

39 §. Sellainen kansainvälinen petos niiden taholta, jotka vuosikausia ovat „en gros et en detail” tukuttain ja vähittäin, ovat myyneet maansa työläisiä, oli täysin luonnollista ja johdonmukaista, mutta se on ristiriidassa vertavuotavan köyhälistön elämänetujen kanssa ja me näemme kuinka samanaisuisesti tämän porvariston kansainvälisen suojelukaartin muodostamisen kanssa kasvaa ja leviää kaikissa maissa vastalause sotilaallis-imperialistista rintamaa vastaan. Tällä vastustuksella, joka kasva-

van sosialistisen taistelun johdosta yhä kärjistyy, ei ollut varhaisempaa aikana mitään järjestökeskusta. Sellaiseksi keskuksiksi muodostettiin yleisvenäläisten ammattiyhdistysten keskusneuvoston alotteesta 1920, väliaikainen kansainvälinen ammattiyhdistysneuvosto. Tämän vallankumouksellisen ammattiyhdistysliikkeen keskuksien synty on katkeran taistelun alkukohta ammatilliseen maailmanliikkeen sisäpuolella tunnuslauseen alla: „Moskova vaiko Amsterdam”. Vanhan ammattiyhdistysliikkeen sisäinen hajaantuminen kahteen leiriin tapahtuu sitä nopeammin kuta ripeämmin taloudellinen kriisi kasvaa, kuta vähäisempiä ovat rauhallisen kehityksen toiveet proletariaatille.

40 §. Punaisen ammattiyhdistysinternationaalen ilmestyminen antoi voimakkaan virikkeen ammattiyhdistysliikkeen vallankumouksellistumiselle. Tämä tosiasia — ryhtyminen ammatillisessa maailmanliikkeessä toiselta puolen, ja Amsterdamin yhdistyksen jatkuva hajaantuminen toiselta puolen — asettaa kaikkien maitten vallankumouksellisille ammattiyhdistyksille kysymyksen laajemmista taistelumenetelmistä ja niiden omien voimien järjestömuodoista, kysymyksen menettelymuodoista kansainvälistä pääomaa ja keltaisia johtajia vastaan, jotka ovat Amsterdamin ammattiyhdistysinternationaalen johdossa.

VII. Taisteluvälineet ja menettelytavat.

41 §. Ammattiyhdistykset voivat tunkea vanhat johtajat paikoiltaan vain siinä tapauksessa, kun vallankumoukselliset ainekset eivät hetkeksikään erkanne joukoista, niiden jokapäiväisestä hädästä ja niiden toivomuksista. Työ on suoritettava niiden ristiriitain pohjalla, jotka joukkoihin syvästi vaikuttavat.

Halveksiva ja ylimielinen suhtautuminen jokapäiväiseen taisteluun ja ammattiyhdistysten jäsenten aineellisiin ehtoihin voi johtaa eroittumiseen joukoista, kuilun luomiseen köyhälistön armeijan etujoukon ja ryntäyskolonnien välille. Siksi on ammattiyhdistystaktiikan tärkein kysymys tämän jokapäiväisen taistelun avustaminen, taito käyttää sitä hyväkseen lopullista päämäärää silmälläpitäen, yhdistämällä se yleisammattilliseen taisteluun köyhälistön diktatuurin kanssa.

42 §. Taloudellisen taistelun tulee muodostaa maaperä vaikutusvaltamme leviämiseksi. Kysymykset työpalkasta, tariffisopimuksista, sodan uhrien turvaamisesta, yhteiskunnallinen vakuutus, työttömyys, nais- ja lapsityö, terveydelliset ehdot likeyrityksissä, kallis aika, asuntokysymys jne., veropoliitikka, joukkojen liikekannalle asettaminen siirtomaa-seikkailut, finanssilaskelmat, tämän kaiken tulee olla jokapäiväisenä ainehistona järjestämiselle ja sosialistiselle taistelukasvatukselle. Punaisen ammattiyhdistys-internationalen kannattajat ei saa mitenkään pysyä järjestöjen ulkopuolella ja työläisiin vaikuttaa ulkoakäsin. Tehtävänä on, sitkeästi ja järjestelmällisesti toimia ammattiyhdistyksissä sisältäpäin, selvittämällä työläisjoukoille vallankumouksellisen taistelun, alttiiksiantauksen ja kommunismin käytännöllisiä oppeja. On välttämätöntä alottaa työläisten keskuudessa tehtaissa, tuotannoissa ja likeyrityksissä sitkeä ja järjestelmällinen propaganda, heidän voittamiseksi punaisen ammattiyhdistys-internationalen puolelle. Tämä kysymys — Moskovan puolella vaiko vastaan — on asetettava reformistisissäkin ammattiyhdistyksissä. Tässä tarkoituksessa tulee kaikkien punaisen ammattiyhdistysinternationalen kannattajien hyväkseen käyttää kaikkia liittoustoimintoja, kongresseja ja konferensseja, asettaak-

seen käytännöllisessä työssä ja käytännöllisessä taistelussa vallankumouksellisen ammattiyhdistysliikkeen reformismia ja luokkien työyhteisyyttä vastaan.

43 §. Joukot ja siis myös ammattiyhdistykset voimien valloittaa vain sillä ehdolla, että me tulemme olemaan taistelussa johdossa, työläisjoukkojen ensimmäisissä riveissä. Tämä ei voi mitenkään merkitä sitä, että aina tulisi huutaa hyökkäykseen, lähtemällä siitä näkökannasta, että hyökkääminen kaikissa ehdoissa ja oloissa on oikeata. Punaisen ammattiyhdistys-internationaalen kannattajan ei tule olla vain vallankumouksellisen mielen esikuva, vaan myöskin kestävyuden ja kylmäverisyyden esikuva.

Menestyksen salaisuus on jokaisen teon ja esiintymisen järjestelmällisessä, suunnitelmanmukaisessa ja sitkeässä valmistelemissä; toiminnan ripeyden ja leppymättömyyden täytyy soveltua yhteen iskujen ja olosuhteitten sekä myöskin järjestön voimain ja vihollisvoimain tarkan tutkimuksen kanssa.

Luokkataistelussa kuten taistelutantereella ei ole ainoastaan osattava hyökätä vaan myöskin perääntyä järjestyksessä. Hyökätessä ja puolustuksessa täytyy aina pitää mielessä seuraavat seikat: säilyttää laajan proletaarijoukon myötätuntoisuus, pitää silmällä koko poliittisista asiaintilaa, jossa taistelu kehittyi.

VIII. Toimintaohjelma.

Lähtien esitettyjen periaatteitten pohdinnasta ja ottaen huomioon kansainvälisen ammattiyhdistysliikkeen tilan, taloudellisen pulan, kärjistyneen luokkataistelun, kasvavat yhteiskunnalliset ristiriidat, ja käskevän välttämättömyyden valmistella ammattiyhdistyksiä yhteiskunnalliseen vallankumoukseen ja

köyhälistön diktatuuriin, hyväksyy ensimmäinen kansainvälinen ammattiyhdistyskongressi seuraavan toimintaohjelman.

45 §. Ammattiyhdistysten menettelytavan perustan muodostaa vallankumouksellisten joukkojen ja niiden järjestöjen välitön toiminta pääomaa vastaan. Kaikki työläisten saavutukset ovat välittömässä suhteessa vallankumouksellisen painostuksen harjoittamiseen joukkojen puolelta. Suoralla toiminnalla on ymmärrettävä kaikkia välittömän painostuksen lajeja työnantajien ja valtiota kohtaan työläisten puolelta nim.: boikotti, lakot, katutoiminnot, mielenosoitukset, liikeyritysten valtaaminen, väkivaltainen vastustaminen tavaroiden vientiä vastaan liikeyrityksistä ja muut vallankumoukselliset toiminnot, jotka ovat omiaan johtamaan työväenluokkaa kapitalismin lannistamiseen. Vallankumouksellisten ammattiyhdistysten tehtävinä on senmukaisesti tehdä taistelutavat työläisjoukkojen kasvatuksen ja valmistamisen välineeksi taistelussa yhteiskunnallisen vallankumouksen ja köyhälistön diktatuurin puolesta.

46 §. Viimeiset taisteluvuodet osoittavat erikoisella havainnollisuudella koko ammatillisten järjestöjen heikkouden. Jonkun liikeyrityksen työläisten kuuluminen useampiin ammattiyhdistyksiin heikentää heitä taistelussa. Heikentymättömän taistelun lähtökohdaksi täytyy tulla siirtyminen puhtaasti ammatillisesta työstä ammattiyhdistysten järjestämiseen tuotantohaarojen mukaan. Jonkun tuotannon kaikkien työläisten tulee kuulua yhteen ammattiyhdistykseen. Niin tulee kuulua tunnussanan järjestötyön alalla. Samankaltaisten ammattiliittojen sulamisen yhdeksi liitoksi täytyy tapahtua vallankumouksellista tietä, asettamalla tämä kysymys välittömästi liiton jäsenille tehtaissa, tuotannoissa, täst'edes piiri-, maaj- ja kansalliskongresseissa.

47 §. Jokaisesta tehtaasta ja jokaisesta tuotannosta täytyy tulla vallankumouksen linnoitus. Yksinkertaisten liittojäsenten ja liiton (rahastonhoitajien, edustajien, luottamusmiesten j.n.e.) välisten suhteitten vanha muoto on riittämätön; on pyrittävä perustamaan ammattiyhdistykset tuotantojärjestöjen pohjalle. Kysymyksessä olevan yrityksen kaikkien työläisten täytyy valita tuotantokomiteat, riippumatta siitä mitä poliittista mielipidettä työläinen on ja mihin liittoon hän kuuluu. Punaisen ammattiyhdistys-internationalen kannattajien tehtävänä on vetää kaikki kysymyksessäolevan yrityksen työläiset heitä edustavan elimen vaaleihin. Kaikki yritykset, antaa tuotantoneuvostojen vaalit suorittaa yksinomaan samaa mieltä olevien tovereitten, on aivan jyrkästi tuomittava, koska ne loitontaisivat puolueesta puolueettomien laajoja joukkoja. Se olisi solu, mutta ei tuotantoneuvosto. Vallankumouksellisen työläisten osan täytyy soluillaan, toimintavaliokunnillaan ja vihdoin jokaisella yksityisellä jäsenellään harjoittaa vaikutusvaltaansa yleiskokoukseen ja sen valitsemaan tuotantoneuvostoon.

48 §. Ensimmäinen vaatimus, joka on asetettava tuotantoneuvostoille, on työttömyyden johdosta eroitettujen työläisten turvaaminen liikeyrityksen kustannuksella. Ei millään ehdolla saa sallia, että työläiset heitetään kadulle, ilman että yritys huolehtii eroitetuista. Tälle perustalle ei ole järjestettävä vain työttömät, vaan pääasiassa tuotannoissa työskentelevät työläiset, selittämällä heille, että työttömien kysymystä ei voida ratkaista kapitalistisessa järjestyksessä ja että paras keino työttömyyttä vastaan on yhteiskunnallinen vallankumous ja köyhälistön diktatuuri.

49 §. Liikeyritysten sulkemiset ja työpäivien luvun supistamiset muodostavat nykyhetkellä erään

tärkeimmistä välikappaleista porvariston käsissä, jonka avulla se pakottaa työläiset työpalkan vähentämiseen, työajan pidentämiseen ja joukkosopimuksen poistamiseen. Sulku saa yhä selvemmat „suoran toiminnan” muodot yhdistyneitten työnantajien puolelta järjestyneitä työläisjoukkoja vastaan. Siitä syystä on käytävä taistelua yritysten sulkemista vastaan ja työläisten taholta vaadittava niiden syitten tutkimista, jotka aiheuttavat jonkun tehtaan sulkemisen. Tätä tarkoitusta varten on muodostettava erikoisia kontrollikomissionieja, joilla on lupa valvoa raaka-aineita, poltto-aineita ja tarjouksia, jotka lisäksi suorittavat tuotantoon tarvittavien tosiasiallisten raaka-ainevarastojen tarkistuksen, ja jotka kontrolloivat pankkeihin sijoitetut rahavarat. Erikoisesti valittujen kontrollikomissionien tulee tutkia mitä suurimmalla huolellisuudella kysymyksessä olevien yritysten ja muiden yritysten välisiä finanssisuhteita, jolloin liikesalaisuuksien hävittäminen tulee olla kontrollin käytännöllisenä päivän tehtävänä.

50 §. Tehtaitten ja tuotantojen haltuunotto ja tuotannon jatkaminen vastoin työnantajain tahtoa, voi esittää vakavaa taisteluvälinettä. Vallitsevan taivaranpuutteen aikana on tuotannon jatkaminen perin tärkeätä ja siitä syystä eivät ammattiyhdistykset saa sallia tehtaitten ja tuotantojen tahallista sulkemista. Paikallisten olosuhteitten mukaan, tuotanto-ehtojen, poliittisen tilanteen ja yhteiskunnallisen taistelun kärjistymisen mukaan voidaan ja täytyy tukea haltuunottoa muillakin pääoman painostamistavoilla. Yritysten haltuunottamisessa täytyy hallinnon olla tuotantoneuvoston sekä erikoisesti siihen valitun liiton edustajan käsissä.

51 §. Taloudellista taistelua käydään työpalkan korottamisen, työ-ehtojen parantamisen ja työläisten elinietujen puolustamisen tunnuslausetta noudat-

taen. Kaikkien yritysten, jotka tarkoittavat työehtojen painamista ennen sotaa vallinneelle tasolle, täytyy saada tuta päättäväinen ja vallankumouksellinen torjuminen. Työväenluokan heikontumisen sodan aikana tulee saada korvaus työpalkan korottamisen ja työehtojen parantamisen muodossa. Kapitalistien viittausta ulkomaiden kilpailuun ei missään tapauksessa saa ottaa huomioon. Vallankumouksellisten luokka-ammattiyhdistysten täytyy katsella työpalkan ja työehtojen parantamiskysymyksiä, ei eri kansakuntien ryöstönhimoisten aineiden välisen kilpailun näkökannalta, vaan elävän työvoiman säilyttämisen ja suojaamisen näkökulmasta.

52 §. Sodanjälkeisenä aikana tarttavat työnantajat erilaisiin välineisiin aikaansaadakseen hajaannusta työväenluokassa. He ovat sodan aikana käyttäneet hyväkseen naisten työvoimaa täydessä mitassa ja pyrkivät edelleenkin käyttämään tätä huokeata työvoimaa alentaakseen miehen keskimääräistä työpalkkaa. Taistelun sijasta työnantajia vastaan, pysyvät näitten maitten työläiset lujasti periaatteessa, että naiset olisi poistettava tuotannoista ja sulettava pois ammattiyhdistyksistä. Sellaisen taktillisen suunnan täytyy kohdata kiivainta vastarintaa punaisten ammattiyhdistysten puolelta. Vallankumouksellisten ammattiyhdistysten tulee taistella miehen ja naisen samanlaisten työehtojen puolesta ja vaatia samanlaisesta työstä samanlaista palkkaa.

53 §. Jos kapitalistit alentavat palkkoja ja maassa on taloudellinen pula, on vallankumouksellisten ammattiyhdistysten tehtävänä estää työpalkan alentamista eri tuotantoaloilla toisensa jälkeen, s.o. olla jakaantumatta useampiin ryhmiin. Samalla on vedettävä taisteluun osaaottamaan yleishyödyllisten yritysten työläiset (kivihiilityöläiset, rautatieläiset, sähkötekniikot, kaasutyöläiset y.m.), jotta taistelu

pääoman hyökkäystä vastaan käsittäisi taloudellisen elimistön tärkeimmät hermokeskukset. Tässä on välttämätöntä ja tarkoituksenmukaista käyttää kaikkia vastarinnan lajeja, yksityisistä osalakoista alkaen jonkun huomattavan tuotantohaaran yleislakkoon saakka kansallisessa laajuudessa, joka on voimakas väline maailmanporvariston taantumuksellisia aikeita vastaan.

Ammattiyhdistysten täytyy tarkkaavaisesti seurata maailmankonjunktuuria ja valita sopiva hetki hyökkäyksellensä ja silloin alati muistaa, että kansainvälinen hyökkäys, mitä laatua se olleneekin, on mahdollinen vain silloin, kun todellisia vallankumouksellisia kansainvälisiä luokka-ammattiyhdistyksiä muodostetaan, joilla ei ole mitään tekemistä keltaisen Amsterdamin internationalen kanssa.

54 §. Kaikkien maitten opportunistien levittämän uskon joukkosopimusten ehdottomaan arvoon tulee saada kokea vallankumouksellisen ammattiyhdistysliikkeen taholta jyrkkä ja ratkaiseva torjuminen. Joukkosopimus ei ole muuta kuin aselepo. Työnantaja alinomaa loukkaa joukkosopimusta, kohta kun siihen vain on mahdollisuutta. Joukkosopimusten kunnioitus osoittaa että työväenluokan johtajat ovat syvästi porvariston aatesuunnan kyllästämiä. Vallankumouksellisten ammattiyhdistysten ei pidä hylätä joukkosopimusta, mutta antaa sille relatiivinen suhteellinen arvonsa ja tariffin rikkomiskysymystä, jos siitä olisi hyötyä työväenluokalle, aina pitää selvänä silmien edessä.

55 §. Työläisjärjestöjen taistelun hyväksi yksilöllistä ja kollektiivista työnantajaa vastaan on kansalliset ja paikalliset olot huomioonottamalla käytettävä koko työväenluokan vapaustaistelun kokemusta. Siksi täytyy jokaisen huomattavan lakon olla, ei ainoastaan työläisten hyvin valmisteleva, vaan sa-

manaikuisesti lakon puhkeamisen kanssa tulee olla muodostettuna myöskin erikoisia sotilaskantajoukkoja taistelussa lakonrikkureita vastaan ja porvarihallitusten kannattamien valkokaartilaisjärjestöjen erilaisten prokationien vastustamiseksi. Italian fascistit, Saksan Sipo, Ranskan ja Englannin entisistä upseereista ja aliupseereista kokoonpannut valkokaartilaisjärjestöt, ovat ottaneet päämääräkseen hajottaa ja tuhota jokaisen työläisten toiminnon, ei ainoastaan lakossaolevien korvaamisella, vaan myöskin tuhoamalla aineellisesti työväestön järjestöt ja murhaamalla johtajat. Näiden ehtojen vallitessa tulee erikoisen lakko- ja itsepuolustusjoukon järjestäminen työväenluokan erääksi elinkysymykseksi.

56 §. Näiden taistelujärjestöjen ei tule yksinomaan puolustautua työnantajien ja lakonrikkurijärjestöjen hyökkäyksiä vastaan, vaan myöskin alkuunpanemaan kaikkien omaisuuksien ja tavaroiden pidättämisiä, jotka kysymyksessäolevalle tehtaalle ovat määrättyt, ja estää tuotteitten viemini muihin tehtaisiin ja yrityksiin. Tässä suhteessa tulee kuljetustyöläisille sängen tärkeä tehtävä: heidän tulee keskeyttää tavarain tuonti ja vienti, joka voidaan suorittaa kaikkien paikallisten työläisten yksimielisellä avustuksella.

57 §. Koko työväenluokan taloudellisen taistelun tulee lähitulevaisuudessa keskittyä tuotannon kontrollin tunnussanan ympärille, jolloin kontrolli on toteutettava ennenkuin hallitus ja vallassaolevat luokat ovat luoneet kontrollivastikkeita. On aloitettava tuima taistelu jokaista yritystä vastaan perustaa reformistisia työyhteisyyksiä hallitsevien luokkien puolelta, jonka ohella on toimeenpantava tiukka tuotantojen kontrolli, jotta saavutettaisiin määrättyjä tuloksia. Vallankumouksellisten ammattiyhdistysten tulee esiintyä kaikella päättäväisyydellä tuota so-

sialistista kiristys- ja petospolitiikkaa vastaan, jota vanhojen ammattiyhdistysten johtajat vallassaolevien luokkien avustuksella harjoittavat. Koko näiden herrojen lörpöttely rauhallisesta yhteiskunnallistuttamisesta tähtää vain työläisten vieroittamiseen vallankumouksellisesta toiminnasta ja yhteiskunnallisesta vallankumouksesta.

58 §. Siirtääkseen työläisten huomion heidän välittömistä tehtävistään ja herättääkseen heissä pikkuporvarillisia pyrkimyksiä, levittävät he ajatusta työläisten voitto-osallisuudesta s. o. heidän luoman lisäarvon vähäpätöisen osan korvauksesta. Tällainen työläisten demoralisoimismenetelmä on alistettava ankaran ja leppymättömän arvostelun alaiseksi. Ei osallisuus voittoon, vaan „kapitalistivoiton tuhoaminen” on vallankumouksellisten ammattiyhdistysten tunnussana.

59 §. Halpaannuttaakseen ja tuhotakseen työväenluokan taisteluvoiman, militarisoi porvarivaltio kansakunnan elinehtojen suojelemisen tekosyyllä yksityiset liikeyritykset ja vieläpä kokonaisia tuotantalojakin. Estääkseen luultavasti, mahdollisuuden mukaan, taloudellisia pulia, on se pääoman suojaksi saattanut voimaan paikallisia välitystuomioistuinta tai sovintovaliokuntia. Pääoman hyväksi otettiin monissa maissa käytäntöön työpalkan välitön verottaminen, vierittääkseen sodan rasitukset täydessä laajuudessaan työväenluokan harteille, jolloin työnantajat itse näyttelivät veronkokojaa. Näitä hallituksen toimenpiteitä vastaan, jotka yksinomaan palvelevat kapitalistiluokan etuja, täytyy ammattiyhdistysten alottaa katkera taistelu.

60 §. Taistelussa työehtojen parantamiseksi, elintason kohottamiseksi ja tuotannon kontrollista, on aina muistettava ettei näitä pulmakysymyksiä voida ratkaista kapitalististen ehtojen piirissä. Siksi täy-

tyy vallankumouksellisten ammattiyhdistysten riistää vallassaolevalta luokalta myönnytyksiä askel askeleelta, pakottamalla se sosialipoliittiseen lainsäädäntöön ja osoittamaan työläisille täysin selvästi, että yhteiskunnallinen kysymys voidaan ratkaista vain kapitalismin tuhoamisella ja köyhälistön diktatuurin perustamisella. Tältä kannalta katsoen ei voi mennä ohi jäljettömästi mikään työläisten osittainen toiminta, mikään osalakko, ei vähäpätöisinkään selkkkaus. Vallankumouksellisten ammattiyhdistysten tulee yleistää nämä selkkaukset ja saattaa työläisjoukot tietämään yhteiskunnallisen vallankumouksen ja köyhälistön diktatuurin välttämättömyys ja kiertämättömyys.

Tuotannon kontrollista.

1. Nykyisen talouselämän erittely osoittaa selvästi, että yhteiskunnan aineelliset tuotantovoimat ovat jyrkässä ratkaisemattomassa ristiriidassa nykyisiin tuotanto- ja omistusoloihin. Mailmansodan aikana selveni tämä ristiriita kaikille edistyneimmille proletaarijoukoille. Heti mailmansodan päättymisen jälkeen syntynyt mailmankriisi, joka ulottui niin voitettuihin kuin puolueettomiin ja voittajavaltioihinkin, johti laajat proletaarijoukot tähän tietoon. Versaillesin rauhasta huolimatta lakkaamatta jatkuva sota, ja huolimatta äärettömistä tuotannon uudestirakentamistarpeista kaikki käsittävä ja kroonilliseksi tullut kriisi asetti työtätekevät, vallankin koko mailman köyhälistön, niiden olemassaolon ratkaisevan kysymyksen eteen. Jo tämän kysymyksen ensimmäiset ratkaisuyritykset osoittivat selvästi, että tämä ristiriita on saavuttanut sen asteen, jolloin porvaristo luokkana, joka tähän saakka on johtanut tuotantoa, saattaa tuotannon epäjärjestykseen eikä pysty edistämään sen kehitystä, vaan päinvastoin asettaa esteitensä tielle, jotka muuttuvat kahleiksi tuotannolle.

Työväenluokka ennen kaikkea tuntee kipeimmin tämän ristiriidan sietämättömyyden, koska se enemmän kuin muut yhteiskuntakerrokset on sidottu tuotantoprosessiin suurissa teollisuuskeskuksissa, tehtaissa ja tuotannoissa, koska juuri tämä ristiriita on johtanut työläisten joukkotuhoamiseen sodassa ja joukkokuolemiseen sitä seuranneen työttömyyden aikana.

Siitä syystä syntyy tällöin ensi sijassa proletariaatin riveissä tarve paljastaa porvariston osa olevassa tuotannonorganisatiossa, ja todeta missä määrin se on tehtävänsä tasalla; josta jälleen seuraa pyrkimys järjestää käytännössä uudelleen koko tuotantojärjestelmä työtätekevien hyväksi. Tämä pyrkimys, joka todellisuudessa on prologi (johdanto) periaatteelliseen ristiriidan ratkaisuun kapitalistisen järjestyksen sisäpuolella yhteiskunnallisen vallankumouksen väkivaltaista tietä, saa käytännössä työläisten tuotantokontrollin muodon.

2. Tämä tuotannonkontrollin alkeellinen muoto ilmenee työläisten yksityisissä yrityksissä työn sekä tuotannonvälineiden valvonnassa liikeyrityksissä, pyrkimyksissä todeta, missä määrin jonkun yrityksen lopettaminen tai työn rajoitus olosuhteiden kautta ovat oikeutettuja tai johtuvako ne tarkoituksellisesti työnantajain puolelta j.n.e. Mutta käytännössä tulevat työläiset pian vakuutetuiksi, etteivät kontrolli ja valvonta riitä yksistään estämään kapitalistien heille itselleen edullista tuotannon epäjärjestyttä kysymyksissä olevissa yrityksissä kapitalistien nykyisin käyttämiä tuotannon rajoittamismuotoja työpäivän ja työajan lyhentämisellä tai kokonaan lopettamisella. Yritykset likvitation, sulkemisen y.m. muodossa todistavat selvästi tämän tuotannonkontrollin puutteellisuuden. Samoin ovat riittämättömiä erilaisten työläisten yksityiset otteet pyrkii jatkamaan tuotantoa joka tapauksessa, vastoin työnantajainkin tahtoa ja sillä tavalla tukea tuotantoa. Joka tapauksessa on näissä yrityksissä, joihin aikoinansa puututtiin Venäjällä helmikuun vallankumouksen jälkeen ja äskettäin Italiassa, Saksassa, Englannissa ja muissa maissa, ollut kuvaavaa työväestön uusi asema tuotannossa. Passiivisesta, riistetyistä työvoimasta joka arvosteltiin koneeksi ja

jopa vain sen aputyökaluksi, muuttuu työväenluokka tuotannonorganisoimisen ajatuksen ajajaksi ja siten porvariston suoranaiseksi perilliseksi, joka nyttemmin esiintyy luokkaetujensa mukaisesti tuotannon epäjärjestäjänä (desorganisatorina).

3. Ammattiyhdistysliikkeen vanha perintötapa, joka tyytyi pikkutaisteluun työläisten tilan parantamiseksi kapitalistisen järjestyksen puitteissa, tulee tällä äkkinäisellä muutoksella antamaan työläisjoukkojen mielipiteisiin ja pyrkimyksiin tehoisan sysäyksen. Sidottuna byrokratiallaan kapitalistiseen koneistoon ja ollen siitä kokonaan riippuvainen, havaitsevat ammattiyhdistykset itsensä kerrassaan voimattomiksi tarttumaan työväenluokan uusiin tuotanto-tehtäviin, puhumattakaan, että ne käytännöllisesti voisivat ratkaista ne. Kas siinä syy miksi nykyään syntyy erikoisella voimalla ja nopeudella uusia järjestöjä, jotka tosin käyttävät hyväkseen ammattiyhdistysten vanhaa välinettä — — — lakkoa — — — mutta samalla pyrkivät tuotannon omistamiseen. Tehdas- ja teollisuusneuvostojen aktiivinen toiminta ei ole huomattava vain luokkataistelussa, vaan se ilmenee myöskin työnantajan yksityisten tehtävien ottamisessa, pääasiassa liikeyrityksen varaamisessa raaka-aineilla, lisäksi niiden yritysten haltuunottamisessa, jotka ovat joutuneet sabotashin ja työsulun alaisiksi tai on työnantaja jättänyt ne oman onnensa nojaan. Tällä tuotannon kontrollin asteella tehdään niin porvariston kuin vanhan ammattiyhdistysliikkeen johtajienkin puolesta epätoivoisia yrityksiä asettua vallankumouksellista tuotannon kontrollia vastaan n.s. „taloudellinen demokratia” s.o. tasapuolisesti kokoonpannut kontrollikomissionit, työläisten osanotto voittoon ja muita sellaisia „demokratisia” „taideotteita”, joiden perustana on porvarillinen „tasa-arvoisuuden” teoria kapitaalın ja pääoman vä-

lillä kaikkien tuotannonvälineitten yksityisomistuksen oikeuden säilyttämisellä, tämä tasa-arvoisuuden ajatus, jota tradeunionistit Englannissa ovat huolellisesti viljelleet ja lopullisen määrittelynsä sai X:ssä ammattiyhdistyskongressissa Saksassa 1919 ja joka tähän saakka on vielä vallitsevana Ranskan yleisessä työväen liitossa, on todellisuudessa yritys johtaa harhaan työväenjoukkoja vallankumouksellisen kontrollin olemuksen väärällä tulkinnalla: siten johdetaan työväestö välittömästi vallankumouksellisesta tehtävästä pois ja johdetaan takaisin keltaisen ammattiyhdistysinternationalen vanhan hylätyn porvarillisen ajatuksen suuntaan.

4. Sama merkitys on myöskin vanhojen ammattiyhdistysjohtajain yrityksellä, jotka vallankumouksellisen tuotantokontrollin sijasta tavoittelevat periaatetta sen luovuttamisesta valtiolle, jota porvaristo, joka luokkaeduissansa on sängen hyvin ymmärtänyt valesosialisoinnin periaatteen, innolla käyttää hyväksensä. Tällöin jätetään huomioonottamatta (ja tarkoituksellisesti vaietaan) se seikka, ettei tuotannonvälineitten yksityisomistuksen luovuttaminen valtiolle ensinkään merkitse samaa kuin niiden luovuttaminen väestölle, vaan merkitsee vain tuotannon siirtymistä vallassaolevan luokan yksityisten edustajaryhmien kontrollista ja hallinnosta — tämän luokan kontrollin alaiseksi kokonaisuudessaan. Valtiokontrollin teoriahan edellyttää, että hallinnolliset hoitoelimet tuotannossa ovat kokoonpantuja työläisten ja valtion tai työläisten, työnantajien ja valtion valituista edustajista. Sen lisäksi tulee, että valtion edustajia pidetään koko kansan nimessä toimivina, kun sitä vastoin työläisten edustajia pidetään vain erään ryhmän tai luokan nimessä esiintyvinä. Tästä ilmenee selvästi demokraattisen edustuksen väärä periaate n.s. periaatteellisella, tasa-arvoisella perus-

talla, jota vallankumouksellinen tuotannonkontrolli ei voi mitenkään hyväksyä, koska se perustuu aika-laisten valtion kieltämiseen porvariston välineenä ja tätä luokkavaltiota vastaan asettaa proletaarisen valtion, joka edustaa kaikkien työläisten etuja.

Vallankumouksellista tuotannonkontrollia ei voida yhdistää tuotannon porvarilliseen sosialisointiin ja porvarilliseen valtiollistuttamiseen. Kaikki sovitteluyritykset tällä alalla johtavat kiertämättä siihen, että porvaristolla siitä huolimatta on tosiasiallinen valta käsissään tuotannon hallinnassa ja panee työväenluokan harteille kaiken edesvastuun tuotannon tilasta. Toiselta puolen sisältävät sellaiset yritykset, — sovittaa sovittamatonta — itsessään vaaran hajoittaa ammattiyhdistysliikkeen uudet vallankumoukselliset solut tehtaissa ja tuotannoissa. Tämä seikka on sitäkin vaarallisempi kun ammattiyhdistysbyrokratia pyrkii käyttämään hyväkseen näiden solujen työn nykyistä hajoittamista ja rinnastamattomuutta yksityisissä maissa, alistamalla nämä hajoittavan vaikutusvaltansa alle.

5. Yhtä vaarallinen on köyhälistölle tuo eri maitten työläisten keskuuteen laajalle levinnyt vallankumouksellinen ajatus, että työväenluokka voisi tähdätä kontrollillaan tyydyttävään menestykseen, ilman, että kapitalismin mahti on murrettu. Italian tuotannonkontrollin surullinen kokemus, jonka kompromisseeraavat köyhälistöjohtajat pilasivat, on antava vakuuttavimman todistuksen, että eri maitten työväenliikkeen on varottava moisten virheitten toistamista.

Erikoisen tärkeätä on, ettei jätetä huomioonottamatta sitä seikkaa, että työläisten kontrollin toteuttaminen täydessä laajuudessaan on vain silloin ajateltavissa, kun se ei ulotu vain tuotannon teknilliseen puoleen, vaan käsittää myöskin finanssipuolen. Vas-

ta finanssikontrollin täydellisessä toteuttamisessa selviää työläisille koko kapitalistisen järjestyksen perusvaikutin. Vasta finanssikontrollissa selviää työläisille heidän liikeyritystensä riippuvaisuus ei ainoastaan kansallisista vaan myöskn kansainvälisistä finanssiyhtymistä ja pankeista. Kansallisten, teollisten ja vallankin finanssisalaisuuksien paljastaminen antaa köyhälistölle selvän kuvan alkuperästä porvariston puolelta, ilmaisee sille työsulkusysteemin tuotannon aikarajoituksen y. m. vipusimen ja osoittaa lisäksi köyhälistölle ne taideotteet, yritykset, joilla keinotekoinen työttömyys synnytetään työpalkan pienentämisen, työpäivän pidentämisen, työväenjärjestöjen hajoittamisen j. n. e. pakottamiseksi.

6. Siksi johtaa taistelu finanssikontrollista työväenluokan välittömään ja ratkaisevaan yhteentörmäykseen porvariston kanssa, jonka poliittinen valta suuressa määrin on riippuvainen sen finanssivallan säilymisestä. Tällä kehitysasteella saa työläisten kontrolli selvän poliittisen luonteen ja vaatii poliittisen johdon. Yhä lisääntyvät liikeyritysten valtaustapaukset työläisten puolelta toiselta puolen ja toiselta puolen mahdottomuus pitää käynnissä näitä yrityksiä ilman finanssikoneiston omistamista, asettaa työväenluokan määrätyn ja läheisimmän tehtävän eteen, joka koko finanssisysteemin valtaamisessa ja sen kautta koko teollisuudessa on työväenkontrollin määrätyllä asteella, saa 1 §:ssä mainittu ristiriita ratkaisunsa taistelussa vallasta, jota porvariston ja köyhälistön välillä käydään s. o. yhteiskunnallisessa vallankumouksessa.

Tässä ratkaisevassa taistelussa, joka on sitä sitkeämpi ja vaikeampi kuin järjestyneempi ja kulttuurisesti kehittyneempi asianomaisen maan porvaristo on, ei ole kysymys vain pelkästä työnantajain

kontrollista, hänen „pahan tahtonsa” lannistamisesta, taistelusta sabotaashia vastaan tai tuotannon väkivaltaisesta jatkamisesta liikeyrityksissä, vaan kysymys on työnantajan aseman valtaamisesta, kapitalistien syrjäyttämistä tuotannosta luokkana ja koko maan tuotantovoimien hallinnan huostaan ottamisesta siihen yhdistyneine edesvastuuksineen.

Tällä asteella muuttuu työläisten kontrolli työväenluokan taistelutoiminnaksi tuotannon järjestäjänä, ei vain työväenluokan yksityisten ryhmien edun hyväksi tehtaissa ja tuotannoissa tai kaivoksissa ja vuorilaitoksissa, erityisillä rautatielinjoilla, vaan tuon maan koko proletariaatin etujen hyväksi.

7. Proletariaatin voitto porvaristosta on juuri siksi kiertämätön, koska porvaristo ei lainkaan kykene pitämään tuotantoa käsissänsä ja siksi näkee itsensä pakoitetuksi vetämään köyhälistön valtiolliseen rakentamiseen kaikkein tukalimmissa olosuhteissa, mutta pääasiassa siksi, koska voitto on välttämättömästi tiukasti sidottu tuotannon entisen kapitalistisen hallintokoneiston hajoamiseen ja rappioon. Väkivallan säilyttäminen tuotannon yli on näissä oloissa yhteiskunnallisen vallankumouksen jälkeisinä lähipäivinä erikoisen vaikeata. Ei ainoastaan kapitalistien taholta vaan myöskin niiden kerrosten puolelta, jotka välittömästi ympäröivät kapitalisteja ja elävät jälkimäisten almuista, havaitaan selvästi sabotaashia ja joka muuttuu eräänlaiseksi järjestelmäksi. Tehtaat, ja tuotannot, valtion laitokset, koulut, yliopistot y.m. jäävät vaille johtavaa henkilökuntaa. Työväenluokka on pakoitettu antamaan paraimmat voimansa ei vain fyysilliseen puolustukseen, vaan myöskin luovuttamaan niitä valtion hallintaan. Tähän aikaan joukkojärjestöjen tehtävä, jotka eivät käsitä vain köyhälistön johtavat kerrokset (kommunistisen puolueen), vaan jotka myöskin ulottuvat

puolueettomien laajoihin joukkoihin, on erikoisen tärkeä. Mutta työväenluokan laajempiin joukkoihin voivat köyhälistön taloudelliset järjestöt tunkeutua vain solujen luomisella yksityisiin tehtaisiin ja tuotantoihin.

Mutta juuri siksi saa kysymys toiselta puolen tehdas- ja työpaikkakomiteain ja toiselta puolen ammattiyhdistysten välisistä keskinäisistä suhteista juuri nyt niin suuren merkityksen. Kokemus opettaa, että vallankumouksellisten tuotantosolujen olemassaolo tehdas- ja työpaikkakomiteain muodossa on välttämätöntä, vallankin siellä, missä ammattiyhdistysliike on joko heikosti kehittynyt tai opportunististen ainesten kahlitsema. Ellei tehdas- ja työpaikkakomiteain hajanaista työtä oikealla ajalla yleistytetä ja johdateta yleisen valtionmittapuun puitteissa, voi porvaristo selittää sitä väärin ja halpaannuttaa sen. Tästä seuraa välttämättömyys käyttää hyväkseen ammattiyhdistyskoneistoa yhdistystensä ohella uuden päämäärän saavuttamiseksi ja tehdas- ja tuotantokontrollin alistamisella ammattiyhdistysten alle, jolloin siitä tulee joukkokontrollin ja tuotannon valtaamisen voimakas väline.

8. Sellainen ammattiyhdistysten uudistus yhteiskunnallisen vallankumouksen eduksi voidaan saavuttaa vain huomioonottamalla kaksi seikkaa:

1. jos ammattiyhdistyksiä ei järjestetä vanhan periaatteen ammattitunnusmerkin mukaan, vaan perustetaan ne tuotannon tunnusmerkille, joka tekee niille mahdolliseksi yhdistää yksityisten yritysten ja tuotantohaarojen työläiset ja virkailijat määrättyihin tuotantotehtäviin.

2. Jos keltaisen, vastavallankumouksellisen ammattiyhdistysbyrokratian vastakohtaksi luodaan joksaisessa tuotannossa vahva ja vastustukykyinen vallankumouksellinen ydin, joka on vastarintana tämän

byrokratian hajoittavaile politiikalle tehtaissa ja tuotannoissa ja voi turvata joukkoja vallankumoustaistelujen tiellä tuotannon kontrollista ja turvata tämän taistelun pysyväisen johdon.

Kun punaiset ammattiyhdistykset taistelevat ratkaisevasti Amsterdamin yrityksiä vastaan, sen yrittäessä tunkeutua köyhälistön vallankumouksellisen liikkeen hedelmättömän valtionkontrollin uomaan kapitalistisen järjestyksen puitteissa ja eduksi, täytyy niiden antaa erikoinen huomio tuotannon kontrollin käytännölle, joka on vallan valtaamiseen pyrkivälle proletariaatille mainio valmistuskoulu. Mutta siitä seuraa, että yhteiskunnalliseen vallankumoukseen saakka, sen valmistelun prosessissa, on työläisten kontrolli kaikkialla otettava päiväjärjestykseen ei vain ratkaisuna vaan myöskin sen taloudellisen ja poliittisen kasvatuksen välineinä, lähimmän tulevaisuuden eduksi. Poliittisen vallan säilyttäminen yhteiskunnallisen vallankumouksen jälkeen on monin kerroin riippuvainen siitä huolellisuudesta ja monipuolisuudesta, jolla tämä valmistelu suoritetaan. Yhteiskunnallisen vallankumouksen lujittamisen olemus on siitä riippuvainen, pystyykö köyhälistö hallitsemaan tuotannon koneistoa ja panemaan sen täyteen käyntiin s.o. pystyykö köyhälistö ratkaisemaan ei yksistään poliittisesti vaan taloudellisestikin 1 §:ssä mainitun pääristiriidan.

Vastaavassa valmistelussa voidaan tämä tehtävä ennen kaikkea ratkaista siten, että työläinen tottuu kontrollöriin ja isännän tehtäviin. Lisäksi selviää hänelle yksityisten tuotannonhaarojen välinen yhteys ja siten myöskin tuotannon katsaus valtiollisessa mittakaavassa. Kun yhteiskunnallisen kumouksen jälkeen kiertämättä siirrytään koko finanssijärjelmän, tärkeimpien raaka-ainelähteitten, kuljetuksen, suurten tuotantoyritysten y.m. valtiollistuttami-

seen, voi köyhälistön hallitus vain menestyksellä suoritetun työläisten kontrollin johdosta käyttää riittävää lukua työläisiä jotka kykenevät taistelemaan ei vain yhteiskunnallisen vallankumouksen puolesta, vaan myöskin pystyvät rakentamaan uutta sosialistista taloutta, uusia tuotannon ja jaon hallinto-organeeja vallitsevalle tuotantoperustalle.

Tällä asteella saa työläisten kontrolli uuden muodon ammattiyhdistysten osanotossa talouselimien rakentamisessa ja tuotannon hallinnassa näitten talouselimien kautta, s.o. se puukeutuu talouden rakentamisen muotoon työväenluokan kontrolloidessa tuotantoa neuvostojen ja talouselimiensä kautta.

Yleiset loppupäätelmät.

1. Työläisten harjoittama tuotantokontrolli on välttämätön ja tuiki tärkeä koulu laajoille proletaarijoukoille niiden valmistellessa yhteiskunnallista vallankumousta.

2. Työläisten harjoittama tuotannonkontrolli on kaikissa maissa pantava päiväjärjestykseen eräänä ammattiyhdistysliikkeen taistelun virtauksena ja erikoisella tarmolla hyväksikäytettävä kauppa- ja finanssisalaisuuksien paljastamiseksi.

3. Työläisten kontrollia on mitä laajimmassa mitassa käytettävä vanhojen ammattiyhdistysten muuttamiseksi työväenluokan taistelujärjestöiksi.

4. Työläisten kontrollia on käytettävä välineenä ammattiyhdistysten uudestimuodostukseen tuotannon tunnusmerkin mukaan, ammattitunnusmerkin sijasta, joka jo on vanhentunut ja on vahingollinen vallankumoukselliselle työväenliikkeelle.

5. Työläisten kontrolli ei ole yhdistettävissä por-

variston „kanssa määräämisen”, sosialisoinisen y.m. ehdotuksiin, vaan edellyttää, että porvariston diktaatturia vastaan asetetaan köyhälistön diktatuuri.

6. Sekä teknillisen, finanssillisen tai yhdistetyn kontrollin toteuttamisessa samoin kuin liikeyritysten haltuunotossa on välttämätöntä kiinnittää suurinta huomiota laajojen proletaarijoukkojen, takapajuisimpienkin vetämiseen keskusteluun kaikista siihen liittyvistä kysymyksistä. Samalla on välttämätöntä registeröidä kontrollin toteuttamisprosessin aikana aktiivisimmat ja pystyvimmät työläiset valmistaakseen heitä vastaavaan johtavaan tehtävään tuotannon järjestämisessä.

7. Jotta paikalliset tuotannonkontrollin elimet toimisivat oikein, on välttämätöntä, että ammattiyhdistykset ottavat paikallisten teollisuusneuvostojen johdon, jolloin ammattiyhdistysten tulee liittää ja yhdistää niiden työ kysymyksessä olevassa teollisuudessa ja tällä tavalla estää tuo n.s. „teollisuus-patriotismiin” kiertämätön yritys, joka kasvaa hajanaisen kontrollin perustalla.

8. Ammattiyhdistysten tulee alusta alkaen auttaa teollisuusneuvostoja. Tätä tarkoitusta varten antavat ne erikoisia ohjeita ja keskustelevat sanomalehdistössä kaikista kontrollia koskevista kysymyksistä. Ne eivät käy ainoastaan laajaa joukkoagitatiota kontrollikysymyksestä tehtaissa ja teollisuuslaitoksissa, selittämällä ei ainoastaan kontrollin tehtäviä yleensä, vaan myöskin valistamalla työläisiä tehdaskokouksissa piirikonferensseissa j. n. e. yksityisistä liikeyrityksistä ja niiden ryhmistä saatujen tulosten selostusten perustalla.

9. Näiden tehtävien toteuttamiseksi niissä ammattiyhdistyksissä, jotka ovat punaisen ammattiyhdistysinternationalen pohjalla, on ehdottoman välttämätöntä järjestää luja, kiinteä vallankumouksellinen

ydin, joka erikoisen huomionsa kiinnittää ammattiyhdistysten uudestimuodostamiseen tuotannon tunnusmerkkien mukaan, samoin kuin tuotantokontrollitaistelu vallankumouksellisen luonteen ylläpitämiseen.

Tehdas- ja työpaikkaneuvostoista.

1) Tehdas- ja työpaikkaneuvostot ovat välttämättömiä jos tahdotaan antaa tuotannon kontrollia koskevassa päätöslauselmassa mainituille tehtäville järjestöllinen kehys. Silloin nousee kysymys: onko näitä tehdas- ja työpaikkaneuvostoja perustettava ammatillisen liikkeen ulkopuolella, vaiko sen sisällä? Saksassa ja Englannissa on suurella osalla työläisiä se käsitys, että tehdas- ja työpaikkaneuvostojärjestö on muodostettava ammattiyhdistysten ulkopuolella. Tehdas- ja työpaikkaneuvostojen täytyy joko hallita ammattiyhdistyksiä tai tehdä ne tarpeettomiksi. Ammatillisen liikkeen kehys ei ole heidän käsityksensä mukaan sopiva tälle taistelulle ja vasta sitten kun ammatillinen liike on muodostunut tuotantoalojen mukaan teollisuusliitoiksi, voi se yhdessä työpaikka- ja tehdasneuvostojen kanssa täyttää nämä tehtävät.

2) Tehdas- ja työpaikkaneuvostot eivät voi korvata ammattiyhdistyksiä. Ainoastaan taistelun kestäessä voivat ne yksityisten työpaikkojen ja tehtaiden ulkopuolella liittyä yhteen tuotantoaloittain luodakseen koneiston taistelun johtamista varten. Ammattiyhdistykset ovat jo nyt keskitettyjä taistelu-elimä, vaikkeivät ne käsitäkään niin suurta työläisjoukkoa kuin tehdas- ja työpaikkaneuvostot voivat tehdä, mitkä ovat laajoja, kaikille laitosten työläisille avoimia järjestöjä. Tehtävien jakaantuminen tehdas- ja työpaikkaneuvostojen ja ammatillisten liittojen välillä on tulos yhteiskunnallisen vallankumouksen historiallisesta kehityksestä. Ammatilliset liitot

järjestävät työläisjoukon taistelun pohjalla, mikä käsittää palkankorotus- ja työpäivän lyhennysvaatimuksia. Tehdas- ja työpaikkaneuvostoja järjestetään työväen kontrollia varten tuotannossa. Ne käsittävät liikkeen kaikkia työläisiä, mutta niiden taistelu voi vain vähitellen ulottautua koko maan tuotantoon. Sitä mukaa kuin työväenluokan onnistuu kukistaa ammattiyhdistysbyrokratian vastavallankumoukselliset virtaukset ja muodostaa ammattiyhdistykset vallankumouksellisen taistelun tietoisiksi elimiksi, tulevat tehdas- ja työpaikkaneuvostot ammatillisen liikkeen tehdas- ja työpaikkajärjestöiksi.

3) Tehdas- ja työpaikkaneuvostojen yhdistyminen tuotantoaloittain ja niiden käyttäminen suoraan taisteluun työväenluokan vaatimusten puolesta ei voi tapahtua vaikuttamatta ammatillisen liikkeen nykyiseen järjestölliseen luonteeseen. Pääasiallisesti ammattialoittain järjestetyt ammattiliitot tulevat tehdas- ja työpaikkaneuvostojen toiminnan kautta järkytetyksi vanhoilta perustuksiltaan ja tulevat varsinaisesti kiirehtimään muuttamistaan teollisuusliitoiksi, järjestetyiksi tuotantoaloittain.

4) Sillä aikaa kun vallankumoukselliset työläiset luovat ammattiyhdistyksistä ja tehdas- ja työpaikkaneuvostoista yhteiskunnallisen vallankumouksen voimakkaita aseita, valmistavat ne näitä järjestöjä niitä suuria tehtäviä varten, jotka tulevat niille proletariaatin diktatuurin voimaansaattamisen jälkeen, muodostua pääelimiksi järjestettäessä taloudellista elämää sosialistiselle pohjalle. Ne ammattiyhdistykset, jotka nojautuvat tehdas- ja työpaikkaneuvostoihin kuin omiin järjestöihinsä ja ovat muutetut teollisuusliitoiksi, tulevat sitten, kun työläisjoukot ovat tutustuneet tehtäviinsä tuotannossa, kehittämään kokeneimmista työläisistä liikkeen johtajia ja ottamaan teknilliset specialistit kontrollinsa alle. Tällä

tavalla, asetettuina työläishallituksen yleisen johdon alle, tulevat ammattiyhdistykset muiden työväen taloudellisten järjestöjen kanssa toteuttamaan sosialistisen talouden peruseriaatteita. Ne lähimmät konkreettiset tehtävät, jotka tehdas- ja työpaikkaneuvostoilla tulee olla, on taistelu seuraavien päämäärien puolesta:

1) *Työttömien asettaminen tuotantoprosessiin.* Voidakseen täyttää tämän tehtävän, on välttämätöntä: a) tuotantomahdollisuuksien oikea arviointi, raaka- ja apuaineiden inventeraus (luetteloiminen), b) käytettävissä olevan työvoiman säännöstely, niin että ne tuotantohaarat, joilla on puute työvoimasta, saavat sitä, c) riittävän toimeentulon takaaminen työvoimanostajan kustannuksella työttömille siksi, kun ne ovat jälleen otetut mukaan tuotantoprosessiin d) yhdeyden aikaansaaminen kuluttajajärjestöjen kanssa työtätekevien joukkojen tarpeiden vakiinnuttamiseksi ja tuotannon valvomiseksi näiden tarpeiden mukaan.

2) *Polttoainejakelun järjestely teollisuuden tarpeiden ja työväenluokan olemassaolon vakiinnuttamiseksi,* siis: systemaattinen huolenpito teollisuudesta ja proletariaatin taloudesta.

3) Kaiken hyödyttömän työn lopettaminen, erikoisesti ase- ja ampumatarvetuotannon sekä ylellisyystavaroiden valmistamisen.

4) *Tavarain kuljetuksen kontroleeraaminen,* kuljetuksen estäminen hyödyttömiin tarkoituksiin. Ennenkaikkea on estettävä: a) sotaväenkuljetus, b) pääomanvienti, c) suljettujen tehtaitten varustusten (koneiden j.m.s.) vienti; d) elintarpeiden kuljetus keinottelutarkoituksessa. Ensi kädessä on saatettava varmalle kannalle elintarpeiden, joukkojen elatukseen tarvittavien tavaroiden, tuotantoa varten tarvittavien poltto- raaka- ja apuvälineiden kul-

jetus sekä työtätekevän väestön siirto tuotantopaikoille.

5) *Raha-asiain kontrollin aikaansaaminen* liikkeen rahapääoman ja tulojen tarkistamiseksi, pankkisi-
toumusten ja muiden raha-asiain hoidon valvomiseksi sekä pankkien kontroleeraamiseksi.

6) *Elintarvetuotannon ja jakelun kontrolloiminen* sopimusten avulla kaupunkien ja maaseudun asujamiston välillä, ottamalla tällöin erikoisesti huomioon molemmin puoლისen huolenpidon järjestäminen maanviljelys- ja teollisuustuotteisiin nähden.

7) *Niiden maanviljelys- ja teollisuustuotteiden hinnoittelun kontrollointi*, joita työtätekevä väestö tarvitsee elatukseksien.

8) *Kontrollin aikaansaaminen tuontiin ja vientiin nähden*: a) Työtätekevän väestön elatukselle ja tuotannon ylläpitämiselle välttämättömien tuotteiden tuonnin edistäminen, b) Ylellisyystavaroiden tuonnin estäminen, c) Elintarpeiden ja pääoman sekä sellaisten tuotantovälineiden viennin estäminen, joita kotimainen tuotanto itse tarvitsee.

Järjestäytymiskysymyksestä.

1. Yleinen osa.

1. Kärjistynyt taloudellinen pula koko maailmassa, tukkuhintain romahduksellinen lasku, toiselta puolen tavarain liikatuotanto ja tosiasiallinen tavarain puute sekä toiselta puolen porvariston hyökkäyspolitiikka työväenluokkaa vastaan, sen itsepin-tainen pyrkimys painaa alas palkat ja alentaa työväen elintaso 10 vuotta taapäin, siitä kohoava joukkojen katkeruus ja vanhojen ammatillisten järjestöjen sekä niiden taistelutapain voimattomuus — kaikki nämä edellytykset asettavat kaikkien maitten vallankumouksellisille ammatillisille järjestöille yhä uusia tehtäviä. Kapitalismin luhistumiskautena tarvitaan yhä uusia taloudellisen taistelun menetelmiä, tarvitaan hyökkäävää taloudellista politiikkaa järjestöjen puolelta, jotta voitaisiin torjua pääoman hyökkäykset ja itse käydä hyökkäämään.

2. Nykyisissä yhteiskunnallisissa taisteluissa ja varsinkin edessäolevissa työväenluokan taisteluissa on vallankumouksellisilla ammatillisilla järjestöillä oleva suuri tehtävä. Ensinnä ovat yhteiskunnallisen vallankumouksen esityöt, sitten erittäin tärkeät tehtävät itsensä vallankumoustaistelun aikana ja tuotannon välineitten valtauksen jälkeen tavarain vaihdon ja kuljetuksen järjestäminen sekä proletariaatin diktatuurin toimeenpano. Nämä suuret tehtävänsä voivat ammatilliset järjestöt ratkaista vain siinä tapauksessa, että ne panevat riveissään toimeen uudetijärjestelyn ja päivä päivältä valmistavat järjestö-

koneistoaan sen *tulevaa tehtävää varten* tuotannon ja työväenvallan järjestämistyössä.

3. Näissä oloissa saa kysymys organisationista järjestörakenteen toimitavoista ja lajeista aivan erikoisen merkityksen. Organisationi-kysymyksen olemus on siinä, että luodaan *joustava ja toimikykyyinen*, työväenjoukkojen yhteensulautunut järjestö, sellainen, joka kaikissa oloissa ja jokaisessa taistelussa, voitossa ja tappiossa, säilyttää riidattoman auktoriteetin joukkojen keskuudessa. Koko järjestötoiminta on ohjattava siihen, että joukot seuraavat toimeen kehotusta. Eikä ole vähemmän tärkeää sekään, että tappion päivinä vältetään mielenmasennus ja järjestöistä luopumiset.

4. Tämän päämäärän saavuttamiseksi on ennenkaikkea kohotettava jäsenistön luokkatietoisuutta, yhteydentunnetta ja kurinalaisuutta. Mutta tämä voi tapahtua vain jokapäiväisten taisteluiden perustalla ja niissä konkreettisissa oloissa, joissa asianomainen työväenryhmä on. Taistelukäytäntö on paras solidariteetin, kestävyuden ja kurin koulu. Organisationityö on arvokasta silloin, kun se kytkee järjestön jäsenet katkeamattomilla siteillä järjestöön, kun se kasvattaa kokonaisia uupumattomain, uhrautuvain taistelijain joukkoja sovelluttamaan järjestömuodot yhteiskunnallisen taistelun vaatimukseen sekä järjestön voimat vihollisluokan voimien mukaan ja opettaa laajat joukot ymmärtämään, että järjestö ei ole päämäärä, vaan keino sen saavuttamiseen.

II. Ammatilliset ja teollisuusliitot.

5. Työväenluokan taloudelliset järjestöt ovat syntyneet sen itseturvaksi pääoman riistoa vastaan. Sitä mukaa kuin kunkin aikaiset kapitalistiset kehitysmuo-

dot ja riistotavat ovat käyneet mutkikkaammiksi, on näiden järjestöjen täytynyt muuttaa taistelutapojaan ja muotojaan. Ahtaat ammattikuntamaiset yhtymät, jotka tarkottivat keskinäistä avustusta, eivät riittäneet taistelussa keskitettyä pääomaa vastaan; itseavun tilalle tuli laajeneva taloudellinen taistelu, joka vaatii ahdasammattillisten liittojen muuttamista tuotantoalojen mukaisiksi.

6. Huolimatta katkerista kokemuksista ja luokkataistelun kärjistymisestä on työväenluokka järjestömuotojensa puolesta jäänyt jälkeen kapitalisteista, jotka suunnitelmallisesti toteuttavat voimiensa kokoamisen ja johdon keskityksen, järjestösuunnitelmaansa ja palveluksessaan olevan länsi-euroopalaisen ja amerikalaisen valtiokoneiston yhtenäisyyden. Porvariston vallan organisatorisena ilmauksena ovat niiden, kiivaasta keskenäisestä kilpailusta huolimatta, luomat teollisuusyhtymät ja ryhmittymiset tuotantolain mukaan (metallitehtailijat, kaivosten omistajat j.n.e.). Liikkeenharjoittajain järjestöt suuntaavat strategiset liikkeensä kokonaisen liikeyrityksen työväen kokonaisuutta vastaan, eikä saman tehtaan eri työläisryhmiä vastaan. Ja mikäli he ryhtyvät tekemisiin näiden ryhmien kanssa, tapahtuu se vain sikäli, kuin ne onnistuvat hajottamaan työväkeä ja kiihottamaan näiden ryhmiä toisiaan vastaan.

7. Työväen keskuudessa ei ammattiryhmittymisen periaate ole vielä läheskään voitettu. Englannissa, Ranskassa, Saksassa, Amerikassa ja muissa maissa on usein vielä samassa liikkeessä monia keskenään kilpailevia liittoja toimessa. Tämä seikka heikentää työväen taistelua, se kun ei esiinny liikkeenharjoittajaa vastaan yhtenäisenä rintamana, vaan hajanaisina ryhminä.

Tärkein järjestäytymistehtävä on ammattikuntai-

sista liitoista teollisuusliittoihin siirtyminen. Tun-
nussana: „Samassa työpaikassa yksi järjestö”, on
tuleva vallankumouksellisten liittojen taistelutun-
nukseksi. Kaikki konetehtaan työläiset liittyvät am-
matillisesta ja muusta erikoistumisestaan huolimatta
mekanikosta aputyöläiseen saakka samaan järjes-
töön, metallityöväenliittoon, kaikki tekstiilitehtaan
työläiset (kutojat, monterajat, mekanikot ja opin-
käymättömät) muodostavat kutomotyöläistenliiton
j.n.e. Kun näin järjestäydytään, on työnantajaa
vastassa jokaisen työpaikan, jokaisen tehtaan kaik-
kien työläisten suljettu joukko.

III. Työpaikkaneuvostot.

8. Ammatillisenliikkeen vallankumouksellisten
voimain kokoutuminen on tapahtuva työpaikkaneu-
vostojen muodostamisen lipulla. Näitä valitsemas-
sa pitää olla *kaikki sen työpaikan työläiset* huolimatta
heidän poliittisista tai uskonnollisista mielipiteis-
tään. Yritys valita työpaikkaneuvostoja vain sa-
manmielisten kokouksissa, kuten Saksan Yleisen
Työväen-Unionin toiminnassa, luo vain työpaikka-
neuvostojen irvikuvan ja saattaa tämän laitoksen
koko aatteen huonoon huutoon työväen keskuudes-
sa; itse asiassa muodostaa tämä järjestö työpaikka-
neuvostojen nimellä vain omia ryhmiään, johon tie-
tenkin jokaisella on oikeus, mutta mitä varten antaa
näille niin korkealentoinen nimi.

9. Työpaikkaneuvostojen muodostamista ei mis-
sään tapauksessa saa lykätä siksi, kunnes tämä ky-
symys on ratkaistu varsinaisissa liittokokouksissa.
Työpaikkaneuvostojen valitsemisen tunnussana on
toteutettava joka paikassa, missä vain mahdollista.
Työpaikkaneuvosto, olkoon sen kokoonpano alkuaan

mikä tahansa, ei voi kriisin kärjistyessä pysyä passiivisena katselijana, vaan joutuvat sen käsiteltäviksi kaikki tärkeät, sitä työpaikkaa koskevat kysymykset. Kunnes saadaan muodostetuksi taaja ja luja työpaikkajärjestöjen verkko, joista on tuleva asianomaisen liiton perussoluja, pysyvät toimessaan liiton vanhat yhdyssiteet joukkojen kanssa (luottamusmiehet, rahastajat, valtuutetut y.m.s.).

10. Työpaikkaneuvostojen järjestäminen on käyvä käsikädessä riippumattomain tahi niistä itsestään riippuvain kontrollikomiteain perustamisen kanssa. Valitsemalla erikoisia kontrollikomiteoita jokaista työläisille mielenkiintoista kysymystä varten on työläiset totutettava panemaan tarkkaa huomiota siihen, mitä tapahtuu työpaikan sisä- ja ulkopuolella. Vakinaisten eri alojen kontrollikomiteain järjestelmä on kehitettävä laajemmaksi. Näiden komiteain tehtävänä on tarkata koko työpaikan elämää työnnettömyyksistä terveydenhoidollisiin laitteisiin asti, kuten myös kunnallisten ja valtion elimien toimintaa. Toivottavaa on, että kontrollikomiteatkin asetetaan liitto- ja työpaikka-perusteille, niin että työväelle käy mahdolliseksi ulottaa toimintansa oman työpaikan ahtaiden rajojen ulkopuolellekin.

11. Vallankumouksellisten ammatillisten järjestöjen ei pidä suinkaan kieltäytyä ottamasta mahdollisimman suurta hyötyä niistä järjestöistä, rajotetuilla oikeuksilla toimivista sekaneuvostoista, joita porvaristo perustaa työpaikkaneuvostojen sijalle. Saksan, Italian ja Itävallan porvaristo tahoo pakottaa työväenliikkeen vallankumouksellisten työpaikkaneuvostojen luomispyrkimyksen laillisiin kehyksiin. Suuren virheen tekevät ne toverit, jotka jäävät pois työpaikkaneuvoston vaaleista ja pyrkivät antamaan aatetoveriitten ryhmälle työpaikkaneuvoston nimen (Saksa). Vallankumouksellisten am-

matillisten järjestöjen ei pidä mitenkään laiminlyödä näiden lakimääräisten laitosten käyttämistä niiden tuhoamistarkoituksissa. Vallankumouksellisten ammatillisten järjestöjen tehtävänä on murtaa nämä lailliset puitteet, saada noiden neuvostojen toiminta kumoukselliseksi ja alituisella, jokapäiväisellä, sitkeällä ja järjestelmällisellä työllään muuttaa nämä hallituksen luomat järjestöt vallankumouksen välineiksi, niihin liittymällä hajottaa ne sisältä päin. Sellainen on Punaisen Ammatillisen Internationalen kannattajain tehtävä. Muutamissa maissa, tosin hyvässä tarkoituksessa, saarnattu näiden boikotus ei voi olla toiminnan ohjeena. Tämä taktiikka todistaa sitä, että ei kylliksi luoteta työväenjoukkojen toimintakykyyn ja että arvioidaan liian lujiksi lailliset puitteet.

IV. Vanhain ammatillisten järjestöjen vallotus.

12. Vanhan ammatillisen byrokratian vastavallankumouksellinen pyrkimys tukahuttaa vallankumouksellinen työväenliike on kaikissa maissa synnyttänyt kumousmielisten proletarien keskuudessa sellaisen ajatuksen, että on erottava ammatillisista järjestöistä ja luotava uusia puhtaasti kumouksellisia yhtymiä. Näin syntyivät tunnussanat „ammatillisten järjestöjen tuhoamisesta” ja „ulos ammatillisista järjestöistä”, jotka ovat saaneet vastakaikua eräissä vallankumouksellisten ainesten epäilevissä ja työväenjoukkoihin nähden pessimistisissä osissa. Tämä kumouksellisten ainesten ammatillisista järjestöistä eroamisen taktiikka ja monimiljoonaisten työväenjoukkojen jättäminen työväenluokan petturiin yksinomaiseen vaikutusvaltaan valaa vain vettä

vastavallankumouksellisen ammatillisen byrokratian myllyyn, jonka takia se on *mitä päättävimmän hyödyttävä*. Ei ammatillisten järjestöjen tuhoaminen, vaan niiden valoittaminen, s.o. monimiljoonaisten ammatillisiin järjestöihin kuuluvain joukkojen valottaminen olkoon sinä tunnussanana, jolla vallankumouksellista taistelua käydään.

13. Ammatillinen byrokratia yhtyy kernaasti tunnussanaan „ulos ammatillisista järjestöistä”, ja on jo alkanutkin erottaa vallankumouksellisen liikkeen johtavia aineksia järjestöistä. Tämä seikka lisää yhä pessimististä mielialaa ja elättää tunnussanaa „ulos ammatillisista järjestöistä”. Olisi kuitenkin mitä suurin virhe Punaisen Internationalen kannattajain puolelta, jos ne langeten tähän provokatioon joko eroaisivat ammatillisesta liikkeestä tai sulkeutuisivat pienempiin vallankumouksellisiin liittoihin. Ammatillisista liitoista eronneitten työläisten ei pidä jäädä hajalleen, vaan on heidän pysyttävä järjestyneinä niissä puitteissa, joissa ennenkin, yhä esiintyen määriteltynä, laillisena osana sitä ammatillista järjestöä, joka heidät on erottanut. Missään tapauksessa ei ole annettava tällaista apua ammatilliselle byrokratialle eikä helpotettava sen asemaa taistelussa joukkojen kohoavaa vallankumouksellista mielialaa vastaan.

14. Taktiikassamme vanhoihin ammatillisiin järjestöihin nähden on meidän lähdeittävä siitä, että ne nykyisin käsittävät monimiljoonaisen työväenjoukon. Ammatillisen liikkeen vallankumouksellisten ainesten tehtävänä sen takia ei ole parhaiten ja tietoisten työläisten pois vetäminen kaikista ammatillisista järjestöistä pieniin erikoisjärjestöihin, vaan siinä, että vanhoissa järjestöissä toimimalla saadaan ne joka päiväisissä taisteluissa työväenluokan vallankumouksellisten vaatimusten puolesta vallankumouksellistu-

tetuiksi, yhteiskunnallisen vallankumouksen aseiksi. Kaikkea organisationityötä vanhoissa ammatillisissa järjestöissä on tehtävä taistelun merkeissä niiden byrokraatian petosta ja passivisuutta vastaan taistelussa työväen päivänetujen puolesta. Ammatillisten järjestöjen vallottaminen merkitsee työväenjoukkojen vallottamista. Mutta joukko voidaan vallottaa vain järjestelmällisellä, sitkeällä työllä ja siten, että yhtä mitta-a asetetaan luja vallankumouslinjamme sovittelun ja porvariston kanssa yhteistyön suuntaa vastaan. Tunnussana „ulos ammatililtoista” häiritsee joukkojen vallosta ja siis viivyyttää yhteiskunnallista vallankumousta.

15. Olisi siis virheellistä pitää ammatillisten järjestöjen organisationia itsetarkotuksena. Järjestöt ovat väline, niin että me hylätessämme tunnussanan „ulos ammatillisista järjestöistä” myös ratkaisevasti hylkäämme organisationi-taian, fetichismin, tunnussanan „yhteys millä hinnalla tahansa” ja „ei mitään hajaannusta”. Ammatillisen järjestön vallottaminen ei tarkoita sen rahaston ja muun omaisuuden valtausta, vaan sen *jäsenistön luottamuksen voittamista*. Tämän erotuksen unohtavat ne, jotka pitävät ammatillisena järjestönä sen taloa, rahastoa ja sen johtajia. Tätä katsantokantaa vastaan on vallankumouksellisten ammattiyhdistysmiesten jyrkästi noustava. Vallankumoukselliset ovat hajaannusta vastaan, tahtovat työväen yhtenäisyyttä, mutta ne eivät pelkää hajaannustakaan ja tämän täytyy olla selvänä jokaiselle.

V. Organisationitehtävät päämaissa.

16. Punaisen Ammatillisen Internationalen kannattajain käytännölliset organisationitehtävät eivät ole samallaiset kaikissa maissa. Vaikka periaatteet

ovatkin samat, niin muuttuu niiden käytännöllinen sovelluttaminen kunkin maan erikoisolojen ja sen työväenjärjestöjen nykyisten muotojen mukaan. Ammatillinenliike on kunkin maan teollisen ja yhteiskuntataloudellisen kehityksen organinen tuote. Siitä johtuu siellä esiintyvään liittojen rakenteen, muotojen ja taistelutapain erikoisuus. Ammatilliset järjestöt saavuttavat sitä nopeammin järjestömuotojen rakenteen, menettelytapain ja taisteluokeinojen yhtenäisyyden, mitä nopeammin ne muuttuvat puhtaasti ammatillisista kumouksellisiksi luokkajärjestöiksi. Punaisen Ammatillisen Internationalen kannattajain päätehtävänä on tämän käsityksen jouduttaminen.

17. Italiassa ovat ammatilliset järjestöt yhä vielä hajaantuneina. Se tosiasia, että Ammatillijärjestössä (Yleisessä Työväen Liitossa) on vallankumouksellisia proletaareja, todistaa virheelliseksi sen, että Rautatieläisten ja Kuljetustyöläisten sekä syndikalistien liitot eivät yhdy yleisiin työväenjärjestöihin. Reformistisia pyrkimyksiä vastaan voidaan taistella vain siten, että kaikki vallankumoukselliset liitot yhtyvät yhtenäiseen proletaariseen järjestöön. Italiassa ovat olemassa kaikki sellaisen yhteyden edellytykset, ja siksi kehoitetaan kaikkia Punaisen Internationalen kannalla olevia liittoja ja järjestöjä viipymättä yhtymään Ammatillijärjestöön ja sen sisäpuolella taistelemaan vallankumouksellisen kantansa puolesta.

18. Englannissa näytään vielä, huolimatta ammatillisessa liikkeessä tapahtuvasta valtavasta mullituksesta, yritettävän perustaa pieniä järjestöjä I. W. W:n ja One Big Unionin malliin y.m.s. Sellaiset yritykset on ehdottomasti ja jyrkästi tuomittavat. Englannin vallankumouksellisten työläisten tehtävänä on pysyä suurissa jättiläisjärjestöissä taistelemassa Punaisen Internationalen ja sen aatteiden puolesta.

Kymmentuhanten vallankumouksellisten työläisten riistäminen pois liitoista ja sulkeminen pikkujärjestöihin olisi rikos Englannin ja koko mailman työväenluokkaa vastaan. Sitä varten täytyy kaikkien järjestöjen, jotka ovat Punaisen Ammatillisen Internationalen kannalla, asettaa tehtävänsä painopiste ammatillisiin järjestöihin. Heidän on työskenneltävä juuri siellä voittaakseen paikallisen osaston toisensa jälkeen ja yhdistääkseen keskenään joukot, eikä niistä erillään olevat johtajaryhmät.

19. Amerikan-Yhdysvalloissa, missä on taantumuksellinen Amerikan Työväenliitto, joitakin riippumattomia järjestöjä, Mailman Teollisuustyöläiset (I. W. W.) ja muita liittoja, pysyy voimassa yleinen periaate, että ammatillisista järjestöistä ei ole erottava. I. W. W. jäsenten on myös oltava asianomaisen liiton jäseniä ja siellä tehtävä propagandaa sekä selvitettävä työväenluokan tehtäviä. Mitä enemmän he eroavat joukoista, mitä abstraktisemmaksi he tahtovat muodostaa järjestönsä, sitä tuskallisempi ja pitkäaikaisempi on oleva Amerikan proletariaatin sen osan tietoisuuteen herääminen, joka ei kuulu Amerikan Työväenliittoon (A. F. L.). Niiden riippumattomien ammatillisten järjestöjen, jotka ovat Punaisen Ammatillisen Internationalen kannalla, täytyy yhtenäistyttää toimintansa ja ryhtyä yhteistoimintaan niiden ammatillisten neuvostojen kanssa, jotka asiallisesti seuraavat meidän linjaamme, vaikka muodollisesti kuuluvatkin Amerikan Työväenliittoon. Toimintojen yhtenäistyttäminen ja yhteys Punaiseen Ammatilliseen Internationaleen liittyneiden A. F. L.:n järjestöjen kanssa, on I. W. W.:täkin velvottava.

Kanadan työväenliike on osaksi yhteydessä Amerikan Työväenliiton kanssa ammattikuntamaisten n. s. kansainvälisten liittojen kautta. Kaikkien ammatillisten järjestöjen, jotka kannattavat Punaista Am-

matillista Internationalea, on yhdessä kommunistiryhmien kanssa pyrittävä perustamaan yleistä Kanadan Ammattijärjestöä ja hinnalla millä hyvänsä vapautumaan Amerikan Työväenliiton vaikutuksesta.

20. Ranskassa on Yleisen Työn Liiton (C. G. T.) vallankumouksellinen vähemmistö osunut oikeaan tuomitessaan Rhonensuun Ammatillisen Neuvoston eroamisen C. G. T:stä. Ammatillisten järjestöjen vallottaminen tapahtuu Ranskassa jotenkin nopeasti, eikä ole mitään syytä perustaa hajotusjärjestöjä. Kongressi päättää sen takia kehottaa „Mailman Työväen Liitto” nimellä esiintyvää pientä järjestöä hajaantumaa. Sen on yhdyttävä Yleiseen Työn Liittoon taistelemaan käsikädessä sen vallankumouksellisen vähemmistön kanssa herrain Jouhaux'n, Merheimin ja kumppanien turmiollista politiikkaa vastaan.

21. Espanjassa on, erityisesti juuri raivoavan taantumuksen takia, taloudellisten järjestöjen yhteys ehdottoman välttämätön. Se olikin jo syntymässä, mutta Yleisen Työväen Liiton reformistiset johtajat katkaisivat sen. Kuitenkin on se heidän vastustuksestaan huolimatta saatava aikaan, ja on sen aikaansaaminen asetettava tärkeimmäksi päivän tehtäväksi sekä toteutettava vihollisen päitten yli. Toisena tehtävänä on yleiskansallisten teollisuusliittojen (metallityöväen, tekstiilityöväen j.n.e.) perustaminen, jotka hävitettiin väärinkäsityksiin perustuvan federatistisen aatteen takia. Teollisuusliittojen puute on suuri este työväenluokan taistelussa yhteiskunnallisen vallankumouksen *edellä, aikana ja jälkeen*.

Kommunististen ryhmien, jotka toimivat Yleisessä Liitossa, on asetettava yhteyteen Työväen Liiton kanssa yhteistä puolustusta ja hyökkäystä varten. Niiden liittojen taas, jotka ovat eronneet reformistisesta keskusjärjestöstä ja ovat Punaisen Amma-

tillisen Internationalen kannalla, on hetimiten liäytävä Kansalliseen Työväen Liittoon.

22. Mutkikkain ja sotkuisin on asema Saksassa. Siellä ovat työväenjoukot järjestyneet vapaisiin ammatillisiin järjestöihin. Syndikalisteilla ei ole niihin ollut vaikutusta koskaan. Marraskuun vallankumouksen jälkeen muodostui ammatillisen byrokratian petoksen johdosta „Gelsenkirchenin Vapaa Työväen Unioni”. Syntyi myös muita järjestöjä, kuten „Vapaa Maatyöväen Liitto” ja „Käden ja Pään Työntekijäin Liitto”. Kaikki nämä järjestöt jäivät merkityksettömiksi sekä lukumääränsä että vaikutuksensa puolesta Saksan taloudellisiin ja valtiollisiin tapahtumiin. Näiden liittojen periaatteet eivät olleet selvät, ammatillisten järjestöjen tuhoamis-tunnustuksellaan tuovat ne sekasortoa kumouksellisten työläisten riveihin ja heikentävät siten ammatillista byrokratiaa vastaan kohdistuvaa taisteluvoimaa.

23. Ammatillisten järjestöjen vallankumouksellinen osa on järjestynyt liittojen sisällä ja käy menestyksellistä taistelua ammatillista byrokratiaa vastaan. Tämä vastaa erottamalla johtavia kumouksellisia aineksia ja paikallisjärjestöjä keskusjärjestöistä. Näiden erotettujen jäsenten ja järjestöjen ei pidä suinkaan jäädä hajalleen. Niiden on liityttävä yhteen ja asetuttava läheiseen yhteyteen ammatillisten järjestöjen vallankumouksellisten ryhmien kanssa, jotta eivät olisi hyödyttömät taistelussa ammatillisten järjestöjen kumouksellistumisen puolesta. Muiden järjestöjen, jotka kannattavat Punaista Ammatillista Internationalea, on yhdessä aloitettava ehein rintamin hyökkäys tunnussanana „pois petturillinen byrokratia, joka hajottaa ammatilliset järjestöt”, niin ettei enää uusia työväenryhmiä joutuisi pois keskusjärjestöistä.

24. Kaikissa muissa maissa on työ suunniteltava

edellä esitettyjen periaatteiden mukaan. Lähinnä voittoa on Punainen Internationale Tshekko-Slovakiasa ja Puolassa. Näissä maissa on huomattavissa mahtava kommunistinen liike, jonka on temmattava maittensa ammattijärjestöt irti Amsterdamista. On ylipäänsä paras, että kolmen kuukauden kuluttua siitä, kun I:n kongressin päätökset on julautu, joka maassa toimitetaan liitottain äänestys Moskovan vaiko Amsterdamin puolesta.

VI. Kansainvälisistä ammatti- ja teollisuusliitoista.

25. Ammattiliittojen kansainvälisiä yhtymiä alkaa ilmetä XIX:n vuosisadan lopulla. Kun sota sytyi, oli n. 30 sellaista olemassa, ollen ne luonteeltaan jotenkin samanlaiset. Ne olivat keskenään heikosti liittyneitä, kansallisia järjestöjä, joiden edustajat aika ajoin kokoontuivat ja tekivät yksimielisiä päätöksiä. Ne valitsivat toimeenpanokomitean edeltäpäin tietäen, että siitä ei muuta lähde kuin tilastoja ja tietojen välitystä. Ne eivät olleet mitään kansainvälisiä taistelujärjestöjä, vaan pelkkiä keskenäisen tiedotuksen elimiä. Pieniä poikkeuksia lukuunottamatta eivät ne voineet järjestää mitään kansainvälistä esiintymistä, paitsi joitakin rahankeräyksiä suurempain lakkojen aikana y.m.s.

26. Sota tuhosi kaikki nämä liittoutumat ja monivuotisen teurastuksen jälkeen piti työväenluokka tarpeellisena uudelleen solmia katkenneet suhteet. Näitä solmimaan ryhtyivät samat ihmiset, jotka vuosikausia olivat väittäneet, että sodanaikana ei voi pitää yllä kansainvälisiä suhteita eikä säilyttää mitään proletariaatin solidariteettia. Kaikilla näillä yhtymillä

oli reformismin ja sen luokkavastaisen politiikan leima. Niiden syntymä ei tapahdu kumouksellisen toimintaohjelman merkeissä, vaan tähtää yhteiskunnalliseen rauhaan. Niiden päämäärä ei ole taistelu yhteisvoimin kansainvälistä kapitalismia vastaan, vaan keskenäinen tietojen välittäminen eri maiden tapahtumista.

27. Jo syntyessään asettui Punainen Ammatillinen Internationale sille kannalle, että vallankumouksellisten liittojen on pysyttävä tuotantoalansa kansainvälisessä liitossa valloittaakseen sen meidän asiallemme. Mutta niin pian kun amsterdamilaiset käsittivät, mikä vaara niitä uhkaa luokkaliittojen vallankumouksellisen kannan puolelta, teki Amsterdamin Internationale koko joukon päätöksiä, jotka ensin oli viety läpi kansainvälisissä ammatillisissa yhtymissä. Näihin ottamisehtona vaadittiin nyt Amsterdamin Internationalen tunnustamista. Tällaisilla päätöksillä alkoi Amsterdamin Internationale hajotustyön ammatillisissa järjestöissä. Niiden mukaan pitäisi siis kaikkien niiden, jotka ovat ilmaisseet aatteellisen solidariteettinsa vallankumouksellisen toiminnan ja luokkataistelun internationalen puolesta, lähteä näistä järjestöistä.

28. Nämä päätökset pakottivat ne vallankumouksellisten ammatilliset järjestöt, jotka erotettiin kansainvälisistä liitoistaan, yhtymään vastarintaan Amsterdamia vastaan. Kun vallankumouksellisten ammatillisten järjestöjen I:n kongressi ei tahdo luoda mitään uusia kansainvälisiä ammatti- ja teollisuusliittoja, ennen kuin kaikki keinot ovat käytetty taisteluun ja työhön asianomaisten järjestöjen sisällä. Kehottaa kongressi kaikkia järjestöjä, jotka edustavat vallankumouksellisen luokkataistelun ja prolettaarisen diktatuurin kantaa, muodostamaan propagandakomiteoita ammatti- ja teollisuusalojen mu-

kaan. Näiden kansainvälisten propagandakomiteain on tehtävä työtään kaikissa maissa vallankumouksellisten ammatillisten järjestöjen I:n kongressin päätösten mukaan, käyden päättävää taistelua luokkain yhteistyötä ja porvarillisia rauhallisen kehityksen harhoja vastaan.

29. Näiden propagandakomiteain tehtävänä ei ole pelkästään vallankumouksellisen luokkataistelun ja proletariaatin diktatuurin aatteiden kansantajuinen tunnetuksi tekeminen, vaan myöskin amsterdamilaisten juonien paljastaminen niiden yrittäessä omaksi pelastukseksi tuhota työväen joukkojärjestöt. Komiteain on kutsuttava kokoon neuvotteluja ja konferensseja, toimitettava kirjallisuutta, koottava rahojja, saatettava vallankumouksellisille ammatillisille järjestöille tiedoksi sillä tuotantoalalla ilmenevät huomattavat seikat, ilmotettava ammatillisille järjestöille esiintyvistä lakoista ja työriitaisuuksista sekä taisteltava kansainvälistä rikkuritoimintaa vastaan; lyhyesti: Toteutettava vallankumouksellisen luokkataistelun periaatteet.

30. Jokainen kansainvälinen propagandakomitea pitää edustajansa kautta yhteyttä Punaisen Ammatillisen Internationalen kanssa. Nämä edustajat ottavat neuvottelevalla äänivallalla osaa Punaisen Ammatillisen Internationalen Puhemiehistön kokouksiin, jonka valvonnan ja ohjauksen alaisina ne toimivat. Kansainvälisten propagandakomiteain kokoonkutsumat konferenssit järjestetään yhteisymmärryksessä Punaisen Ammatillisen Internationalen kanssa.

31. Kansainvälisistä ammatillisista liitoistaan erotetut liitot eivät saa jäädä hajalleen. Jos ne eivät vielä kuulu mihinkään kansainväliseen propaganda-komiteaan, on niiden liityttävä sellaiseen ja ehdotettava teollisuusalansa kansainvälisen yhtymän muo-

dostamista. Jos useampia liittoja on erotettu kansainvälisestä yhtymästään, voi kansainvälinen propagandakomitea Punaisen Internationalen suostumuksella järjestyä organisationitoimistoksi, joka valmistaa kansainvälisen kokouksen, tarkoituksella perustaa kansainvälinen liitto sitä yhtymää vastaan, joka Amsterdamin käskystä erottelee eri maiden järjestöjä kansainvälisen yhtymänsä yhteydestä.

VII. Kansallisista liitoista.

32. Porvarillisen ideologian vaikutus proletaariin joukkoihin on vielä niin voimakas, että monissa maissa on ammatillisia järjestöjä, jotka yhdistävät työväkeä kansallisuuden perustalla. Tšhekkio-Slovakiaassa on erikoisia tšhekkio-slovakialaisten työläisten liittoja sekä useita saksalaisia, joilla on oma keskuskin. Puolassa, jossa ammatilliset järjestöt viime aikoihin asti vastasivat eri puolueiden järjestöjä, on äskettäin tapahtunut kommunististen ammatillisten järjestöjen yhteensulautuminen Puolan sosialistipuolueen (P. P. S.) vaikutuksenalaisten ammatillisten järjestöjen kanssa. Siitä huolimatta on vielä kansallisiakin järjestöjä. Niin on esim. yleisten liittojen ulkopuolella erikoisia juutalaisia liittoja omine keskuksineen. Amerikassa on ammatillisia järjestöjä, joihin kuuluu pelkkiä neekereitä, kun eräät vanhat tradeunionistiset liitot eivät ota mustia jäsenikseen. Kaikkia näitä vanhoja jättejä vastaan on Punaisen Ammatillisen Internationalen kannattajien päättävästi ja aktiivisesti toimittava. Kansallisten ammatillisten järjestöjen on sulauduttava maan muitten järjestöjen kanssa yhteen, ollen tunnussanaan työväen taloudellisten järjestöjen yhtenäisyys. Kansalliset ennakkoluulot on joka tapauksessa pois juuritettava.

VIII. Erotetuista ammatillisista järjestöistä.

33. Amsterdamin Internationalen ja siihen kuuluvien kansallisten keskusjärjestöjen viime kuukausien toimintana on ollut hyökkäys vallankumouksellisia ammatillisia järjestöjä vastaan. Aavistaen loppunsa olevan lähellä on Amsterdamin Internationale antanut tunnussanan: „Kaikki vallankumoukselliset ja kommunistit ulos ammatillisista järjestöistä.” Tätä amsterdamilaisten hyökkäyspolitiikkaa vastaan on kaikkialla noustava päättävään ja lujaan taisteluun ollen tunnussanana: „Alas hajottajat — eläköön ammatillisenliikkeen yhtenäisyys”. Missään tapauksessa ei meidän pidä tehdä amsterdamilaisille mieliksi lähtemällä vapaaehtoisesti pois ammatillisista järjestöistä: Se olisi noille hyvin edullista, mutta erittäin vahingollista työväenliikkeen vasemmalle siivelle.

34. Yksityisten osastojen ja paikallisjärjestöjen erottamisen jälkeen ryhtyy keskusta tavallisesti luomaan uusia järjestöjään ja hajottamaan paikallisten vallankumouksellisten järjestöjen yhteyttä. Saadaksen tämän aikaan asettuvat amsterdamilaiset salaiseen yhteyteen työnantajien kanssa, jotka puolestaan ryhtyvät hyökkäykseen työväkeä vastaan. Ottaen huomioon, että lakkorahastot ovat keskusjohdon käsissä, on vallankumouksellinen paikallisjärjestö pantu tuholle alttiiksi kapitalistien kynsissä.

35. Tätä suunnatonta petosta vastaan on nostettava vastarinta kahta tietä. Vallankumouksellisten ammatillisten järjestöjen ja kommunistisen veljespuolueen kaikki voimat ovat kohdistettavat leppymättömään taisteluun tätä petosta vastaan sekä ammatillisten johtajain ja työväenluokan vihollisten julkisen kuten salaisenkin yhteistoiminnan paljastamiseen. Lähtemättä ammatillisista liitoista on ryh-

dyttävä kaikkiin toimenpiteisiin, että liitoista eroitetut mitä pikimmin järjestyvät konkreettisten taistelu-ehdojen yhteydessä ammatti- tai teollisuusalottain ja muodostavat erotettujen järjestöjen yleisen kansallisen komitean, joka paikallisten osastojen valtuutettuna alkaa taistelun työväenliikkeen hajottajia vastaan sekä vaatii erotettujen takasin ottamista.

IX. Ammatillisista lehdistä.

36. Vallankumouksellisen ammatillisen lehdistön luominen on tärkeimpiä järjestöjen organisatorisia tehtäviä. Vanhoilla järjestöillä on varsin laaja ja monille aloille haarautunut lehdistö, jolla on omat traditioninsa. Välttämättä on joka maahan luotava yleinen johtava lehti ja aikakauslehtiä teollisuuksittain. Punaisen Ammatillisen Internationalen kannattajien on pantava erittäin tarkka huomio tähän asiaan. Kunkin alan äänenkannattaja voi askel askeleelta paljastamalla asianomaisen liiton johtokoplan toiminnan, sen passiivisuuden, toimetttömyyden ja horjumisen jokapäiväisen taistelun alalla sekä osottamalla kaikki amsterdamilaisten johtajain kehoudet, saada laajoille, puolueettomille joukoille selväksi, että amsterdamilaiset eivät ainoastaan petä työväenluokan asiaa yleispoliittisissa kysymyksissä, vaan joka päivä käytännöllisessä toiminnassaan ja tulkitessaan työväenluokan tärkeimpiä elinkysymyksiä ovat ristiriidassa sekä työväenluokan kokonais- edun että myös sen erikoisalan työväen etujen kanssa.

X. Naisten mukaan saaminen ammatillisiin järjestöihin.

37. Punaisen Ammatillisen Internationalen kannattajain on vakavasti toimittava naisten mukaan saamiseksi ammatilliseenliikkeeseen. Ei mitään erikoisia ammatillisia naisten järjestöjä! Proletariaatti muodostaa kokonaisuuden ja luokkana ei sen järjestäytyminen saa tapahtua työläisten sukupuolen, vaan teollisuusalain mukaan. Työläisnaisia riistetään takapajuisempina ryhmänä armottomammin kuin miehiä, ja reformistiset liitot, ollen vähimmän vastustuksen kannalla, rakentavat tariffinsa ei työläisten ammattitaidon ja tuottavaisuuden, vaan niiden sukupuolen mukaan. Kun syntyy kriisi, ryhtyvät vanhoilliset liitot usein toimittamaan naisia pois työstä. Tämä läpeensä turmiollinen ja luokkavastainen politiikka on mitä jyrkimmin tuomittava. Työläisnainen on toverimme riistonalaisuudessa ja tehtävämme on saada hänestä aktiivinen taistelija yhteiskunnallisen vallankumouksen ja proletariaatin diktatuurin puolesta. Sellainen liitto on kelvollinen Punaisen Ammatillisen Internationalen jäseneksi, joka suhtautumisessaan naisten työhön, kuten muissakin kysymyksissä, vapautuu vanhoista ennakkoluuloista ja ryhtyy turvaamaan naisten työtä, pitäen aina silmämääränään pääasiaa: Yhteiskunnallisen vallankumouksen armeijan laajentamista vetämällä siihen mukaan uusia väsymättömiä taistelijoita riistettyjen ja sorrettujen naisten joukosta.

XI. Nuorten kasvattaminen.

38. Vallankumouksellisten ammatillisten järjestöjen on pantava erikoista huomiota nuorten jäsentensä kasvattamiseen. Vanhat ammatilliset järjes-

töt ovat, sikäli kuin ovat puuttuneet tähän asiaan, ottaneet sen ammattiteknillisen kasvatuksen kannalta, kun sensijaan vallankumouksellisten järjestöjen on pantava pääpaino kommunistiseen kasvatukseen. Kaikissa mailman maissa on nykyisin yhteensä yli miljoona nuorta proletaaria järjestyneenä nuorisoliittoihin. Ammatillisten järjestöjen on tarkasti huolehdittava nuorista jäsenistään muistaen, että sekä yhteiskunnallisen vallankumouksen itsensä että myös sen jälkeisten tehtävain tosiasiallinen toimeenpano ja loppuunsaattaminen on oleva kasvavan polven asia.

Nousevan sukupolven puolelleen voittaminen, sen kasvattaminen, sen tietoisuuden kohottaminen yhteiskunnallisen vallankumouksen ja proletariaatin diktatuurin välttämättömyyden käsittämiseen edessä olevissa yhteiskunnallisissa taisteluissa — kaikkiin kaikkien Punaisen Ammatillisen Internationaalin kannattajain velvoittava tehtävä.

XII. Punaiseen Ammatilliseen Internationaaleen pääsyehdot.

39. Jotta vallankumoukselliset järjestöt voisivat suorittaa ylläesitetyt tehtävät kansallisessa ja kansainvälisessä mitassa, on täytettävä kaksi ehtoa: On saatava aikaan toiminnan yhtenäisyys sekä Punaisessa Internationalessa että myös joka maassa. Punainen Ammatillinen Internationale voi täyttää tehtävänsä vain siinä tapauksessa, että sillä on täysin selvä perusta ja että jokainen siihen liittynyt järjestö on tietoinen velvollisuuksistaan, jotka se ottaa täyttääkseen, jotka siltä vaaditaan ja missä määrin se vastaa vaatimuksia.

40. Punainen Ammatillinen Internationale on

syntynyt juuri sen takia, että se asettaisi keltaisen Amsterdamin Internationalen kaksimielistä ja porvarillista ohjelmaa vastaan selvän, vallankumouksellisen toimintaohjelman. Siitä seuraa ilmeisesti, että Punaiseen Internationaleen pääsemiseksi on ehdottomasti vaadittava eräiden ehtojen täyttämistä, jota ilman jäsenyys olisi pelkästi muodollinen, kuten vastustajillamme on laita.

41. Ensi ehtona on vallankumouksellisen luokkataistelun periaatteiden tunnustaminen, käytäntöön soveltaminen ja tosiasiallinen toteuttaminen. Tämä merkitsee sitä, että vain ne ammatilliset järjestöt voivat olla Punaisen Ammatillisen Internationalen jäseniä, jotka käyvät taistelua luokkarauhaa ja kaikkinaista luokkain yhteistyötä vastaan, jotka käyvät taistelua ei vain sanoissa, vaan täydellä todella yhteiskunnallisen rauhan teoriaa vastaan ja pyrkimystä vastaan ratkaista yhteiskunnallista kysymystä sovinnossa hallitsevan luokan kanssa. Vallankumouksellinen luokkataistelu on Punaisen Internationalen kulmakivi.

42. Vallankumouksellista luokkataistelua on aina käytävä niin, että on silmämääränä kapitalismin kukistaminen ja työväen valta, s.o. proletariaatin diktatuuri.

Voidakseen viedä yhteiskunnallisen vallankumouksen perille ja tuhotakseen luokkaviihollisensa täytyy työväenluokan olla hyvin järjestynyt ja täytyy sen itse luoda tämän taistelun välineet; muutoin kärsii se tappion jo vallankumouksen ensi päivinä.

Porvariston diktatuuria vastaan on asetettava proletariaatin diktatuuri, s.o. työväenluokan keskitetty valta, joka toteuttaa sen yleiset luokkapäämäärät ja tehtävät.

Proletariaatin diktatuurin tunnustaminen on Pu-

naiseen Ammatilliseen Internationaleen pääsemisen toinen ehto.

43. Punaisen Ammatillisen Internationalen ensi aikana, sen kootessa organisatorisesti voimiaan, oli tapauksia, jolloin jonkun maan ammattijärjestö kuului samalla kertaa sekä punaiseen että keltaiseen Internationaleen. Tästä kaksinaisesta „valtiokuuluvaisuudesta” on tehtävä loppu. Välien katkaiseminen Amsterdamin Internationalen kanssa on ammattijärjestölle Punaiseen Internationaleen pääsyn ehto, koska moinen kahteen *toisiaan vastaan taistelevaan järjestöön* kuuluminen on periaatteellisesti sietämätön ja käytännössä erittäin vahingollinen. Maissa, joiden ammattijärjestö kuuluu Amsterdamin Internationaleen, voivat yksityiset liitot ja koko maan mitassa järjestyneet vähemmistöt kuulua Punaiseen Ammatilliseen Internationaleen, vaikka pysyvätkin vanhoissa järjestöissään.

44. Neljäs pääsyehto Punaiseen Internationaleen on kaikkien liittyneitten järjestöjen toiminnan yhtenäisyys. Se että siirtymisaikana on hyväksytty useampien saman maan järjestöjen kuuluminen Punaiseen Internationaleen, tapahtui vain yhteisen puolustus- ja hyökkäystoiminnan takia porvaristoa vastaan. Tämä on ehdottoman välttämätön ehto, sillä muutenhan voisi tapahtua, kuten Saksassa todella kävikin maaliskuun päivinä, että jotkut Punaiseen Internationaleen kuuluvat järjestöt taistelevat ase kädessä porvaristoa vastaan ja toiset hyökkäävät tovereittemme kimppuun.

45. Kansainvälisellä järjestöllä on järkeä ja merkitystä vain siinä tapauksessa, että siihen kuuluvat järjestöt panevat sen päätökset täytäntöön kaikissa maissa. Kansainvälisten yhtymäin kokemukset sodan edelliseltä ja varsinkin sen ajalta osottavat, että varsin monet järjestöt eivät pidä ehdottomasti sitovina

kansainvälisen kongressin hyväksymiä päätöksiä. Vallankumouksellisten ammatillisten järjestöjen kongressi ei voi olla sellaisella kannalla, jonka takia se vaatii kansainvälistä proletaarista kuria, s.o. eri kansallisten järjestöjen alistumista kansainvälisten kongressien, ja konferenssien päätösten alaiseksi.

Päätös työttömyyskysymyksestä.

Koko maailmassa tätä nykyä vallitseva kapitalistinen kriisi ei ole mikään pula tavallisessa teollisessa merkityksessä. Mailmansota, väkivaltarauha ja tavaravaihdon lakkauttaminen on loihtinut sen esiin. Muutamissa maissa kasataan valmiita tuotteita, kun toisissa taas on ylenmäärin raaka-aineita. Järkevä tuotantojärjestys ei ole kapitalistisen järjestelmän vallitessa mahdollinen. Kasvava työttömyys niiden miljoonien työläisten keskuudessa, jotka äskettäin olivat palanneet sotakentiltä, on voitettavissa vain porvarillisen valtion kukistamisen kautta. Siitä syystä näkeekin Punaisen Ammatillisen Internationalen ensimmäinen kongressi lisääntyvässä työttömyydessä merkin siitä, että kapitalistisen järjestelmän luhistuminen on lähellä.

Kongressi kiinnittää kaikkien työläisten huomion siihen, että porvarillisten hallitusten toimenpiteet työttömyyden torjumiseksi eivät tarkoita todellisen avun jouduttamista ja työläisten kohottamista häädänalaisesta asemastaan, vaan pyritään niillä pysyttämään porvariston ylivaltaa ja vakauttamaan kapitalistien tuloja. Tästä syystä ryhdytään yhäkin rajoittamaan tuotantoa, jota jo ennestään on huomattavasti pienennetty. Täten lisätään myös työttömyyttä. Sitten seuraa työläisten palkkojen alentaminen ja täten annetaan työläiset myös alttiiksi nälälle ja kurjuudelle. Taistelu työttömyyden ja sen seurausten poistamiseksi muodostuu siis elämän ja kuoleman kysymykseksi.

Porvaristo koettaa työttömyyden avulla saada aikaan hajaannusta työläisten riveissä, koettaa kiihoittaa työttömiä työssäolevia vastaan ja päinvastoin. Vallankumouksellisten ammattiyhdistysten tärkeimpänä tehtävänä on tämän proletaaristen taisteluvoinman hajaantumisen estäminen ja työssäolevain ja työttömäin yhdistäminen yhteiseen pyrkimykseen yhteisen päämäärän hyväksi johtamalla nämä yhteen erikoisissa, tarkoitukseen soveltuviissa järjestöissä tai komiteoissa. Mutta tuollaisia työttömäin järjestöjä ei tule muodostaa työttömistä, jotka eivät lukeudu Punaiseen Ammatilliseen Internationaleen.

Amsterdamburokratia koettaa porvariston avulla hämätä työläisten silmät. He koettavat kaikin voiminsa luulotella työläisille, että proletariaatin olemassaolo voidaan turvata kapitalistisen järjestelmän puitteissa vakuutusrahastojen ja mitättömäin reformien kautta. Tätä vastaan painostavat vallankumoukselliset ammattiyhdistykset sitä seikkaa, että nykyisen järjestelmän vallitessa työttömyyttä ei voida lopettaa eikä edes vähentää. Työnostopulmaa ei voida ratkaista yhdessä työvoimanostajain kanssa, vaan taistelulla heitä vastaan, ei rauhallisilla keinoilla vaan avoimella taistelulla, ei porvarillisen valtion avulla vaan sen tuhoamisen ja proletariaatin diktatuurin toteuttamisen kautta.

Punainen Ammatillinen Internationale viittaa siihen, että työttömät eivät voi tyytyä porvarillisen valtion antamaan apuun. Työttömät ovat vailla vaatteita ja polttoaineita — vaadimme, että työttömät ja työssäolevat varustetaan sodan hävittämässä maissa näillä tarvikkeilla varastoista, joita löytyy siellä täällä ympäri maailman. Vastustamme kaikkea palkkainalennusta, vieläpä vaikka kulutustavarain hinnat huojenisivat. Työttömät ja ne, joita ei vielä ole viskattu työpaikoistaan, älkööt millään ehdolla tyyty-

kö muruihin, joita hänelle tarjotaan. Työpalkkoja ei saa polkea alas ja työttömyysavustus olkoon yhtä suuri kuin täysi työpalkka. Sota on tietenkin vähentänyt maailmanvarastoja, mutta ihmisten tarve on kasvanut.

Amsterdamin Internationaleen kuuluvilla vallankumouksellisilla vähemmistöillä on edessä näiden vaatimusten sitkeä ja tarmoa vaativa puolustaminen. On mitä tarmokkaimmin vastustettava ammattiyhdistys byrokraattien kokeita muuttaa työttömät toisen luokan „porvareiksi”.

On mitä tärkeintä, että työssäolevat selvästi tuntevat etuyhteisyyden työttömäin kanssa. Keltaiset työläisbyrokraatit on pakotettava paljastamaan oikeat kasvonsa. Jos ammattiyhdistysbyrokratia työttömäin kansanjoukkojen painostuksesta pakotetaan hyväksymään työttömäin vaatimukset on vallankumouksellisen oppositionin velvollisuutena kansanjoukkojen puristuksella saada nämä vaatimukset heti kohta toteutetuiksi. Porvaristo on valmis uhraamaan miljoonain työläisten hengen lujittaakseen asemansa ja se vastustaa mitä raivoisimmin työväenluokan oikeutettuja vaatimuksia. Tämä vastustus voidaan murtaa vain koko mailman työväenluokan ponnistuksilla. Punaisten ammattiyhdistysten aloitteesta on järjestettävä joukkokokouksia ja mielenosoituksia, jotka yhdistävät ei ainoastaan yksityisten ammattialat yksityisten maiden vaan koko maailman työläiset. Sitä mukaa kuin proletariaatin voitot kasvavat kasvaa esiin jakso uusia tehtäviä, ensi kädessä kysymys tuotannon kontrollista ja johdosta. Työläisten on siitä syystä valmistauduttava yhteentörmäysten varalta porvarillisen valtiovallan kanssa taisteluun proletariaatin diktatuurin toteuttamiseksi ja tuotannon järjestämiseksi yhteiseksi parhaaksi.

Punaisen Ammatillisen Internationalen ensimmäi-

nen maailmankongressi kääntyy koko maailman työläisten puoleen tällä vaatimuksella: Liittykää yhteen! Valmistautukaa ratkaisevaan taisteluun! Kongressi kääntyy myös työttömäin puoleen ja sanoo heille: Te olette joutuneet ensimmäiseksi kärsimään tässä taistelussa, niinpä siis ryhtykää myös ensimmäisinä hyökkäykseen! Mutta muistakaa, että te saatatte voittaa vain seisossa yhdessä muiden työläisten kanssa ja puolustamalla koko työväenluokan etuja.

Tehtaissa työskentelevät työläiset älkööt uskoko, ettei heille lankeaisi työttömyyden arpa. Työttömäin taistelu olkoon kaikkien työläisten taistelua. Punaisten ammattiyhdistysten täytyy tästä syystä ryhtyä kaikkiin toimenpiteisiin, jotta työttömäin taistelu tapahtuisi järjestyneisyyden lippujen alla ja että taistelevain rivit käsittäisivät sekä työttömät että työssäolevat.

Punaisen Ammatillisen Internationalen säännöt.

Jo kauan sitten on luokkataistelu kehittyessään saavuttanut sellaisen laajuuden ja jyrkkyyden, ja on porvaristo ankarassa kilpailussa maailman markkinoilla niin yksimielisesti esiintynyt vihassaan proletaarista vallankumousta vastaan ja sen mukaisesti yhteenliittynyt taistelussaan köyhälistön pienimpiäkin yrityksiä vastaan vapautua riistojärjestelmästä, että työväenluokan on käydäkseen vapautustaisteluun menestyksellä ja päättääkseen sen voittoon esiinnyttävä vallankumouksellisena luokkavoimana, eikä ainoastaan kansallisessa vaan myöskin kansainvälisessä mitassa. Riisto on kansainvälinen, ja sen takia on taistelun sitä vastaan myös oltava kansainvälistä luonteeltaan. Kaikki tähänastiset ammatilliset Internationalet ovat paraimmassa tapauksessa olleet kansainvälisiä tilastotoimistoja keskinäistä tietojen hankintaa varten. Kansainvälinen Ammatillinen sihteeristö ennen sotaa oli puhtaasti tiedotuselin: se ei asettanut itselleen minkäänlaisia taistelu- eikä luokkatehtäviä. Amsterdamin Ammatillinen Internationale vastaa vielä vähemmän kuin edeltäjänsä ajan vaatimuksia. Tuo edellinen välitti ainoastaan tietoja, mutta tämä nykyinen harjoittaa politiikkaa, työväen vastaista, porvarillista politiikkaa, levittämällä luokkien keskinäisen yhteistoiminnan, yhteiskuntarauhan säilyttämisen ja rauhallisen kapitalismista sosialismiin siirtymisen aatetta. Oleellisesti on se työväenluokan vapaustaistelua vastaan vaikuttava Internationale. Tätä heikkouden, sekavuuden ja porvaris-

ton kätyriyden Internationalea vastaan, jommoisiksi Amsterdamin Internationale on leimattava, on asetettava vallankumouksellisen toiminnan ja aktiivisuuden Internationale, joka yhdessä Kommunistisen Internationalen kanssa järjestää työväenluokan kukistamaan porvariston, hävittämään porvarillisen valtion, toteuttamaan köyhälistön diktatuurin, sekä sitten ottamaan käsiinsä tuotannon välineet ja toteuttamaan kommunismin. Tällaisen Internationalen, todellisen taistelujärjestön, voivat luoda vain vallankumoukselliset ammatilliset järjestöt, jotka ovat perillä luokkavihollisia vastaan käytävän puolustus- ja hyökkäyssodan tarkoitusperästä ja menetelmistä. Historian vallankumouksellisille ammatillisille järjestöille säätämä tehtävä vaatii voimien mitä suurinta keskitystä, työväenluokan edistyksellisten tietoisien aineiden ennen kuulumatonta voimien ponnistusta ja suurenmoista uhrautuvaisuutta.

I. Nimi.

Kaikkien maitten vallankumoukselliset taloudelliset järjestöt käsittävä vallankumouksellisten ammatillisten järjestöjen Kansainvälinen Kongressi päättää luoda pysyvän vallankumouksellisten ammatillisten järjestöjen kansainvälisen yhteenliittymän nimeltään Punainen Ammatillinen Internationale.

II. Päämäärät.

Punaisen Ammatillisen Internationalen tarkoituksena on:

1. Järjestää koko maailman laajat työväenjoukot kukistamaan kapitalismin, vapauttamaan työtäteke-

vät riisto-ikeestä ja toteuttamaan sosialistisen yhteiskuntajärjestyksen.

2. Harjoittaa laajaa vallankumouksellisen luokkataistelun, yhteiskunnallisen vallankumouksen, köyhälistön diktatuurin ja vallankumouksellisen joukko-toiminnan aatteiden propagandaa ja agitatioonia tarkoituksella kukistaa kapitalistinen järjestelmä ja porvarillinen valtio.

3. Taistella maailman ammattiyhdistysliikettä syövyttävää ruttotautia, porvariston kanssa käytävää sovittelupolitiikkaa vastaan, luokkien keskinäisen yhteistoiminnan ja yhteiskunnallisen rauhan aatteita sekä mielettömiä toiveita vastaan, että voitaisiin siirtyä rauhallisesti kapitalismista sosialismiin.

4. Liittää toisiinsa maailman ammatillisen liikkeen vallankumoukselliset luokka-ainekset ja alkaa ratkaiseva taistelu Kansain Liiton yhteydessä olevaa Kansainvälistä Työtoimistoa ja Amsterdamin Ammatillista Kansainvälistä Liittoa vastaan, joka ohjelmansa ja taktiikkansa kautta esiintyy kansainvälisen porvariston tukena.

5. Järjestää ja yhdenmukaistuttaa työläisluokan taistelu kaikissa maissa ja järjestää kansainvälisiä esiintymisiä aina silloin kun olosuhteet sitä vaativat.

6. Luokkataistelun tärkeiden tapahtumain sattuesssa tehdä alote kansainvälisiin esiintymisiin, ryhtyä keräämään apua lakkolaisille suurissa yhteiskunnallisissa selkkauksissa j.n.e.

III. Vastaanottoehdot.

Punaiseen Ammatilliseen Internationaleen voi kuulua jokainen vallankumouksellinen ja taloudellinen luokkajärjestö, joka hyväksyy seuraavat ehdot :

1. Tunnustaa vallankumouksellisen luokkataistelun periaatteet.

2. Sovelluttaa näitä periaatteita käytäntöön joka-päiväisessä taistelussa pääomaa ja porvarillista valtiota vastaan.

3. Tunnustaa välttämättömäksi kapitalismin kukistaminen yhteiskunnallisen vallankumouksen kautta ja ylimenokautta varten köyhälistön diktatuuri.

4. Tunnustaa ja alistuu kansainväliseen proletaariin.

5. Tunnustaa ja panee täytäntöön Punaisen Ammatillisen Internationalen päätökset.

6. Katkaisee kaikki suhteet Amsterdamin keltaisen Internationalen kanssa.

7. Yhtyy yhteiseen toimintaan maansa kaikkien vallankumouksellisten järjestöjen kanssa kaikessa puolustus- ja hyökkäystoiminnassa porvaristoa vastaan.

IV. Kansainväliset edustajakokoukset

Punaisen Ammatillisen Internationalen korkeimpana elimenä on kaikkien maitten vallankumouksellisten ammatillisten järjestöjen Kansainvälinen Kongressi, joka pidetään mahdollisuuden mukaan vähintään kerran vuodessa. Edustajakokoukset määrittelevät yhteiset periaatteet, ohjelman, taktiikan ja säännöt. Valitsevat johtavan elimen ja ratkaisevat kaikki kysymykset, jotka koskevat Punaisen Ammatillisen Internationalen kannanottoa. Ylimääräinen kongressi kutsutaan koolle Keskusneuvoston puhemiehistön päätöksellä tai jos kolmasosa Punaiseen Ammatilliseen Internationalen kuuluvista järjestöistä sitä vaatii.

Edustusoikeus kongressissa on kaikilla ammatillisilla ja tuotannollisilla järjestöillä, jotka hyväksy-

vät Punaisen Ammatillisen Internationalen ohjelman ja panevat käytäntöön sen ohjesäännöt. Edustus on järjestetty seuraaville perusteille: kansallisella ammattijärjestöllä, jossa on alle 10,000 jäsentä, on Kongressissa neuvottelevalla äänioikeudella yksi edustaja. Kansalliset järjestöt, joissa on 10,000—25,000 jäsentä, lähettävät yhden päätösvaltaisen edustajan; järjestöt, joissa on alle 100,000 — kaksi edustajaa; järjestöt, joissa on 100,000—250,000 — neljä edustajaa; järjestöt, joissa on yli 250,000 mutta alle 500,000 — kuusi edustajaa. Kutakin 500,000 jäsentä kohti saavat järjestöt lisää yhden päätösvaltaisen edustajan. Kansainvälisillä ammatillisilla tai tuotannollisilla vallankumouksellisilla luokkajärjestöillä on Kongressissa kullakin kaksi päätösvaltaista edustajaa. Järjestyneillä vähemmistöillä on maittain vastaava edustus, minkä ohella kaikki Punaiseen Ammatilliseen Internationaleen lukeutuvat maan järjestöt muodostavat yhden delegationin, jonka sisällä äänät jakautuvat suhteellisesti vastaavien järjestöjen jäsenlukumäärän mukaan. Järjestyneillä vähemmistöillä tai ryhmillä on kongressissa edustus-oikeus vain siinä tapauksessa, että sanotun maan yleinen ammattijärjestö ei kuulu Punaiseen Ammatilliseen Internationaleen.

V. Punaisen Ammatillisen Internationalen elimet.

Punaisessa Ammatillisessa Internationalessa on kaksi elintä: Keskusneuvosto ja Puhemiehistö.

Keskusneuvosto: Kahdeksan huomattavinta maata Venäjää lukuunottamatta nim. Puola, Ranska, Espanja, Italia, Saksa, Englanti, Pohjois-Amerikan

Yhdysvallat ja Tšekko-Slovakia on keskusneuvostossa edustettuna kukin kahden päätösvaltaisen edustajan kautta. Kaikilla muilla mailla, joitten liittyneen järjestön jäsenluku on vähintään 25 tuhatta, on yksi päätösvaltainen edustaja ja niillä, joitten jäsenluku on alle 25,000 yksi edustaja neuvottelevalla läsnäolo-oikeudella. Venäjällä on neljä edustajaa. Kansainvälisillä ammatin tai tuotantoalan mukaan järjestetyillä liitoilla on edustaja keskusneuvostossa neuvottelevalla oikeudella.

Keskusneuvosto on kaiken työn varsinainen johtaja edustajakokousten välisenä aikana: Se tekee kaikki tilanteista aiheutuvat päätökset; edustaa Punaista Ammatillista Internationalea koko maailman edessä esiintyen sen nimessä; keskittää käsiinsä kaiken aineiston ja kansainvälistä työväenliikettä koskevat asiakirjat; määrää rahavaroista ja lakkorahastosta; julkaisee sanomalehtiä ja aikakauskirjallisuutta kaikilla kielillä — sanalla sanoen, on täysivaltaisena elimenä, joka johtaa kaiken työn maailmankongressista toiseen.

Keskusneuvosto kokoontuu vähintään kaksi kertaa vuodessa pääasiassa määrittelemään ja ratkaisemaan periaatteelliset kysymykset jättämällä kaiken juoksevan työn Puhemiehistölle.

Puhemiehistöön kuuluu Keskusneuvoston valitsemina seitsemän henkilöä, siinä luvussa kaksi siitä maasta, jossa Keskusneuvosto sijaitsee.

Puhemiehistö hoitaa Punaisen Ammatillisen Internationalen kaiken työn, määrittelee osastojen ja jaostojen tehtävän, julkaisee Punaisen Ammatillisen Internationalen äänenkannattajaa, edustaa Punaista Ammatillista Internationalea ja Keskusneuvostoa missä ja milloin sitä vain tarvitaan, valvoo neuvoston jäsenten ja valtuutettujen työskentelyä muissa maissa, asettuu yhteyteen Punaisen Amma-

tillisen Internationalen jäsenten kanssa ja valmista kaikki kysymykset Keskuneuvoston istuntoihin. Puhemiehistö kokoontuu vähintään kerran viikossa.

VI. Toimintojen ja järjestäytymisen yhtenäisyys.

Punaiseen Ammatilliseen Internationaleen kuuluvien kansallisten Ammattijärjestöjen vähemmistöt ja siihen liittyneet erinäiset järjestöt ovat velvolliset kaikissa esiintymisissään yhdenmukaistuttamaan keskenään toimintansa. Siinä tapauksessa, että josakin maassa Ammattijärjestö kuuluu Punaiseen Internationaleen, eivät mitkään hajajärjestöt voi kuulua Internationaleen. Punaiselle Internationalelle myötätuntoiset vallankumoukselliset järjestöt ovat velvolliset liittymään oman maansa Ammattijärjestöön.

VII. Rahavarat.

Punaisen Ammatillisen Internationalen rahavarat muodostuvat siihen kuuluvien kansallisten järjestöjen säännöllisistä jäsenmaksuista ja erikoisista lisämaksuista. Jäsenmaksut määrätään seuraavasti:

Järjestö, joissa puolet ja enemmän kuin puolet kaikista jäsenmaksuista tulee keskuskassaan, suorittavat vähintään 1 % kaikista saaduista jäsenmaksuista.

Järjestöt, joissa keskuskassaan tulee alle puolen ja vähintään neljäsosa kaikista jäsenmaksuista, suorittavat vähintään 2 % kaikista saaduista jäsenmaksuista.

Järjestöt, joissa keskuskassaan tulee alle neljäsosan ja vähintään kymmenesosa kaikista jäsenmak-

suista, suorittavat vähintään 3 % kaikista saaduista jäsenmaksuista.

Järjestöt, joissa keskuskassaan tulee alle kymmenesosan kaikista jäsenmaksuista, suorittavat vähintään 5 % kaikista saaduista jäsenmaksuista.

Siihen mennessä kunnes tarpeelliset rahastot on saatu kokoon, asettaa varat sen maan Ammattijärjestö, jossa Punaisen Ammatillisen Internationalen Keskusneuvosto sijaitsee.

VIII. Kansainvälisen solidarisuuden taistelurahasto.

Varsinaisen avustuksen järjestämiseksi työläisten työnantajiaan vastaan käymissä vallankumouksellisissa taisteluissa muodostetaan kansainvälisen solidarisuuden taistelurahasto. Tämän rahaston varat muodostetaan erikoiskeräyksillä ja erikoisilla veroilla; kaikista Punaisen Ammatillisen Internationalen Keskusneuvostolle saapuvista rahaeristä menee 50 % kansainvälisen solidarisuuden taistelurahastoon. Näiden varojen käytöstä päättää Puhemiehistö, joka siitä esittää Keskusneuvostolle säännöllisen tilityksen.

IX. Yhteys kansainvälisten ammatillisten ja tuotannollisten liittojen kanssa.

Punainen Ammatillinen Internationale ottaa yhteyteen, paitsi eri maitten Ammattijärjestöjä, myöskin ammattien ja tuotantojen kansainvälisiä liittoja. Puhemiehistö muodostaa erikoisen ammatillisten ja tuotannollisten liittojen jaoston, jonka tehtävänä on eri tuotannollisten liittojen avustaminen ja niiden

kanssa mahdollisimman kiinteän yhteyden aikaansaaminen. Kansainväliset ammatilliset ja tuotannolliset liitot järjestävät yhteytensä Punaisen Ammatillisen Internationalen kanssa erikoisedustustensa kautta Kansainvälisissä edustajakokouksissa.

X. Yhteys Kommunistisen Internationalen kanssa.

Saadakseen aikaan kiinteän ja pysyvän yhteyden Punaisen Ammatillisen Internationalen ja Kommunistisen Internationalen välillä Keskusneuvosto :

1. Lähettää Kommunistisen Internationalen Toimeenpanevaan Komiteaan kolme päätösvaltaista edustajaa.

2. Järjestää Kommunistisen Internationalen Toimeenpanevan Komitean kanssa yhteisiä istuntoja kansainvälistä työväenliikettä koskevien tärkeimpien kysymysten käsittelyä varten ja järjestääkseen yhteisiä esiintymisiä.

3. Julkaisee yhdessä Kommunistisen Internationalen kanssa julistuksia kun olosuhteet vaativat.

XI. Yhteys vallankumouksellisten osuuskuntien Internationalen kanssa.

Toiminnan ja keskinäisen tiedotuksen yhdenmukaistuttamistarkoituksessa lähettää Punaisen Ammatillisen Internationalen Keskusneuvosto yhden edustajansa neuvottelevalla oikeudella siihen elimen, jonka vallankumouksellisten osuuskuntien Internationale tulee muodostamaan.

XII. Jäsenyydestä eroittaminen.

Punaiseen Ammatilliseen Internationaleen kuuluvat järjestöt, jotka toiminnassaan ovat rikkoneet edustajakokousten päätöksiä ja kieltäytyvät alistumasta toimeenpanevan elimen päätöksiin voidaan Keskusneuvoston päätöksellä erottaa jäsenyydestä, jos vähintään kaksikolmasosaa äänistä sitä vaatii. Siinä tapauksessa, että rikoksen on tehnyt jonkun järjestön johtava elin tulee Punaisen Ammatillisen Internationalen Keskusneuvoston kääntyä sen järjestön jäsenten puoleen ja kutsua kokoon erikoinen konferenssi tai kongressi käsittelemään riitaa, joka on syntynyt heidän johtavan elimensä ja Punaisen Ammatillisen Internationalen kesken. Keskusneuvosto asettaa erottamiskysymyksen päiväjärjestykseen vasta sen jälkeen kun on kyseessä olevan järjestön kansallinen konferenssi tai kongressi antanut lausuntonsa riitakysymyksestä. Erotettu järjestö voi vedota kansainväliseen kongressiin, joka lopullisesti ratkaisee kysymyksen.

XIII. Sisäinen rakenne.

Punaisen Ammatillisen Internationalen, jonka tarkoituksena on johdattaa proletariaatin taistelua ja tiedottaa jäsenilleen tilanteesta muissa maissa, tulee muodostaa koneistonsa näitten tehtävien täyttämistä varten. Tässä tarkoituksessa Keskusneuvosto päätöksellään järjestää osastoja ja jaostoja tarpeen mukaan.

Työn säännölliseen käyntiin saattamiseksi ja kiinteän yhteyden luomiseksi Punaisen Ammatillisen Internationalen ja muitten maitten ammatillisten työväenjärjestöjen kesken on välttämätöntä järjes-

tää kerta kuukaudessa tapahtuva selostusvelvollisuus Punaiseen Internationaleen kuuluvien järjestöjen taholta ja ajoittaisia Keskusneuvoston jäsenten käyntejä huomattavimpiin maihin eritoten silloin kun on syntymässä suurempia taloudellisia selkkauksia.

XIV. Aikakauslehti, Bulletin ja tiedotus.

Punainen Ammatillinen Internationale julkaisee äänenkannattajaansa nelikielisenä (ranskan, saksan, englannin ja venäjän kielillä) ja bulletinia samoilla kielillä. Näitten kahden julkaisun ohella, joitten tehtävänä on aatteellinen johtaminen ja järjestelmällinen tiedottaminen tulee Punaisen Ammatillisen Internationalen Keskusneuvosto kiinnittää huomiota kiertokirjeitten toimittamiseen ja järjestöissä käyn- teihin.

XV. Tarkastusvaliokunta.

Punaisen Ammatillisen Internationalen Keskusneuvosto valitsee kolmihenki- sen tarkastusvaliokun- nan, jonka tehtävänä on rahavarojen oikean käytön valvominen, josta se antaa järjestelmällisen tiliselos- tuksen kongressille.

XVI. Punaisen Internationalen kotipaikka.

Punaisen Internationalen kotipaikan määrää kongressi. Kongressin kutsumisajan ja paikan määrää Keskusneuvosto.

Nainen tuotannossa ja ammatillisissa järjestöissä.

Punaisen Ammatillisen Internationalen perustava kongressi selittää, yhtäpitävästi toveri Hertha Sturmien esityksen kanssa naisten asemasta tuotannossa ja ammatillisessa liikkeessä, että kaikkialla, missä kapitalismi vallitsee taikka on saanut lujat juuret, pakoitetaan uusia naistyöläisten joukkoja ansiotyöhön, pakoitetaan aloille, mitkä tähän asti ovat olleet suljettuina heille. Sodan aikana sai naistyö täten tavattoman laajuuden. Huolimatta pienemmästä taaksepäinmenosta välittömästi heti sodan jälkeen ja sen vaikutuksesta, lisääntyy kuitenkin pyrkimys naistyövoiman käyttämiseksi ansiotyöhön.

Vaikka naisten lukumäärä monessa ammatissa on suurempi kuin miesten tai ainakin muodostaa huomattavan osan siitä, ja vaikka naiset muodostavatkin enemmistön monessa ammattiliitossa, niin ottavat naiset kuitenkin varsin vähän osaa ammattijärjestöjen työhön, niin, monien maiden ammattiliikkeessä on heidän osuutensa tuskin huomattavissa.

Työtätekevään naisten määrätietoinen ja voimakas osanotto ammattijärjestöjen vallankumoukselliseen taisteluun kapitalismia vastaan on kuitenkin mitä suurimmasta merkityksestä, niin, onpa jopa pakottavan välttämätön. Miesten ja naisten yhteinen työskentely ammatillisissa järjestöissä on mitä vaikuttavin keino työtätekevään naisten luokkatietoisuuden kartuttamiseksi ja heidän saattamiseksi kelvolliseksi ottamaan osaa luokkataisteluun.

Kongressi lausuu tämän vuoksi olevan välttämätöntä:

1. että naisia on koottava ja koulutettava Punaisen Ammatillisen Internationalen lippujen alla ja että tähän tarkoitukseen on käytettävä kaikkia agitatorisia ja organisatorisia keinoja;

2. että naistyöläisiin, ja -virkailijoihin y.m. kohdistuttava työ on suoritettava siten, että he tulevat ottamaan osaa ammatillisen toiminnan kaikkiin muotoihin ja asetetaan kaikkiin luottamustoimiin (työneuvostoihin, agitationi- ja tariffikomiteoihin, ammattiyhdistyksiin j.n.e.).

3. Punaisten ammattiyhdistysten jäsenten on mitä tarmokkaimmin taisteltava työnostajain hallitustensa tukemina tekemiä yrityksiä vastaan käyttä halvempaa, järjestymätöntä naistyövoimaa lisätäkseen tuotantovoittoaan. He ovat siitä syystä velvolliset tariffisopimuksissa, palkkamääräysten laadinnassa, työttömyysavustusten jakamisen suhteen j.n.e. esiintymään nais- ja miestyöläisten yhdenvertaistuttamisen hyväksi samassa luokassa ja lisäksi hellittämättä vaikuttamaan naisten työehtojen parantamiseksi. Tämän ohella on heidän päättävästi ja tarmokkaasti vastustettava jokaista naisia koskevan suojelulainlaadinnan väheksymisyritystä. Päinvastoin on ryhdyttävä taisteluun tämän lainlaadinnan edelleen kehittämiseksi.

4. Punaisten ammattiyhdistysten jäsenten on ponnella taisteltava Amsterdamin Internationalen järjestöjen yrityksiä vastaan, joiden tarkoituksena on naisten tunkeminen työmarkkinoilta miesten eduksi. Kaikki tähän suuntaan käyvät yritykset, joihin mainitut järjestöt yhdessä työnostajain kanssa ryhtyvät, on merkittävä ansionsamukaisella häpeäleimalla.

Punaisen Ammatillisen Internationalen ensimmäinen kongressi painostaa, että ylläesitettyjen vaatimusten läpiajaminen merkitsee askelta eteenpäin sen tehtävän ratkaisussa, että naisten suuret joukot saataisiin ottamaan osaa vallankumoukselliseen taisteluun kapitalismin voittamiseksi.

Sodan uhrien kysymys

on osa siitä aikamme yhteiskunnallisesta kysymyksestä, joka lopullisesti voidaan ratkaista vain yhteiskunnallisen vallankumouksen ja proletariaatin diktatuurin kautta. Jos sodan uhrit eivät halua tyytyä yksistään herröjensä almuihin vaan pyrkivät arvottomasta asemastaan täydelliseen vapautukseen, niin ovat he velvolliset ottamaan osaa vallankumouksellisen proletariaatin luokkataisteluun.

Tämän käsityksen levittäminen miljoonain sodan uhrien keskuudessa ja heidän vetämisensä pois reformististen sodanuhrijärjestöjen ja kansainvälisen Työtoimiston Geneven osaston vaikutuspiiristä on tärkeä vallankumouksellisten ammattiyhdistysten tehtävä. Kongressi päättää sen vuoksi:

1. ryhtyä suhteisiin sotauhrien internationalen kanssa, joka nojautuu näihin pääedellytyksiin ja joka on ottanut tehtäväkseen jäsentensä kouluttamisen osanottajiksi luokkataisteluun ja täten kapitalistista rosvousta vastaan;

2. muodostaa Punaisen Ammatillisen Internationalen keskusneuvostossa ja ammatillisissa keskuksissa joka maassa osaston sodan uhreja koskevan kysymyksen varalta.

Punaiseen Ammatilliseen Internationaleen lukeutuvat ammattiyhdistykset selittävät olevansa valmiit tukemaan sodan uhreja heidän taistelussaan elinehtojensa parantamiseksi kapitalistisen järjestelmän valitessa, ja odottavat niiltä, sodan uhreilta, jotka työskentelevät olematta täysin työkykyisiä, täyttä solidaarisuutta tulevissa taisteluissa työnostajien kanssa.

Ammatillinen liike läheisessä ja kaukaisessa idässä sekä siirtomaissa.

Viimeisten vuosien aikana on läheisessä ja kaukaisessa idässä ollut havaittavissa ammatillisen liikkeen voimakas nousu. Tämä työväenjärjestöjen kasvu on seurauksena kapitalismin nopeasta kehityksestä takapajulle jääneissä maissa ja siitä yhä suuremmasta kurjuudesta, koska myöskin näitä maita on kohdannut yli koko ihmiskuntaa käsittävä katastroofi.

Vallankumouksellinen ammattiyhdistysliike mailmankapitalismin kuiviin riistämässä maissa läheisessä ja kaukaisessa idässä sekä siirtomaissa elää nyt kukoistusaikaansa. Tällä liikkeellä on kaksi päämäärää: kansallinen vapautuminen kapitalistisen ikeen painosta ja suora työväentoiminta kotimaisia ja ulkomaisia sortajia vastaan. Kaikkien maiden vallankumouksellisen ammattiyhdistysliikkeen tulee erikoisen suurella tarkkaavaisuudella seurata ammatillisen liikkeen kehitystä idässä. Niiden on tehtävä tili siitä, että näiden maiden kasvava työväenliike on mailmankapitalismista vapautumisen takuu.

Punaisten ammattiyhdistysten on annettava apuansa maansa porvariston sortamille työläisille siirtomaissa siten, että asettuvat yhteyteen heidän kanssaan ja tukevat näiden maiden vallankumouksellista työväenliikettä moraalisesti ja taloudellisesti.

Ne eivät saa unohtaa, että näissä maissa, missä kommunismi on eloon heräämässä, taistelee useampia miljoonia työläisiä. Vallankumoukselliset ammattiyhdistykset tekisivät suuren virheen, jos eivät huomaisi tätä tärkeää totuutta ihmiskunnan historiassa.

Euroopan ja Amerikan porvariston mahti perustuu nykyään takapajulla oleviin maihin läheisessä ja kaukaisessa idässä sekä siirtomaihin. Näiden maiden sorretun joukon täytyy järjestäytyä ja muodostaa vallankumouksellisia ammattiyhdistyksiä. Heidän järjestäytymisensä ja tietoisuuden kasvattaminen heihin yhteiskunnallisen vallankumouksen välttämättömyydestä ei merkitse ainoastaan avunantoa loppuun riistetyille työläisille, vaan on paras väline taistelussa imperialistista porvaristoa vastaan kaikissa maissa.

Sentähden jättää kongressi kaikkien vallankumouksellisten ammattiyhdistysten ja erikoisesti Punaisen Ammattiyhdistysinternationalen Keskuskomitean tehtäväksi erikoisella tarkkaavaisuudella ja huolenpidolla seurata työväenliikettä läheisessä ja kaukaisessa idässä ja antaa sille kaikkea mahdollista apua yhdistääkseen edistyneempien kapitalististen maiden, läheisessä ja kaukaisessa idässä olevien maiden sekä siirtomaiden järjestäytyneet työläiset veljelliseen yhteyteen toistensa kanssa.

Kongressi kehoittaa kaikkia työläisiä, Turkissa, Indiassa, Koreassa, Kiinassa, Egyptissä ja kaikissa muissa maailmankapitalismin sortamissa maissa liit-

tymään Punaiseen Ammattiyhdistysinternationaleen yhteisvoimilla porvariston maailmanvallan hävittämiseksi ja työläisten kansainvälisen veljellisen järjestön rakentamiseksi sen raunioille.

Läheisen ja kaukaisen idän työläiset! Työläiset siirtomaissa! Yhdistykää Punaisen Ammattiyhdistysinternationalen kautta yhteiskunnallisen vallankumouksen ja proletariaatin diktatuurin toteuttamiseksi!

Valkoista terroria vastaan.

Kaikkien maiden työläisille.

Syvällä ja rajattomalla suuttumuksella ovat Punaisen Ammattiyhdistysinternationalen kongressiin kokoontuneet maailman vallankumouksellisen proletariaatin edustajat vastaanottaneet kertomukset siitä raa'asta mielivallasta, minkä alaiseksi työväenluokan vapauden esitaistelijat kaikissa kapitalistisissa maissa ovat joutuneet. Maailman kaikissa osissa on satoja ja tuhansia suljettu vankiloihin ja kuritushuoneisiin, missä heitä on pahoinpidelty ja valkokaartilaiset ampuneet. Ne miljoonien työläisten ruumiista muodostetut vuoret, jotka maailmansodan aikana kasattiin, eivät näytä riittävän. Sen lisäksi tapetaan satoja tuhansia parhaimpia työläisiä, samanaikaisesti kun heidän perheensä jätetään varnalle kuolemalie alttiiksi, jotta vallassaoleva luokka voisi häiritsemättä saada voitto-osuutensa.

Ei koskaan ennen ole maailmanhistoriassa ollut sellaista aikaa, jolloin vapautteen pyrkivän sorretun luokan olisi täytynyt antaa niin tavattoman määrän uhreja kuin nykyään. Vieläpä Pariisiin Kommu-

naardienkin teurastus kalpenee niiden joukkomurhien rinnalla, joita vallassaoleva luokka ja sen apurit tänä päivänä ja hetkellä toimeenpanevat vallankumouksellisen proletariaatin ja sen johtajien keskuudessa. *Unkarissa* on vallalla Horthyn mielletön pyövelivalta, joka on asettanut päämääräkseen hävittää tuosta onnettomasta maasta kaiken sen, mikä vähäisimmässäkään määrässä muistuttaa neuvostovaltaa. Ei mene päivääkään, ettei eri seuduilla Tonavan varsilla tavattaisi tovereittemme ruumiita, usein mitä kauheammalla tavalla raadeltuina.

Italiassa tekevät suurkapitalistien ja tilanomistajien palkkaamat ja hallituksen tukemat fascistit hyökkäyksiä työväenjärjestöjä vastaan, hävittävät työläisten asumuksia ja kulutusyhdistyksiä, pieksävät ja tappavat satoja työläisiä, vangitsevat ja karkoittavat työväenluokan johtajia, jos eivät ole onnistuneet heitä salassa ampumaan. Yksi tunnetuimmista murhattujen joukossa on rautatieläinen Lavagnini. Ne, jotka onnistuvat pakenemaan valkoista kaartia, vangitsee poliisi ja heitetään vankeuteen. Tämä kohtalo on kohdannut useampia tuhansia työläisiä, jotka ovat tehneet itsensä syyllisiksi ainoastaan siihen, että kuuluvat sorrettiin luokkaan.

Myöskin vanha sankari, anarkisti *Malatesta*, on vangittu, vaikka hän onkin jo, 70 vuotta vanha.

Espanjassa harjoittavat mustan taantumuksen rosvot kauheaa terroriaan mitä häikäilemättömimmällä tavalla. Joku aika sitten saimme me tietoja siitä, että toverit Orlandis, Evelio, Boal, Antonio Felin ja Jose Domingo Rodroguez murhattiin kadulla heti sen jälkeen, kun heidät vapautettiin vankilasta. Porvarillisen oikeuden halpamielisyyden ovat valkokaartilaispyövelit täyttäneet.

Saksassa on vankiloissa ja kuritushuoneissa tu

hansia, jotka ovat tuleet sinne oivallisen valkoisen tuomioistuimen poikkeuslakien perusteella: Rosa Luxemburg ja Karl Liebknecht murhattiin, Eugene Levine ammuttiin, Sylt murhattiin sentähden että yritti muka paeta, Max Höltz on tuomittu elinkautiseen vankeusrangaistukseen ja tuhansia muita tovereita on kärsinyt tuskallisen kuoleman. Ja kaikki tämä vapaassa tasavallassa, jonka hallituksessa istuu sosialidemokraatteja ja ammattiyhdistysjohtajia. Kaikki kapitalismin edun tähden ja sen suojaamiseksi työväenluokan oikeutetuilta vaatimuksilta!

Ranskassa laadittiin senjälkeen, kun oli yritetty hajottaa Kommunistinen Internationale ja tukahduttaa nuorisoliike, vangitsemalla ja vainoamalla niiden johtajia, erikoinen uusi luokkaoikeusmuoto proletariaattia vastaan voimaan saattamalla eräs erinomainen laki, joka jo on saanut nimen „Loi scelerate” *). Se, joka muistaa Thiers'in menettelyn voitettua kommuunia kohtaan, ymmärtää hyvin, mitä luopio Briandin hallitus valmistaa Ranskan proletariaatille.

Pienten maiden valkokaartilaishallitukset eivät ole vanhemmista veljistään jäljessä. *Liettuasta* ilmoitetaan, että sitten syksyn 1919 on yksinomaan Riian kaupungissa toimitettu 7 joukkovangitsemista ammattiyhdistysten keskuudessa, jolloin yhteensä on vangittu noin 100—150 henkilöä. Useimmat heistä karkoitettiin Venäjälle, jolloin muutamia ammuttiin rajalla. Muutamia päiviä ennen kansainvälisen ammattiyhdistyskongressin alkua aloittivat sosialidemokraatit provokatoorisen taistelun, siten että julkisissa sanomalehdissä julkaisivat kaikkien niiden ammattiyhdistysten nimet, jotka ovat liittyneet Punaiseen Ammattiyhdistysinternationaleen,

*) „Pahantekijäin eli roistojen laki”.

ja myöskin johtajain nimet. Tuloksena oli uusia joukkovangitsemisia, joita seurasi karkoitukset tai ampumiset. Heinäkuun 9 p:nä ammuttiin Venäjän rajalla Libaun ammattiyhdistyskeskustoimiston hallinnon jäsen toveri Koperman ja Riian keskustoimiston jäsen Matesson. Myöskin eräs kolmas toveri, Riian metalliammattiyhdistyksen hallinnon jäsen Miglan olisi ammuttu, mutta onnistui valepukuun puettuna paeta niiltä seuduin, missä ampumisen piti tapahtua, ja tulla rajan yli.

Suomessa on kansalaissodan jälkeen ei vähempää kuin 40,000 työläistä sortunut valkoisen terrorin uhrina. Sitä paitsi on noin 80,000 miestä tuomittu tavattomiin kärsimyksiin ja varmaan kuolemaan vankileireillä. Ammattiyhdistykset hajoitettiin, ja vielä jatkavat valkokaartilaispyövelit eläimellistä työtään ikäänkuin aikoisivat lyödä unkarilaisen pyövelin, Horthyn saavutukset. Jälleen toimintansa alottaneita ammattiyhdistyksiä vainotaan. Monia niiden jäsenistä ja vastuunalaisista johtajista on tuomittu useampivuotisiin vankeusrangaistuksiin. Niiden joukossa S. Ammattijärjestön sihteeri Louhikko.

Tshekkoslovakiassa on joulukuun suurlakon jälkeen tuhansia työläisiä jätetty valkokaartilaiden käsiin. Satoja heistä on tuomittu pitkiin kuritushuonerangaistuksiin. Myöskin täällä on demokraattinen oikeus tehnyt likaisia palveluksia porvariston diktatuurille.

Työläiset, miehet ja naiset, kaikkialla maailmassa! Lukemattomat ja kuvaamattomat ovat ne uhrin, jota on vaadittu luokkatietooselta ja vallankumoukselliselta proletariaatilta, uhrin, jotka ovat uhratut myöskin teidän tähtenne. Sortajien viha eteenpäin pyrkivää työväenluokkaa vastaan nousee yli kaikkienrajojen. Se, mitä tänään on tapahtunut maan-

alaisiin vankiluoliin suljetuille tovereillemme, voi huomenna tapahtua teille. Heidän kuolemataan voi huomenna seurata teidän kuolemanne. Jos kansainvälinen ryövärilauma onnistuu kukistamaan ja näännyttämään vapaustaistelunne esitaistelijat, niin olette te ilman suojaa ja turvaa jätetty alttiiksi pyövelienne ennenkuulumattomalle sorrolle.

Työläiset ja toverit! Me kehoitamme teitä rientämään vainottujen ja häväistyjen veljiemme avuksi! Ne järjestöt, mitkä teillä tänä päivänä on, eivät ole enää kauemmin riittäviä. Teidän järjestöjenne johdossa on miehiä, jotka auttavat luokkavihollisianne ja vainoojianne. Ammattiyhdistysten johdossa, jotka kuuluvat Amsterdamiin, istuvat vielä ne, jotka pettivät teitä jo maailmansodan aikana ja pakoittivat teidät pyövelienne palvelukseen. Amsterdamissa istuvat herrat Dumoulins, Thomas, Leipart, Hendersson ja muut sekä uskottelevat edustavansa 30-miljoonaa työläistä. Todellisuudessa jättävät he nämä 30 miljoonaa alttiiksi vihreitten, mustien ja valkoisten rosvojen terrorille.

Nämä lukemattomat uhrin olisivat työväenluokalta säästyneet, elleivät työväenluokan pettäjät, keltaiset johtajat, vaiteliaalla alistuvaisuudella olisi katselleet tätä veristä terroria. He eivät ole vielä koskaan sormean liikuttaneet järjestääkseen työväenluokan taisteluvoimat valkokaartilaisia vastaan. He ovat myyneet itsensä luokkanne vihollisille. Herra Thomas on saanut Kansain Liiton elävistä kuvista kymmenen miljoonaa kultafrangia käyttöönsä varten ja hänen ystäväillään on täysi työ pitäessään kurissa vallankumouksellisia. Mitä liikuttaa heitä muutamia kymmeniä — tai sadattuhannet kurjuuteen joutuneet tai sadat ja tuhannet valkoisen terrorin uhrin. He ovat maailman imperialismin apureita, imperialismin, joka on vietävä kohti uusia murhia ja

uusia sotia. He ovat syyllisiä kaikkiin vainoihin, joiden alaisiksi teidän veljenne kaikissa massa ovat joutuneet.

Työläiset kaikkialla maailmassa! Erotkaa moisista pettureista, katkaiskaa ne kahleet, jotka Amsterdam on takonut teitä varten! Muodostakaa joukkonne! Astukaa taistelevien veljienne ja siskojenne riveihin! Jättäkää petturien verentahraama lippu, jättäkää Amsterdamin Internationale, joka ei aja teidän, vaan vihollisienne, kapitalistien, asiaa! Lujittakaa Punaisen Ammattiyhdistysinternationalen rivejä, joka taistelee teidän vapautuksenne puolesta! Vain tällä tavalla voitte vapautua valkoisesta terrorista!

Alas työväenluokan pyövelit!

Alas Amsterdamin Internationale!

Eläköön vallankumouksellinen duokkataistelu!

Eläköön Punainen Ammattiyhdistysinternational!

Ison-Britanian työläisille.

Punaisen Ammattiyhdistysinternationalen kongressi lähettää teille ystävällisen ja sydämellisen tervehdyksensä. Erikoisesti täytyy meidän onnitella niitä miljoonia brittiläisiä hiilityöläisiä, jotka 13 viikkoa kestäneen taistelun aikana kaivostenomistajia vastaan ovat osoittaneet erinomaista solidariteettia. Ne edustajat, jotka nyt ovat Moskovassa, ovat erikoisen suurella mielenkiinnolla ja suurella ihmetelyllä seuranneet taistelun eri vaiheita. Me näimme, miten lähellä voittoa hiilityöläiset olivat, jos he olisivat saaneet luvattua apua yhdistyneiltä liitoilta ja me jaa'amme kansanne pettymyksen siitä, ettei

tätä apua tullut. Huolimatta siitä, että tämä apu jäi tulematta olemme me iloisia hiilityöläisten solidarisuudesta ja kurinalaisuudesta, joka ei horjunut, hallituksen hajoitusyrityksistä huolimatta. Me uskomme ja toivomme, että te, taloudellisen painon ja vallassaolevan luokan säälimättömän riistohalun tähden, olette pakoitettuja vielä suurempaan taisteluun — taisteluun, mikä on kapitalistisen järjestelmän vallitessa kiertämätön — missä ammatillisen liikkeen todellinen henki ja veljellinen solidariisuus vielä voimakkaammin tulee näkyviin. Kapitalismin kukistaminen, täydellisen valtiollisen ja taloudellisen vallan valloittaminen on oleva tulevan taistelumme päämäärä.

Me olemme tietoisia varvi- ja konetyöläisten taistelusta työnostajien yritystä vastaan alentaa palkkoja, joka alkoi viime vuoden joulukuulla ja kestää yhä vielä.

Loppumattomista neuvotteluista huolimatta ovat työnostajat sillä kannalla, että palkkoja on alennettava. Vaikkakin varvi- ja konetyöläisten ammattiyhdistysten kassat ovat tyhjiä, ovat nämä työläisryhmät päättävästi hyljänneet kaikki yritykset elintasonsa huonontamiseksi.

Moskovan ammattiyhdistyskongressiin saapuneet edustajat lähettävät teille tervehdyksensä. Meillä on kaikilla samanlaisia taisteluita omissa maissamme. Meille kaikille on tunnettua, että luokkataistelulla on kansainvälinen luonne, ja että se vain siten on johdettavissa voittoon. Luokkataistelumme on saatettava tieteelliselle pohjalle ja pyrittävä siihen, että liikkeemme jokainen osa johtaa työläisiä yhä suurempaan selvyteen todellisesta päämäärästämme, vain siten on täydellinen työläissolidariteetti tulevaisuudessa mahdollinen. Edelleen muistutamme me sen käsityksen välttämättömästä hävittämisestä.

joka pyrkii yhdistämään toisiinsa työläisten ja kapitalistien edut. Me näemme, miten kaikkien maiden hallitusten väkivaltatoimenpiteet lisääntyvät niitä kohtaan, joilla on rohkeutta avoimesti tunnustaa ajavansa työväenluokan asiaa. Mielettömästi heitetään heitä kaikissa maissa vankiloihin ja murhataan, myöskin sellaisissa maissa, joiden pitäisi olla kansanvaltaisia. Tämä supistaa tuloksia tuottavan lakon mahdollisuuksia ja pakottaa työväenluokan valmistautumaan yhteiskunnallista vallankumousta varten. Meidän venäläiset toverimme ovat tässä loistavana esimerkkinä. Yhteiskunnallisen vallankumouksen maasta, tilaisuudessa näkemään sitä, mitä siellä on saavutettu, lähetämme me yhdessä venäläisten työläisten kanssa teille, Ison-Britanian ja Irlannin työläiset, veljestervehdyksemme toivossa, että te kokoatte voimanne taistelua varten, joka on johtava yhteiskunnallisen vallankumouksen voittoon. Heittämällä kaikki kansallisuus ja rotukäsitteet sivuun ojennamme me teille, Ison-Britanian työläiset, kätemme taipumatta tahtoen, että te edelleen järjestätte vastuksen sortavalle työnostajaluokalle. Tällä taistelutoivomuksella lähetämme me nykyisille taistelijoille sydämellisimmät toivomuksemme, että heidän taistelunsa johtaa täyteen tulokseen.

Eläköön työläisten solidariteetti!

Eläköön yhteiskunnallinen vallankumous!

Espanjan työläisille.

Suurella osanotolla ja hartaudella seuraamme me teidän ankaraa taisteluanne sortajia sekä sota- ja hallituspuolueita vastaan, jotka tukevat työnostajia. Syvällä suuttumuksella seuraamme me päivittäisin valkoisen terrorin villiä kulkua, jonka uhrina teidän parhaanne sortuvat.

Vallitsevan luokan terrori on saavuttanut sen kohdan, että sen tarkoitus paljastuu selvästi, nimittäin, välttää vallankumous ja pystyttää jälleen proletaariatien hyökkäyksen horjuttamat kapitalismin perusteet. Ne raa'at väkivallanteot, joiden alaiseksi teidät aivan julkisesti asetetaan, tulevat muodostamaan porvariston historian likaisimman sivun ja olemaan proletariaatin historian kunniakkaimpana osana.

Suuri kunnia, toverit, tulee teidän osaksenne porvariston taholta, kun se heittää teitä vankiloihin, antaa karkoittaa ja murhata teitä. Se osoittaa vain sitä, että he ovat tietoisia siitä vaarasta, mikä piilee teidän luokkatietoisuudessanne ja toimintahalussanne. Kun he suuntaavat hyökkäyksensä teitä vastaan niin osoittaa se vain sitä, että he itse ovat huomanneet teidän hyökkäyksenne. Taantumuksen voimaperäinen toiminta puhuu vain sen puolesta, että teidän tahollanne on oltu voimakkaassa vallankumouksellisessa toiminnassa.

Olkaa horjumattomia, toverit! Huolimatta niistä raa'oista ja häpeämättömistä väkivallantöistä, joiden uhriksi te olette joutuneet, tulkaa entistä horjumattommiksi ja lujemmiksi pyrkimyksessänne hävittää porvariston valta ja porvaristo itse! Teidän tappionne ovat meidänkin tappioitamme. Me emme

kuitenkaan itke murhatuita — me tulemme kostaamaan heidän murhaajilleen.

Avauspäivänään lähettää Punaisen Ammattiyhdistysinternationalen kongressi teille veljellisen tervehdyksensä ja solidarisuuden vakuutuksensa vaikeissa ponnistuksissanne, jotka te niin urhoollisesti olette ottaneet vastaan.

Me annamme teille neuvon tiivistää taistelurivejänne, lujittaa voimaanne, jotta edelleen voisitte ehkäistä tyranniin valtaa. Taistelkaa solidaarisesti tuotantovälineiden ja koko vallan valloittamiseksi omiin käsiinne, voidaksenne tuloksellisesti suojella vallankumouksen saavutuksia.

Eläköön Espanjan proletariaatti!

Eläköön mailmanvallankumous!

Kongressin kirjelmä Venäjän kansalle.

Lopettaessaan työnsä lausuu Punaisen Ammatillisen Internationalen kongressi johon on ottanut osaa useita satoja vallankumouksellisen proletariaatin edustajia 42 maasta, syvimmän kunnioituksensa Venäjän kansalle, joka nyt on 4 vuotta vertaamattomalla urheudella, kestävyydellä ja uhrautuvaisuudella käynyt sotaa mailmanvallankumouksen voittojen hyväksi.

Kongressi lausuu vastalauseensa kauhistuttavaa saartoa vastaan, joka osaltaan saattaa muutenkin kyllin vakavan taloudellisen aseman sitäkin arveluttavammaksi. Tämä arveluttava asema johtuu osaltaan yleisestä kadosta, joka on kohdannut huomattavasti

tavia Venäjän osia, synnyttänyt nälänhätää ja vaarantanut miljoonia ihmishenkiä.

Kongressin jäsenet sitoutuvat käymään taistelua imperialismia ja maittensa taantumuksellisia hallituksia vastaan kaikki voimansa jännittäen. He tunnustavat myös velvollisuudekseen vaikuttaa, että suuret proletaarijoukot liittyisivät Punaiseen Ammatilliseen Internationaleen, ja järjestää niiden toiminta porvariston diktatuuria vastaan proletariaatin diktatuurin pystyttämiseksi koko maailmassa.

Punaisen Ammatillisen Internationalen kongressi, joka puhuu vallankumouksellisen kansainvälisen proletariaatin nimenä, lähettää sydämellisimmän tervehdyksensä Venäjän kansalle, ihmeteltävälle punaiselle armeijalle, vallankumouksellisille talonpojille ja työläisille sekä niille johtajille, jotka ovat säilyttäneet harteilleen vallankumouksen puolustamisen ja vallankumouksen järjestämisen koko kuorman.

Eläköön vallankumouksellisten voimain yhteys ja yhtenäisyys Punaisessa Ammatillisessa Internationalessa!

Eläköön proletaarinen maailmanvallankumous!

Sisällysluettelo.

	Sivu
Esipuhe, kirj. A. Losowsky.....	3
Vallankumouksellisten teollisuus- ja ammattiliittojen ensimmäisen kongressin julistus koko maailman työväelle	13
Päätös Kansainvälisen Neuvoston toiminnasta	20
Punaisen Ammatillisen Internationalen ja Kommu- nistisen Internationalen keskinäiset suhteet	22
Päätös Italian kysymyksestä	24
Ammatillisten järjestöjen tehtävä ja taktiikka	27
Tuotannon kontrollista.....	57
Tehdas- ja työpaikkaneuvostoista	69
Järjestäytymiskysymyksestä	73
Päätös työttömyyskysymyksestä	96
Punaisen Ammatillisen Internationalen säännöt.....	100
Nainen tuotannossa ja ammatillisissa järjestöissä	111
Sodan uhrien kysymys.....	113
Ammatillinen liike läheisessä ja kaukaisessa idässä sekä siirtomaissa	114
Valkoista terroria vastaan	116
Ison Britanlian työläisille.....	121
Espanjan työläisille	124
Kongressin kirjelmä Venäjän kansalle.....	125